

Giới thiệu Tuệ Thần Convert

Thể Loại: Đồng Nhân

Rating: 13+

Status: Truyện đang viết

Tiến độ: Đi làm rồi, hơi bận. Tuần 2-3 chương.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cậu Bé Nhặt Rác

Quyển 1: Một Thế Giới Khác

Phường Gia Cẩm, thành phố Việt Trì, tỉnh Phú Thọ.

Tại một bãi rác nọ bên cạnh khu chung cư 5 tầng cũ màu vàng, một thằng bé ăn mặc rách rưới, đầu tóc lôm nhôm, lồm chồm đang cầm mấy cái túi ni lông, lục lọi. Người thằng bé gầy đét, trên mặt có mấy vết nhor. Xung quanh ruồi ve vẩy khắp nơi nhưng nó cũng chẳng thèm đuổi, có vẻ như đã quen lắm rồi. Thằng bé thỉnh thoảng nhặt ra vài thứ rồi phân loại. Cái thì bỏ vô túi màu to màu đen, cái thì đặt vào túi đồ nhỏ hơn.

Bỗng từ xa vang đến tiếng trống thùng thùng rập rờn vang rội. Thằng bé giật mình, ngẩng đầu lên, đi rửa tay tại vòi nước chung cư gần đó rồi chạy vội. Giờ đề ý mới thấy thằng bé còn đeo một chiếc cặp siêu nhân dán tạm bợ sau lưng. Chân đi dép tổ ong đã sút nửa, thằng bé chạy còn phải cố đề cái dép không bay đi.

Chẳng mấy chốc cu cậu đã đến gần trường tiểu học Gia Cẩm, mà tất nhiên là cửa sau rồi. Cái cửa, mà phải nói nó giống lỗ chó hơn là cửa cho người, hơi khập hờ. Thằng bé cười tươi, nghĩ thầm: "Bác Ba lại để cửa mở cho mình rồi. Mai phải ra giúp bác quét sân mới được." Thằng bé đến gần lớp 5B, ngồi bệt cạnh cái cửa sổ đóng hờ, tựa người vào tường lấy quyển vở với cái bút chì ra, đọc lại bài cũ chờ nghe giảng.

Thằng bé học trộm đã lâu rồi. Phải nói là thằng bé kiên trì một cách kỳ lạ về việc học. Từ năm 6 tuổi đã lên qua bờ rào để học, đến tận bây giờ đã là 3 năm rồi. Hồi đầu còn phải trèo tường nhưng về sau bác Ba làm bảo vệ cũng để cửa cho nó vào. Bác Ba và mấy thầy cô trong trường đều khâm phục và thương nó lắm, muốn cho nó cái học bổng để vô trường học cho đỡ khổ. Nhưng mà kỳ lạ thay thằng bé không nhận.

Nó nói mồm là không muốn phí tiền nhà trường nhưng thực ra nó không muốn bị quản mà thôi. Vô lớp phải ngồi im, học theo nhà trường sắp đặt, thi lên thi xuống, rồi còn kiểm tra này nọ, khổ lắm - nó nghĩ vậy. Ở ngoài nó có thể chạy từ lớp này sang lớp kia để học lớp nó thích. (Nó ghét môn Văn) Lại còn không phải thi thuộc lòng khô khan nữa chứ. Có chết nó cũng chả vô.

À mà nó tên hay lắm, Nhật Quang. Nó thường tự kỷ khen rằng mình là "ánh sáng mặt trời phủ chiếu thế gian", biết là vợ vắn nhưng nó thích thế, ai làm gì được? Tên cũng là nó tự đặt. Thích truyện của bác Nguyễn Nhật Ánh nhưng lại không muốn vi phạm bản quyền nên thành vậy.

"Au!!" – nó kêu lên khi bị cái gì đó nhón nhón đâm vào lưng. Bích Ngọc, lớp phó lớp 5B, vô cùng đáng yêu với cái tóc đuôi ngựa xinh xắn và cũng là một trong những lý do nó thích chọn lớp 5B để nghe giảng. Quen nhau khá lâu rồi nhưng nó chả hiểu sao cô bé này lại hay dùng bút chọc người như vậy.

- Sao chị cứ suốt ngày chọc em thế? Đau bỏ xừ.

- Đáng đời, ai bảo mấy hôm không đến đây học.

- Mấy hôm rồi thầy toàn dạy ôn thi mà...

Nó biết Ngọc cũng gần năm rồi. Ngọc ngồi ngay cạnh cửa sổ, hai đứa ngồi cách nhau bức tường nói chuyện, có lần Ngọc còn đùa rằng bọn nó cách nhau một vòng Trái Đất. Nó chẳng hiểu, nhưng mà cảm thấy cách nói đó chẳng có gì hay ho cả. Mà lại nói, từ khi quen nhau là cô bé bị mất đồ dùng học tập thường xuyên. Đừng nghĩ bậy nha, không phải nó ăn trộm đâu, là cô bé ép cho đấy. Cho rồi khai với bố mẹ là bị mất, bị mất suốt nhưng mà cũng chả thay đổi được gì. Danh tiếng "bác học đang tr" của Ngọc cũng là từ đó mà ra.

- Chị à...

- Gì?

- Mai em sang bên Văn Lang rồi...

Cũng phải thôi. Nhật Quang khá thông minh mà. Không bị giới hạn bởi thi cử và hệ thống lớp học, nó học xong kiến thức tiểu học trong 3 năm rồi, đây là còn tính thời gian đi nhặt rác và đọc truyện nữa. Giờ thì nó muốn sang bên THCS Văn Lang nghe lên tiếp. Chính ra nó quyết định sang bên kia từ tuần trước cơ, nhưng mà nó rất có cảm tình với Ngọc, không nỡ đi chỗ khác. Thằng bé phân vân mãi cả tuần mới quyết định được.

- Vậy à...

Hai đứa bé đều im lặng, chẳng biết nói gì. Trời như tối hơn, không khí như trầm xuống.

- Vậy năm sau gặp lại nhau nhé.

Ngọc hiếm khi mở lời trước như vậy. Nghĩ phải xa cậu bé, cô bé cũng thấy buồn man mác.

- Uhm...

Hai đứa lại im lặng nghe giảng dù chẳng chữ nào lọt vào đầu cho được. Hết giờ, Ngọc chạy ra chơi đá cầu với bọn bạn trong khi Nhật Quang đọc quyển truyện mới nhặt được. Rốt cuộc hai đứa vẫn là trẻ con mà thôi, vui chóng đến, buồn chóng đi.

Và cứ như vậy, thời gian trôi đi như chó chạy ngoài đồng. Qua hơn mười mấy năm từ đợt đó. Ngọc đổ vào đại học kinh tế quốc dân, một trường danh giá của nước. Giờ cũng ra trường đi làm bà chủ rồi. Hai đứa lâu lắm rồi chẳng gặp, mà chắc cũng sẽ chẳng bao giờ gặp được nữa. Ngọc thì chắc chẳng sao cả. Đợt đó cô bé coi nó như thằng em trai mà thương thôi. Còn nó, nó chẳng biết đây có phải là yêu không nữa. Nó nghĩ đến Ngọc nhiều lắm, nhiều hơn nó muốn. Ngọc giờ không còn là cô bé xinh xắn đáng yêu nữa, mà là cô gái có một vẻ đẹp tinh tế sắc sảo đầy quyến rũ, người theo đuổi đầy đường. Nào là nữ sinh thanh lịch, rồi quảng cáo, người mẫu, dẫn chương trình, cô bé lên ti vi suốt. Cái khác là mỗi lúc nó nghĩ đến Ngọc, nó chẳng thấy “đau đốn trong tim” như các bài hát hiện hành mô tả, mà là một sự tĩnh lặng nhẹ nhàng và ngọt ngào kỳ lạ.

Tĩnh đầu có lẽ đẹp vì nó sẽ chẳng bao giờ thành sự thật. - nó nhớ là đã đọc câu này ở đâu đó. Nhật Quang nhìn vào màn đêm thăm thẳm, nghĩ lung tung, lăm bắm một mình.

Thông minh và chăm chỉ, nó tự học máy tính rồi lập trình. Mới gần đây một ứng dụng nhỏ của nó mới được mua bởi Microsoft với cái giá chẳng nhỏ mà cũng chẳng lớn: năm trăm nghìn đô cộng với một phần lợi nhuận. Số tiền quá đủ để nó không phải suy nghĩ nhiều về chuyện ăn mặc nữa.

Mấy năm trở lại, cái tên Nhật Quang cũng xuất hiện một vài lần trên báo chí trong nước. Không chỉ bởi vì cái hợp đồng với Microsoft mà còn vì nó là người Việt duy nhất được chọn trong dự án Sao Hỏa 100 (Mars 100). Một dự án khoa học vĩ đại mang tầm quốc tế: đưa 100 người tiên phong lên Sao Hỏa và lập căn cứ nhân tạo đầu tiên ngoài Trái Đất. Một trăm người này được chọn lọc từ hàng vạn ứng cử viên: thông minh, sức khỏe, hiểu biết, vân vân... nhưng điều quan trọng nhất là những người được chọn phải một thân một mình. Tại sao? Vì đây gần như trăm phần trăm là một chuyến bay có đi mà không có về. Họ còn không biết có đưa được 100 người này lên an toàn hay không chứ nói gì đến việc đưa về.

Sao Hỏa 100 được chia làm 5 đợt. Nhật Quang nằm trong đội Alpha, như cái tên nói lên, là đội xuất phát tiên phong. Tên lửa mà nó đang ở, Mars One (Hỏa Tinh Số Một), đã cất cánh an toàn và bay được khá lâu rồi.

“Alphas, we’re approaching Mars in ten minutes. Belts in. Get ready.”

(“Các thành viên Alpha, chúng ta sẽ tiếp cận Hỏa Tinh trong vòng mười phút. Kiểm tra dây bảo hiểm. Chuẩn bị.”)

“Stopping the propulsion system in three, two, one.”

(“Ngắt hệ thống đẩy trong ba, hai, một.”)

Chiếc tên lửa, hay phần còn lại của Mars One, rơi tự do xuống. Xóc còn hơn là ỏ gà Việt Nam. Nó cười mỉm, tự an ủi mình, hai tay ướt đầm mồ hôi.

“Ejecting the parachute in three, two, one.”

(“Mở dù giảm tốc trong ba, hai, một.”)

Uỳnh! Uỳnh! Chiếc dù bật tung ra. Tên lửa đã xóc nay còn xóc hơn. Nhật Quang nhìn màn hình trước mặt, khăn trương nói vào hệ thống.

“Captain, the speed is still over the limit. We will crash at this rate!”

(“Đội trưởng, tốc độ tàu vẫn quá giới hạn cho phép. Cứ thế này, mình sẽ tan tành mất!”)

“Open the second parachute.” (“Mở dù số 2.”) – Đội trưởng Steven đáp lại.

Cạch. Choang. Con tàu lao còn nhanh hơn lúc ban đầu. “What just happened?” (“Cái gì vừa xảy ra thế?”) – Steven gần như gào lên.

Ngặt Quang run run. “The cable that hold the chute broke, captain. It seems like it was hit by something.” (“Dây dù bị đứt, đội trưởng. Hình như có gì đó bắn phải.”)

“Shit.” (“Đậu.”) – Steve chửi. Hắn hít một hơi dài, rồi quyết đoán đưa ra mệnh lệnh cuối cùng.

“Activate the black boxes. Eject them”

(“Bật mấy cái hộp đen lên. Bắn bọn nó ra khỏi tàu.”)

“...” – Một sự im lặng bao trùm cả khoang. Không một ai lên tiếng. Có lẽ tất cả mọi người đều hiểu nhiệm vụ đến đây là thất bại. Từ thần đã đến. Dù đã chuẩn bị tinh thần từ lúc đăng ký nhưng đến lúc phải chết, không khí vẫn nặng nề khó chịu.

Cuối cùng đội trưởng Steve cũng phá vỡ sự an tĩnh chết chóc.

“Quang, Jane, Megumi, Yohanes, Zhong Zheng... It’s been a pleasure... See you on the other side.”

(“Quang, Jane, Megumi, Yohanes, Zhong Zheng... Rất vui được biết các cậu... Hẹn gặp lại ở bờ bên kia.”)

Rầm! Rầm! Rầm! Từng cái từng cái một, 3 cái thiết bị phát sóng bay ra khỏi chiếc tàu tiền phong của nhân loại. Bọn chúng sẽ phát ra thông tin về lần thất bại này về với trái đất.

Mong rằng đội Beta sẽ thành công. Nó nằm giữa, nhìn thẳng vào mặt đất đang tới gần. Người ta bảo trước khi chết, con người sẽ thấy cả cuộc đời chạy qua trong chớp mắt. Thì ra không phải. Chỉ có những thứ quan trọng mới hiện ra thôi. Nó thấy Ngọc cười, cười đẹp lắm. Người ta bảo nếu muốn làm cho phụ nữ yêu thì đàn ông phải biết làm cho họ cười, nhưng mỗi khi cô bé cười tươi nở rộ, thì nó lại là người chết điếng. Nó thấy Ngọc đang nghe nó giảng về liên kết hóa học. Hi, chị ngốc quá đi.

Em sẽ nhớ chị lắm đấy. - nó mỉm cười mãn nguyện. Sinh ra không người thân, chết đi cũng thế. Cô độc, không trách nhiệm, không nhiệm vụ hay gánh nặng. Nó học, làm và sống chỉ để cho vui. Và nó vui thật. Vui thật đấy.

Hi vọng kiếp sau sẽ vui hơn nữa.

Bùm!

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thần?

“Oài...” - Quang trở mình, cúi người nắm sấp, cố vùi đầu để tránh cái ánh sáng chết tiệt đang chiếu khắp nơi.

Sao mà sáng thế này? Đang ngủ ngon... – nó cự mình, mắt nhắm tịt, tay mò mẫm cái chăn đầu đó nhưng chẳng thấy. Cần nhả, nó đành phải mở cặp mắt kèm nhèm nhìn xung quanh.

Ờ? Tưởng mình chết rồi cơ mà? – Giờ nó mới nhận ra cái điều vô lý chính mình ra đó. Tay sờ sẫm xung quanh với sự ngỡ vực, thậm chí nó còn véo đùi mình mấy phát. Đau thế này thì chắc là thật rồi. Nhưng mà đây là đâu? Thiên đường à? Nó nhận ra mình đang nằm trên một thảm cỏ xanh mượt tưởng chừng như dài bất tận. Trời nắng nhẹ, đầu đó thì thoảng mùi hoa sữa.

Sao có thể thế được? Là một tín đồ của khoa học, nó chưa bao giờ tin vào thiên đường hay địa ngục. Cuộc sống sau khi chết? Có thể có, nhưng thiên đường thì thật là rất nhảm. Mong là ở đây có người ở. Nó đứng dậy, nhìn quanh, mong xem có thứ gì đó có thể giúp nó xác định phương hướng. Có mặt trời, có cỏ nhưng mà những thứ mà nó học được trên Discovery có vẻ như chẳng có mấy tác dụng.

“Quác! Quác!” Từ xa xa bỗng có một cái bóng đang bay lại gần. Nghe tiếng như là tiếng chim, chim gì thì nó chẳng rõ. Thời đại này mà còn chim to thế hử?

Càng lại gần, Nhật Quang càng không thể tin được vào mắt của mình. Chim thì nhìn giống đại bàng nhưng mà - Con chim đang chờ người!!! Con chim nhẹ nhàng đáp xuống cách Quang khoảng vài mét. Thần Điều Đại Hiệp? Nó lại gần thì mới nhìn rõ là một ông già tóc đen nửa bạc. Râu rai tới nách, à nhầm tới ngực. Ông mặc một bộ đồ màu xám bạc nhìn qua có vẻ lủng thủng. Tay cầm một cái quạt mo phẩy phẩy như Gia Cát Lượng.

Gandalf? Nó tự nhảm, hỏi một cách vu vơ, rồi lại bật cười với trình độ nhảm của mình. Gandalf phải cầm gậy chứ đâu cầm quạt.

Ông già liếc qua nhìn nó, cười mỉm, đưa tay sờ đầu con đại bàng. “Về đi.” Nó còn đang tự hỏi xem ông ta đang nói chuyện với mình hay chim thì con đại bàng đã đập đôi cánh to tổ chẳng, dần lên cao rồi bay đi mù tắp. Nó mãi nhìn con đại bàng mà quên đi ông già đứng ngay cạnh.

“Đẹp thật, đúng không?”

Nó giật mình, ngại ngùng nhìn sang. “Dạ, vâng.” Dù có cả đồng câu hỏi trong đầu nhưng nó chẳng biết mở lời thế nào. Nó luôn là một người ít nói.

“Vua của loài chim, bá chủ bầu trời, biểu tượng của tự do phải nói là một kiệt tác của tạo hóa.” Ông già chậm chậm nói, ngừng lại như chờ nó phản ứng.

“Dạ, nhưng cháu chưa từng nghe có loài đại bàng nào to vậy.”

Ông ngồi bệt xuống thảm cỏ, bật cười. “Ừ.” Nó thấy vậy cũng ngồi xuống bên cạnh, hít một hơi sâu, tận hưởng cái không khí trong lành mà lâu lắm nó chưa được thở. Làn gió thoảng nhẹ bay. Tuyệt thật. Chắc Trái Đất chả còn chỗ nào như thế này nữa rồi. Nó quay đầu sang nhìn ông già, ngập ngừng mãi. Ông có vẻ như nhận ra nó đang bối rối, cất tiếng trước:

“Sao? Thắc mắc lắm hả?” Nó gật. Mắt nhìn ra xa tít, nơi mà thảm cỏ và bầu trời gặp nhau, cũng chẳng quay đầu lại. Chết rồi. Còn gì phải xoắn. Hai người cứ ngồi vậy. Không hề biết ông già nhưng nó lại có cảm giác bình yên kỳ lạ.

“Đây là đâu thế ạ?” Cầm quạt mo, lại còn nói tiếng Việt... Hay là Bụt? Hi. Lại nhầm rồi. Ông già bật cười, như thể biết được ý nghĩ của nó.

“Đây là thế giới gốc của ta. Một góc nhỏ bình yên mỗi khi ta cảm thấy mệt mỏi... Ta là thần, tên chỉ một chữ: Quân. Một trong cả đồng các vị thần mà ngay cả ta còn chả nhớ được hết. Cai quản hơn một ngàn thế giới nhỏ nhỏ lộn xộn tương tự như cái mà con vừa ở.” Ông bỗng dừng dừng lại. Như là biết nó cần chút thời gian để xử lý cái điều khó tin đó.

Thần? Hơn một ngàn thế giới? Nó cũng chẳng thấy ngạc nhiên cho lắm. Trước giờ nó luôn là một người theo lý tưởng bất khả tri – chẳng tin thần mà cũng chẳng vô thần. Tại vì nó nghĩ như thế là lô-gíc nhất rồi – không có bằng chứng chứng minh có thần mà cũng chả có bằng chứng chứng minh vô thần. Hòa nhau, nói chung là chả biết.

“Thế là ông cứu cháu ạ?” – Cái điều mà nó muốn biết nhất là số phận của nó sau này cơ. Nhưng mà không thể hỏi thẳng thế được, đành lòng vòng tí.

“Cứu? Không. Cháu chết rồi.” Ông bật cười. Nó ngạc nhiên nhìn lại. “Đây chỉ là linh hồn của cháu thôi.” Nó giơ hai tay, hai chân lên nhìn, vổ vổ. Vẫn ra tiếng mà. Đưa tay véo đuôi. Ái. Đau thật mà. Nó nhìn sang chờ giải thích.

“Cả người cháu giờ là linh hồn thì tất nhiên tay véo đuôi sẽ đau rồi. Thử đá chân vào cục đá kia mà xem.” Nó đá một phát rõ mạnh. Bộp. Au. Đau thế. Chối đầu mình à. Nó nhìn sang thì đã thấy ông Quân bò lăn ra cười.

“Đưa nào cũng thế. Ngốc quá thế. Ha ha.” Nó xị mặt. Già mà chẳng nết. Đi lừa trẻ con.

“Rồi, rồi. Ông xin lỗi. Đùa tí thôi mà. Thế giới gốc của ta là thế giới đặc biệt. Linh hồn sống ở đây cũng như người bình thường sống ở Trái Đất mà thôi.” Ông già cười xuề xòa.

Nó ngồi bệt dưới đất. Tay xoa xoa chân, thổi thổi, đúng phong cách người trung du Phú Thọ. Nó hỏi đùa đùa:

“Thế bây giờ ông đưa cháu đi Thiên Đường hay Địa Ngục thế?”

“Ha. Ta định đưa cháu thành thần.” – ông Quân nói băng quơ, như thể chẳng có việc gì to tát lắm.

“Thành thần?” – Nó giật mình, cười đáp lại.

“Ông cứ đùa.”

“Không. Ông nói thật đấy. Ông muốn thu cháu làm đệ tử.”

Nó xoay đầu lại, nhìn thẳng mặt ông già. Nhìn có vẻ nghiêm túc, không biết có phải lại giở trò trên người không nữa. Ông Quân dờ khóc, dờ cười.

“Thật đấy. Không phải trên cháu đâu.”

“Tại sao ạ?”

“Hừm... Tại vì bạn bè ta có đệ tử hết rồi mà ta vẫn chưa có đứa nào. Phải tìm người để truyền thừa chứ.”

“Không. Cháu hỏi là tại sao lại chọn cháu cơ.” Cái ông này, biết thừa lại còn giả vờ. Minh chẳng thiên tài như bọn ở MIT*, cũng chả khôe như mấy thằng ở Olympic. Chọn mình làm cái gì?

“À... Ta tiện đường qua đây. Thấy cháu hợp tính ta thì muốn nhận thôi. Nếu cháu không thích thì ta có thể chuyển cháu đi đến kiếp sau luôn.”

“Ra thế. Không. Cháu làm chứ. Làm thần nghe có vẻ hay đấy.”

Nó đứng dậy, phui phui tay.

“Thế bắt đầu từ đâu đây ạ? Học Lý lượng tử?” Hi.

Ông Quân đứng dậy, tay phải vẫn cầm cái quạt mo phẩy phẩy, giờ ngón trỏ trái chỉ vào giữa trán nó. Một luồng sáng trắng bay ra từ tay ông vào thẳng đầu Nhật Quang. Nó loạng choạng, ngã xuống đất. Lắc lắc đầu, dụi dụi mắt, nó ngẩng lên hỏi:

“Cái gì thế ạ?”

“Ông tặng cháu một thiết bị hỗ trợ. Tương tự như đại học vậy, ông sẽ không biến cháu thành thần ngay. Ông sẽ chỉ cho cháu một suất học bổng thôi. Thành thần hay không còn tùy vào cháu.”

“Cháu vẫn chả hiểu gì cả.”

“Ừ...”

Vẫn chưa nói hết lời, ông ngừng đầu nhìn về phía tay phải, hơi nhú mày.

“Ta phải đi rồi. Cái hệ thống ông vừa đưa sẽ giải thích cho cháu hiểu thêm.”

Ông đặt cả bàn tay trái lên đầu nó. “Quang, cố lên nhé.” Bàn tay ông vuốt xuống, kéo theo cả hai mí mắt của nó. Bóng tối một lần nữa bao phủ...

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hệ Thống Tạo Thần

Nó mở mắt ra thì thấy mọi thứ xung quanh đã thay đổi. Giờ nó đang đứng giữa một quảng trường nhỏ hình tròn chỉ tầm trăm mét vuông. Bốn cái trụ màu xanh thẫm kiểu Hy Lạp cổ. Ở ba khoảng giữa của bốn cái trụ đó có ba điểm sáng trắng lơ lửng giữa trời. Xung quanh chỉ một màu đen thăm thẳm. Minh ở đâu thế này? Nó vừa quan sát xung quanh vừa nghĩ.

“Đây là không gian của hệ thống Tạo Thần.” – Một giọng nam trẻ máy móc lạnh lùng vang lên.

Nó giật mình, nhìn quanh, cố tìm chỗ phát ra cái giọng nói dễ sợ vừa rồi nhưng vô vọng.

“Xin mời ngài chọn linh cho hệ thống!” – giọng nói đó lại lần nữa vang lên.

“Linh?”

“Vâng. Linh là đại diện cho hệ thống, sẽ hướng dẫn và đi theo ngài theo đến lúc ngài thành thần.”

“A... lựa chọn của ta có ảnh hưởng gì đặc biệt không?”

“Không hẳn. Nó chỉ là sở thích mà thôi. Tính năng của hệ thống vẫn vậy.”

“Ừ, vậy có những lựa chọn gì?”

“Các lựa chọn bao gồm: giới tính, giọng nói, giao diện. Còn nhiều cái nữa nhưng chưa được mở ra.”

“A... thế thì đơn giản. Chọn nữ, giọng trẻ, giao diện thì bừa đi.”

Xẹt. Xẹt. Điểm sáng ở giữa bỗng nhiên có nhiều tia sét bắn ra, sáng choang, biến dần thành một hình người nữ. Da trắng, tóc nâu vàng dài hơi quăn, môi hồng, mắt kẻ dài. Trên người mặc áo sơ mi trắng, áo khoác xám mỏng đi với quần jean xanh đậm, giày thể thao trắng. Nó nhìn mà ngây ngất. Lâu lắm mới được thấy mỹ nữ đẹp vậy. Sao trông na ná Kate Beckinsale.

“Chào chủ nhân.” – giọng thì đã đổi sang nữ nhưng mà cái nét lạnh lùng vẫn còn đó.

Nó hơi bối rối. Nhưng mà chắc bất kỳ thằng con trai trẻ nào mà có mỹ nữ trước mặt gọi chủ nhân thì chắc đều vậy cả.

“À... Ừ... Chào cô.” Mãi nó mới rặn được ra hai chữ.

“Chủ nhân có thể đặt tên cho tôi để dễ gọi.”

“À... Gọi là Linh luôn đi. Cô là linh của hệ thống mà.”

“Vâng. Chủ nhân đã biết gì về hệ thống chưa ạ?”

“Chưa. Ông sư phụ kia chưa nói được gì đã bay đâu mất rồi.”

“Dạ. Vậy thì để tôi giới thiệu qua vậy.” Linh bước hẳn ra khỏi khoảng giữa hai cái trụ trắng kia, bước lại gần Quang rồi nói tiếp.

“Theo như người đã biết, đây là hệ thống Tạo Thần, một thứ vô cùng quý giá. Người có thể hiểu nó như là một hạt giống mà lớn lên theo cùng chính chủ nhân, đáp ứng các nhu cầu mà chủ nhân có, tuy rằng cũng sẽ có giới hạn nhất định.”

Vừa nói, Linh vừa chỉ lên trên khoảng giữa 2 cái trụ. Giờ nó hiện ra hình ảnh cây con theo đúng lời Linh vừa nói. Lại còn PowerPoint à. Sành điệu nhỉ.

“Nhưng chủ nhân nên nhớ rõ: nó chỉ là một hệ thống hỗ trợ. Nó sẽ không bơm kiến thức vào đầu hay tiêm thuốc tăng cơ bắp. Ví dụ như nếu ngài muốn có kiến thức thì nó sẽ lập thành thư viện. Nếu ngài muốn khỏe hơn thì nó sẽ biến thành phòng tập gym. Na ná vậy.”

Linh dừng lại, nhìn sang để xem nó có hiểu được những gì cô vừa nói. Nó gật đầu ra hiệu cho cô tiếp tục.

“Tất nhiên nó sẽ không phải ngài muốn cái gì là nó sẽ hiện ra ngay mà sẽ có điều kiện nhất định. Điều kiện gì thì còn phải tùy trường hợp. Phần lớn đều là đi tìm đồ vật như nguyên liệu. Đó chỉ là đạo lý đơn giản: không gạo thì chẳng nấu được cơm thôi.”

Nó gật đầu. Định luật bảo toàn năng – khối lượng đây mà.

“Vậy muốn thành thần tôi phải bắt đầu từ đâu?”

“Học. Ngài phải đến một thế giới mới và học được những kiến thức nền tảng của thế giới đó.”

“Kiến thức nền tảng?”

“Vâng. Kiến thức nền tảng. Hay có thể gọi là Đạo căn bản của một thế giới. Mỗi một giới sẽ có một điểm đặc biệt riêng và hệ thống sẽ giúp ngài tìm ra.”

“Vậy ta cần phải học từ bao nhiêu thế giới mới thành thần?”

“Cái đó còn tùy. Thế giới có cái to, có cái nhỏ. Đạo căn bản cũng vậy, có mạnh, có yếu. Có khi ngài phải học mấy ngàn thế giới mới thành thần được.”

Nó nghe vậy, hơi trầm tư. Có vẻ như cái việc thành thần này khó hơn mình tưởng nhiều. Thế mà cái ông sư phụ mình nói bằng quơ như dễ lắm ý.

“Vậy ta nên chọn thế giới thế nào?”

“Ngài nên biết rằng các câu truyện, bộ phim mà các tác giả trên trái đất viết ra đều tạo ra các thế giới khác nhau.”

“Hả? Thật ư à?”

“Vâng. Vậy nên tôi khuyên ngài nên chọn một thế giới mà ngài đã biết, vậy thì những việc mà ngài phải làm sẽ đơn giản hơn nhiều. Nhưng mà ngài nên chú ý: các thế giới đó thường có rất nhiều lỗ hổng. Các tác giả đó dù sao cũng chỉ là phàm nhân, thế giới họ tưởng tượng ra thường sẽ có sai sót. Hệ thống sẽ cố gắng bổ sung và chữa những lỗi này vì thế nên ngài đừng nghĩ rằng tất cả mọi thứ đều như trong truyện.”

Không nói thì mình cũng nghĩ ra, hiệu ứng cánh bướm là mình nhảy vào thì làm sao có thể như truyện hết được. Nó nghĩ lại về thời thơ ấu của mình, hoài niệm những cuốn truyện mà nó đọc đi đọc lại. Có thể được sống trong những thế giới đầy màu sắc ấy thì tuyệt biết bao.

“Được rồi. Ta quyết định rồi.”

“Dạ. Vậy thế giới đầu tiên mà ngài muốn đến là?”

“Thế giới phù thủy – Harry Potter.”

“Dạ. Vì đây là lần đầu ngài đi, nên hệ thống sẽ sắp xếp ngẫu nhiên thân phận của ngài trên đường. Ngài còn muốn hỏi gì không ạ?”

Nó chớp chớp mắt, hơi nghiêng đầu, nghĩ ngợi.

“À, nếu ta chết ở một thế giới thì sao?”

“Ngài sẽ bị cấm khỏi thế giới đó. Còn linh hồn ngài sẽ quay về lại đây.”

“À, vậy được.”

Yay, bắt từ nó rồi. Chà phải xoắn anh em thẳng nào. Nó đang hí hửng cười thầm thì lại nghe Linh nói tiếp.

“Nhưng mà tất cả thành quả của ngài sẽ về con số không.”

Đậu.

“Vây đi thôi.” Người Linh mờ đi, cả không gian xung quanh nó cũng vậy. Thế giới lại chìm vào bóng tối.

Thôi, lên đường thành thần thôi. Harry Potter, ta tới đây. Hi.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Con nuôi

*(Lời tác giả) Ở chương 1, mình có viết hội thoại bằng tiếng anh cho có cảm giác thật nhưng về sau sẽ chỉ viết phần tiếng việt thôi cho đơn giản.

Mùa hè năm 1979. Một ngày bình thường như mọi ngày ở nhà gia đình Weasley. Trời đã tối. Ăn cơm xong, bọn trẻ đã lên trên phòng chơi. Bà Molly thì đang dọn bát đĩa trong khi tính toán tiền nong chi tiêu trong nhà. Ông Arthur thì táy máy nghịch cái đài radio của dân Muggle mà ông mới kiếm được. Lấp ra, lấp vô, đập đập, vụn vụn. Không gì có thể tả được niềm vui sướng của ông khi tịch thu được đồ vật này trong khi đi làm vài ngày trước.

Kinh coong. Tiếng chuông cửa vang lên. Bà Molly ngẩng đầu, kêu vang sang bên phòng khách.

“Arthur, ra mở cửa hộ em.”

Kinh coong. Chuông cửa lại lần nữa vang lên. Bà Molly gần như gầm lên.

“Arthur! Cửa!”

“Ừ, rồi, rồi, anh đang ra.” Hậm hực đứng lên khỏi cái đồ chơi mới có, ông bước chân chậm chạp ra chỗ cái cửa, lăm bằm trong miệng.

“Ai lại đến vào giờ này không biết.”

Arthur mở cánh cửa gỗ mun cũ kỹ kéo theo tiếng kèn kẹt của cái khung cửa. Ông ngạc nhiên và bức mình khi chẳng thấy ai hết. Nhìn quanh, chỉ có một cái nôi trắng với một đứa bé nằm trong kèm theo một tờ giấy gấp. Arthur bước ra khỏi cửa, nhìn quanh, hét to.

“Ai đấy?”

Chờ một lúc, hét thêm mấy lần nhưng chẳng có ai đáp lại. Bên trong nhà, loáng thoáng tiếng vợ ông hỏi. Arthur quay người lại, ghé xuống nhìn, cầm cái tờ giấy lên, bước một bước vào cửa để có đủ ánh sáng đọc.

“Xin chào.

Tôi là một người dân Muggle nhưng con tôi lại có khả năng phù thủy. Tôi không có khả năng và cũng không có điều kiện để nuôi con. Cầu xin ông bà từ lòng thương nhận nuôi đứa bé.

Chứa phù hộ cho ông bà.

Tái bút: nếu có thể, mong ông bà giữ tên của cháu bé: Quang.”

Đọc xong, Arthur phức tạp nhìn xuống đứa bé kháu khỉnh đang mở to mắt nhìn ông, hai tay vơi vơi. Nhà ông đã có 5 đứa con trai, một đứa đang trong bụng mẹ. Thêm một đứa nữa thì vất vả lắm. Arthur thở dài, với lấy tay thẳng bé, hơi nhắm mắt.

“Đừng là có chút ma lực. Đi. Vào nhà thôi. Ta sẽ cho con ít sữa uống.”

Ông nhắc cái nôi trắng, đóng lại cửa, khóa trái rồi đi vào trong nhà bếp, nơi mà vợ ông đang viết sổ chi tiêu.

“Molly.” Có vẻ như bà đang rất tập trung nên không nghe thấy ông nói gì. “Molly!”

“Hử? Ai đến à, anh yêu?” Cũng chẳng ngẩng lên từ quyển sổ, bà Molly đáp lại.

“Có ai đó để lại một đứa bé trước cửa nhà mình.”

“Hả? Gì cơ? Một đứa bé?”

“Ừ. Một Muggle nào đó để lại.”

“Sao có thể thế được? Nhà mình có ếm bùa đuổi Muggle mà?”

“Ừ. Anh cũng không hiểu. Để anh lấy cho nó ít sữa. Nhìn nó có vẻ đói rồi.”

“Mang đây cho em xem.”

Arthur cầm chiếc nôi lại, đặt lên mặt bàn mà Molly đang ngồi, để bà có thể thấy được đứa bé. Molly đứng dậy, nhìn thấy đứa bé bấu bình, bà không nhịn nổi với tay xuống bế nó dậy, ôm nó trong lòng, hơi đung đưa. Còn tiện tay kiểm tra bím của nó.

“Con trai anh ạ.”

Arthur vừa pha xong sữa, đang hâm nóng lại, quay ra đáp. Đã năm đứa con, nên mấy việc nhỏ này ông làm quen lắm rồi.

“Thế à.” Cũng thấy hơi tiếc, ông đang muốn một đứa con gái cho nhà có cân bằng giới tính chút.

Molly quay ra, ngồi xuống đọc tờ giấy, suy ngẫm. Arthur đã hâm xong bình sữa mang lại cho thằng bé. Quang cầm hai tay, vừa tu vừa quan sát hai vợ chồng nhà Weasley này, thầm nghĩ. Mình sắp thành con nuôi à? Thân phận này cũng được đấy. Khá gần bộ ba nhân vật chính, chắc là dễ sơ mũi được.

“Thằng bé ngoan phết nhỉ.” Molly nhẹ nhàng nói. Hai vợ chồng cứ ngồi vậy, nhìn thằng bé tu cái bình sữa. Chẳng nói gì, cả hai đều chìm trong dòng suy nghĩ của chính mình. Sau một hồi lâu, Arthur mới mở miệng.

“Mình không nuôi nó được đâu.”

“Ừ...”

Thế rồi lại im lặng. Quang thấy bối rối. Nó kiếp mò côi một lần rồi, chẳng lẽ lại lặp lại lần nữa. Cái hệ thống chết tiệt. Nó bực mình, quăng cái bình sữa đi, khóc ré lên. Hai vợ chồng giật mình. Bà Molly thì đứng dậy, cố gắng đung đưa dỗ nó. Bà lấy mấy thứ đồ chơi của Fred và George ra vẫy vẫy trước mặt nó. Quang tự dưng thấy mình buồn cười thật, đã gần ba mươi rồi lại còn khóc thế này. Nó khóc một hồi rồi cũng nín. Bà Molly đặt nó lên cái cũi, vừa đu đưa vừa hát đồng dao nhẹ nhàng. Dù không muốn nhưng Quang cũng lịm đi ngủ. Cái thân thể chết tiệt.*

Bà Molly đứng lặng bên cạnh cái cũi nhỏ. Có lẽ con khóc vừa rồi của nó làm đánh thức cái bản năng làm mẹ lớn lao của Molly. Thấy Arthur bước lại gần, bà ngẩng đầu, mắt ươn ướt.

“Arthur...”

Ông Arthur nhìn thẳng vào mắt vợ. Sống với nhau cả chục năm rồi, ông hiểu rõ ngay. Bước lại gần, ông ôm chặt vợ, thở dài.

“Thôi được. Được rồi. Mình đành cố thôi. Tí nữa em tính lại tiền đi nhé.”

“Vâng.”

Molly cố nín không khóc, hai vợ chồng cứ đứng vậy một lúc lâu. Hồi sau thì bà Molly đi lên kiểm tra mấy đứa nhỏ Fred và George còn Arthur thì chìm trong suy ngẫm.

Quang cứ như vậy được nhận vào nhà Weasley.

--

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Thoáng cái đã đến hè năm 1990. Sau khi Quang được nhận nuôi, tuy là cậu bé có khác biệt rất lớn với các thành viên trong nhà, mấy đứa anh em vẫn rất tốt với nó. Nó còn tưởng sau khi Ron được sinh ra, hai ông bà Weasley sẽ dừng ở 7 đứa xong ai ngờ Ginny vẫn ra đời.

Nói vậy chứ, nó quý Ginny lắm. Đứa con trai nào mà chả ước có một đứa em gái nhỏ theo đít mình. Anh cả Bill thì giờ đang làm cho ngân hàng Gringotts. Cả nhà còn đang cố khuyên anh hai Charlie đừng có đi nghiên cứu rồng nhưng có vẻ như vô dụng. Percy mới ở lên năm 4, Fred và George mới xong năm đầu còn Quang thì chuẩn bị vào năm nhất.

Trong mười năm ở nhà Weasley, hai vợ chồng cố hết sức có thể để ngăn nó tiếp xúc với phép thuật với lý do: “nguy hiểm và vi phạm luật của bộ”. Với cả phải đóng vai trẻ con, không được thông minh quá. Thế nên cả mười năm nay nó chả học được mấy thứ về pháp thuật. Ngoài cách dùng mấy cái đồ pháp thuật trong nhà thì nó chả biết cái gì nữa. Nó chỉ dành sống tạm qua những câu chuyện của mấy thằng anh nó.

Bà Molly chuẩn bị đưa nó cùng Fred, George và Percy đi mua chút đồ chuẩn bị cho năm học mới. Dĩ nhiên Ginny mới chịu ở nhà. Có lẽ có sự ảnh hưởng nào đó của nó, Ginny năng động và nghịch ngợm hơn nhiều ở trong truyện.

“Rồi. Quang đã cầm lá thư trường gửi chưa?”

“Dạ, cầm rồi ạ.”

“Ừ, vậy mình đi thôi.”

Mạng lưới ống khói Floo là một điều kì diệu mà nó rất muốn tìm hiểu. Bụi, lửa rồi dịch chuyển tức thời? Phải nói là nó cực kỳ tò mò, nhưng mà cả nhà chẳng có ai có đủ kiên nhẫn trả lời hết những câu hỏi của nó cả. Điều này nó đã rút được kinh nghiệm từ hồi nó hỏi về cái đồng hồ chỉ địa điểm của nhà mình.

“Hèm Xéo!”

Phùng. Nó bước ra chỉ trong tích tắc. Percy, Fred và George đã đứng sẵn chờ nó ở trước cửa.

Phùng. Bà Molly đi ngay theo sau nó. Vừa ra bà đã ra lệnh.

“Percy, đưa Quang đi mua đũa phép ở chỗ ông Olivander đi. Mẹ sẽ lo phần còn lại.”

“Dạ.”

Percy có vẻ ít nói nhất trong nhà, trầm cảm khéo còn hơn cả nó. Nhưng ít ra hắn cũng khá ngoan và gương mẫu. Không quá giỏi nhưng cũng đủ để bố mẹ thấy mãn nguyện.

“Đi nào Quang.”

Yeah. Đũa phép. Đây chính là thứ nó nôn nóng muốn có nhất. Chìa khóa đem đến sức mạnh cho phù thủy. Cái tiệm mà họ đang đi đến khá nhỏ, vừa nhỏ vừa bẩn, trên cửa tiệm có treo mấy chữ vàng: “Olivanders – nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382.” Bên trên cửa sổ bám đầy bụi bặm, có trưng bày một chiếc đũa guy nhắt trên một cái gối tím bạc. Bọn nó đi vào thì có tiếng chuông treo cửa leng keng. Tiệm nhỏ nhưng lại trống trơn nên cũng chẳng cho người ta có cảm giác chật.

Sâu bên trong tiệm, đằng sau cái quầy ngăn thì là hàng ngàn cái hộp nhỏ dài chật khít kề nhau, cao đến tận trần. Nó mở to mắt. Cái vẻ bụi bặm và lạng lẽ ở đây đúng là cái cảm giác kỳ bí của ma thuật mà nó tìm kiếm. Chợt một giọng nói dịu dàng già nua vang lên:

“Chào cháu.”

Một cụ già đứng sau cái quầy thấp, đôi mắt sáng như trăng ngày rằm. Nó hơi lúng túng.

“Dạ, cháu chào cụ ạ.”

Percy bên cạnh cũng cất tiếng.

“Cụ Olivander.”

Ông cụ quay sang, ngăn người một lúc mới nhớ ra.

“À, thằng con thứ ba của nhà Weasley đây mà. Tên là gì ý nhỉ?”

“Dạ, Percy ạ.”

“Ồ. Đũa ba tác, gỗ liễu, lông bạch kỳ mã. Đúng không?”

“Dạ vâng.”

“Ừ. Thích hợp luyện bùa đấy.”

Cụ quay sang nó thấy mặt nó hơi ngạc nhiên thì mới cất tiếng giải thích.

“Ta nhớ tất cả các cây đũa mà ta bán ra, cậu bé à.”

“Đây là em cháu ạ. Quang Weasley.” – Percy giới thiệu.

“Cái gì Weasley?”

“Quang ạ.”

“À, người phương Đông, hiếm đấy, rất hiếm đấy.”

Cụ nhìn nó hồi lâu làm nó hơi bối rối. Bỗng nhiên, cụ quay phắt lại chỗ cái quày.

“Rồi. Tay nào thuận?”

“Phải ạ.”

“Ừ, giờ lên.”

Cái thước từ tay cụ bay lại chỗ nó, đo từ vai đến ngón tay của nó, rồi đo từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sán, từ tay đến đầu gối, và vòng quanh đầu. Trong khi đó, cụ quay ra chỗ đóng hộp, cầm một vài cái rồi đi ra. Cái thước vừa đo xong thì rơi ngay xuống sàn nhà. Cụ vẫy nó lại, đặt một cái đũa vào tay nó, ra hiệu cho nó vẫy thử.

Vừa cầm, cụ đã giật lại, đưa chiếc khác, ra hiệu nó vẫy tiếp. Cầm, vẫy, giật rồi lại vẫy. Cứ thế chắc phải đến mười lăm phút.

“Lạ thật. Lại thật” Cụ tắc lưỡi nhưng vẫn tiếp tục cái việc đưa rồi giật của cụ.

Nó hơi mất kiên nhẫn, liền lên tiếng:

“Cụ chờ gì thế ạ?”

“À... Nếu chiếc đũa mà hoàn hảo với cháu thì nó sẽ làm cho ma lực của cháu trong người cháu bùng phát. Sẽ tạo ra ma thuật...”

Nghe lời giải thích, nó mới giật mình, hiểu ra. Hồi còn bé, nó đã tìm ra phương pháp đẩy nhanh ma lực tăng trưởng và phương pháp kiểm soát ma lực. Hầu hết mọi phù thủy đều để ma lực tăng một cách tự nhiên theo thời gian nhưng nó lại khác. Thực ra thì cả hai thứ đều khá đơn giản. Khi mới sinh, mọi người đều có liên kết với luồng ma lực của mình nhưng do là trẻ con nên không có ai để ý cả, chỉ thỉnh thoảng có sự cố xảy ra mà thôi. Cái cảm giác này mà không để ý tới thì nhiều năm sẽ mất sạch. Đây cũng là lý do tại sao thao tác vẫy đũa lại quan trọng như vậy.

Chiếc đũa liên kết với ma lực, thao tác vẫy thì điều động ma lực theo đúng điều kiện mà tạo ra ma thuật. Sau khi nó biết được đây là ma lực thì nó đã nghĩ đến việc cần phải biết điều động ma lực một cách thuần thực. Thế nên suốt ngày tập luyện. Ma lực xuất phát từ một chỗ gần bụng, nó nghĩ là nằm ở tủy sống nhưng không rõ lắm. Chỉ biết là mình cảm giác được nó ở đó. Điều khiển nó quanh người: từ gần bụng đi lên tay, rồi chuyển tay, xuống chân, loạn xạ ngẫu. Chuyển đi chuyển lại, nó mới phát hiện ra cái việc di chuyển ma lực này làm lượng ma lực tăng rất nhanh. Thế là nó càng tập thôi.

Gần mười một năm trôi qua, nó không rõ lượng ma lực của nó là bao nhiêu nhưng điều khiển ma lực thì nó chắc chắn là vô đối.

“Sao ông không nói sớm. Cháu không cho ma lực ra ngoài mà.”

Ông cụ ngạc nhiên nhìn nó, tròn mắt. Cả Percy cũng thế. Cụ run run hỏi.

“Cháu điều khiển được ma lực?”

Thiên tài, thiên tài đây mà. Cụ nghĩ vậy. Người ta cố gắng nửa đời học dùng đũa phép, rồi cố gắng nửa đời để bỏ đũa phép, tất cả chỉ do việc khống chế ma lực này mà thôi.

“Vâng.”

Nhìn mặt ông là nó thấy hơi hối hận rồi. Xem ra việc điều khiển được ma lực này bá đạo hơn mình tưởng.

“Vậy cháu thử truyền ma lực vào cây này xem sao.”

“Dạ.”

Nó cầm lên, rón rén đưa một tí ma lực sang, vẫy thẳng ra trước mặt.

Bùm. Uỳnh. Đóng hộp đúng theo hướng nó chỉ bay tung toành. Cái kệ rơi xuống loảng xoảng. Cả ba giật mình. Ông Olivander thì còn đỡ, đã thấy nhiều rồi nhưng Percy thì mồm há hốc. Hồi hán đến, chỉ bay ra một chút pháo hoa nho nhỏ mà thôi.

“Thử cái này vậy.”

Nó lại vẫy tiếp. Nhưng lần này cho ma lực chỉ bằng nửa lần trước. Còn để ý xoay thành vòng nhẹ nhàng chứ không chỉ thẳng.

Lạch cạch. Một đóng hộp bỗng dưng bay lên rồi lượn quanh phòng. Percy mồm vẫn há hốc, bụi rơi vào đầy vẫn cứ há.

“Tuyệt. Cái cuối.”

Lại vẫy. Lại giảm nữa. Phốc. Một hình gì đó lấp lánh bay khắp khu phòng rồi biến mất.

“Tuyệt vời. Tuyệt vời. Tuyệt vời.” Ông cụ vẫy cây đũa của mình, làm bả. Đồng hồ bay về lên kệ, tự sắp xếp lại mình đúng như cũ.

“Ta muốn tặng cháu cái này.” Ông mang ra một chiếc đũa đen, dài ba tấc rưỡi, đưa cho nó rồi bắt đầu giải thích.

“Hồi ta còn trẻ, hồi viễn vông, đã tạo ra cây đũa này. Gộp lại cả ba chất liệu đũa thần mà ta thích: gân rồng, lông phượng, lông kỳ lân vào cùng một chiếc đũa để tạo ra một cái đũa có cả ba đặc điểm mạnh mẽ: quyền lực, biến hóa và ổn định. Nhưng than ôi, không một ai có thể điều khiển nó, nó quá phức tạp. Ba chất liệu tạo ra ba đường ma lực khác nhau ngay trên thân đũa. Một vài người bạn già của ta có thể làm phép được với nó nhưng không ai có thể dùng nó một cách tự nhiên cả.”

Cụ Olivander vừa kể, vừa xoay xoay, ngắm nghía cây đũa. Ông đưa cây đũa cho nó rồi lại nói.

“Nhưng ta tin rằng cháu có thể. Ta tặng cháu luôn chiếc đũa này. Còn nếu cháu không thích thì ta có thể chọn một chiếc khác cho cháu.”

Nó ngắm nghĩ. Tội gì không thử. Nếu không được thì đâu phải không đổi đũa được. Mà còn tiết kiệm được cho nhà 7 đồng vàng Galleon nữa.

“Cháu nhận chứ. Cảm ơn cụ.”

“Ừ. Đi đi. Đừng làm ta thất vọng.”

Nó bước ra khỏi cửa thì nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại hỏi.

“Cụ có nhận học sinh không ạ?”

“Gi cơ?”

“Cháu muốn học làm đũa từ cụ.”

Cụ ông hơi bất ngờ. Gần như là lần đầu tiên ông mới nghe thấy điều này. Tiệm tên là Olivanders nên mọi người luôn nghĩ đây là nghề của gia đình, không dạy cho người ngoài, mà lại việc làm đũa cũng chẳng có gì hấp dẫn với phần lớn học sinh, thế nên tất nhiên là chẳng ai hỏi cả.

“À... Để ta nghĩ đã.”

Quang gật gật đầu. Nghề kiếm cơm của người ta, thận trọng là phải. Nó cũng chỉ hứng thú vì muốn học nhiều hơn về phép thuật thôi, mà nghe các anh kể thì trên trường không có dạy nhiều lắm về đũa phép, vậy nên mới hỏi.

“Vậy bọn cháu đi đây.”

“Ừ.”

Thế là hai đứa tung tăng chạy về chỗ tiệm đồ dùng phù thủy. Vừa tiết kiệm được nhiều tiền vậy, vui là phải.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lên Tàu

Hai đứa chạy về báo cáo với mẹ ngay. Bà Molly vui lắm, tuy Percy không nói rõ tại sao cụ Olivander tặng cho Quang cái đũa phép nhưng bà cũng chẳng để ý, tiết kiệm được một khoản tiền cho gia đình là bà mừng rồi.

Cả nhà xem lại danh sách đồ dùng, kiểm tra một lượt. Lúc đầu bà Molly cũng không tính mua cho nó thứ gì nhưng vì tự dung được một khoản tiền dư ra, bà đề cho nó chọn một con cú, nói rằng nó sẽ dùng chung với Ron và Ginny, dù Ron đã có con chuột. Quang thích lắm, chọn một con màu đen, dạng khá nhỏ. Nó hứng lên đặt tên cho con cú là Shadow (Bóng Tối), một cái tên mà nó nghĩ là khá ngầu, tuy mấy thằng anh không đồng ý cho lắm.

Xong chuyện, mọi người lại về qua mạng lưới ống khói Floo. Quang về nhà, nóng ruột chờ đợi thời gian trôi qua để lên tàu đến trường Hogwarts kỳ bí trong khi đọc trước sách giáo khoa, dù nó chẳng được thực hành.

Một tuần sau, ngày mùng một tháng chín năm 1990. Trên Ngã Tư Vua, ngay giữa sân ga số chín và số mười. Molly dẫn năm đứa con trai, với cả Ginny tăng nặng đòi theo. Con bé cứ túm lấy tay mẹ nó, nài nỉ:

“Mẹ ơi, con cũng muốn đi.”

“Con chưa đủ tuổi đi học mà Ginny. Yên nào. Được rồi, Percy, con đi trước đi.”

Percy tông thẳng vào vô cái bức tường rồi biến mất. Nó đang tò mò đi vỗ vỗ, sờ sờ cái bức tường thì bị bà Molly véo tai kéo lại.

“Cái thằng này. Suốt ngày tày mày, tó mó. Fred, lượt con.”

“Con là George.” Thằng bé cầu nhàu.

Bà Molly trừng mắt nhìn. Thằng bé thấy sợ, cũng đi vào, lăm bằm.

“Con đùa tí thôi mà.”

Fred xông vô rồi tới lượt George. Quang là cuối cùng. Nó đẩy hết mức, mắt nhắm tịt. Tuy biết là sẽ chẳng sao cả nhưng mà đẩy xe đẩy vào tường thì vẫn sẽ thấy ối thôi.

Vụt. Được một lúc thì nó nghe tiếng xì xì của tàu hỏa, tiếng người rầm rộ. Nó mở mắt ra, choáng ngợp bởi cái sự không tưởng của tất cả mọi thứ trước mặt nó.

Trước mắt nó là một đầu máy hơi nước màu đỏ tươi đang nằm đợi trên đường rầy kế bên sân ga đông đúc hành khách. Một tấm bảng trên cao mang hàng chữ Tốc hành Hogwarts, khởi hành lúc mười một giờ.

Những toa xe đầu đã đầy nhóc học sinh, có mấy đứa vẫn thò đầu ra cửa sổ nói chuyện với gia đình, mấy đứa nữa đang cãi nhau giành ghế. Nó đi theo hai đứa anh song sinh, xếp hàng lý vô lên toa xe rồi chạy ra chào mẹ lần cuối. Bà Molly ôm nó, hôn lên trán rồi nói.

“Nhớ học cho tốt nhé.”

“Dạ.”

Nó quay sang, ôm Ginny. Vì nó rất quý, hay nhường Ginny hết đồ ăn rồi đồ chơi, kể chuyện này nọ nên hai đứa rất thân nhau. Nó thom lên trán Ginny, vuốt vuốt đầu cô bé.

“Anh đi nhá.”

“...”

Cô bé chẳng nói gì, chỉ thấy hơi mê mẩn, ôm chặt nó. Một hồi lâu thì có tiếng tàu réo. Nó gỡ tay cô bé, vỗ vỗ má Ginny lần cuối, quay sang vẫy tay với Ron rồi đi lên toa xe chỗ hai anh song sinh nghịch ngợm. Mấy đứa thò đầu ra cửa sổ vẫy tay chào trong khi chiếc tàu bắt đầu chuyển bánh. Bà Molly còn gọi với theo.

“Hai thằng bây liệu hồn mà cư xử đó.”

“Dạ rồi mẹ.”

Ginny thì bắt đầu òa ra khóc, chạy theo đoàn tàu trong khi bà Molly thì đứng vẫy tay cùng với Ron vẫn nước mũi thò lò cạnh đó.

Chiếc đoàn tàu vừa lên đường thì hai thằng anh của nó đã chạy tót đi đầu chơi để lại nó một mình ngồi nghịch cái túi tiền mà mẹ nó mới cho. Học sinh xa nhà thì tất nhiên phải được cho tiền chứ, tuy chẳng có mấy đồng. Cũng chẳng có gì đặc biệt, nó đâu phải lần đầu được tiêu tiền đâu.

Cái mà nó thấy tò mò là cái khả năng nhận diện giọng nói của cái túi tiền cơ. Nó vừa cho cả đồng tiền vào trong đó nhưng cái túi lại không hề có tiếng leng xeng khi mà lắc.

“Túi tiền vàng.” Cái túi mở ra để lộ ra đồng tiền bên trong. “Túi sách.” Cái túi đóng lại, mở ra nhưng chẳng có gì bên trong hết. “Bag of gold.” (Túi tiền vàng) Nó lại mở ra với đồng tiền.

Ha. Ngộ thật.

“Túi okane.” (Vàng trong tiếng nhật) Tiền lại hiện ra.

A, hiểu rồi. Cái túi đang sử dụng kiến thức của mình. Chỉ cần mình hiểu thì nó sẽ hiểu. Nó đang hí hửng nghịch với cái túi vàng thì bỗng dưng có tiếng hỏi.

“Cậu làm cái gì thế?”

Nó giật mình ngẩng lên thì thấy một cô bé người phương Đông xinh xắn đang nhìn mình một cách tò mò. Tay cô bé cầm một quyển sổ đen nho nhỏ có kẹp một cái bút. Người Châu Á, của hiếm giống mình đây mà. Xinh phết.

“À... Minh đang nghịch tí thôi.”

Nó hơi ngại, cũng chỉ đáp vậy rồi quay đầu qua, vừa nghịch cái túi vừa thăm cầu cô bé đi chỗ khác chơi. Trời không thương người, cô bé ngồi vào chỗ đối diện nó, hỏi.

“Minh là Cho Chang. Cậu là người ở đâu thế? Ở trường mình hiếm người châu Á lắm.”

Nó ngó người, hóa ra đây là Cho Chang. Thật sự thì khi đọc truyện, nó chẳng thích Cho Chang cho lắm, cũng chẳng rõ tại sao nữa, chỉ cảm giác vậy. Nó hơi lắp bắp.

“Minh là Quang, Quang Weasley.”

Nó ngồi im. Cô bé lại hỏi tiếp.

“Nhà Weasley à? Tớ tưởng nhà Weasley tóc đỏ mà?”

Cô bé này vừa mới gặp đã hỏi đưng đến vấn đề nhạy cảm rồi.

“Ừ. Tớ là con nuôi.”

“A. Vậy à.”

Rồi hai đứa ngồi vậy, chẳng biết nói gì nữa. Có lẽ cô bé cũng nhận ra mình vừa hỏi phải thứ không nên hỏi. Cũng may, vừa đó thì có bà già má lúm đồng tiền mở toa đi vô hỏi:

“Dùng gì không các cháu?”

Nó nhìn chiếc xe đẩy mà thèm thường. Nó muốn thử cái kẹo chocolate ếch nhái lắm nhưng mà đâu có tiền đâu. Chỗ tiền mẹ cho phải tiết kiệm, để trong trường có cần gì thì còn phải dùng. Có vẻ như Cho nhận ra nó muốn thử lắm nên mới lên tiếng.

“Cho cháu năm cái chocolate ếch nhái.”

Bà già đưa mấy cái kẹo đặt lại bàn, lấy tiền rồi đi tiếp. Nó giả vờ như không có gì nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho đẩy qua chỗ nó một cái kẹo.

“Này, cho cậu đấy.”

Quang tuy đã lò mò đoán được nhưng vẫn hơi bất ngờ. Nó chần chừ.

“Tớ...”

“Con trai gì mà lằng nhằng thế. Ăn không thì bảo?”

Cô bé trợn mắt. Nó cười then, cầm cái kẹo lên bóc, hơi sờ sờ thả con ếch vào miệng nhai nhai. Ngon thật.

“Cám ơn...”

“Có gì đâu, cái kẹo thôi mà.”

Đúng lúc này thì hai thằng anh quý sự của nó đi vào, ầm ỹ cả lên, kéo theo cả Lee Jordan. Thôi chết rồi.

“A. Gì thế này?”

“Quang nhà mình chưa vào tới trường mà đã có bạn gái chơi cùng kìa.”

“Ừ. Kinh thật. Tao ghen tị quá cơ.”

“Này bé, mới vào đúng không? Anh bảo nhá, muốn làm bạn gái em trai anh thì phải thông minh vào.”

“Ừ, thằng này khéo phá truyền thống nhà mình mà vào Ravenclaw ấy.”

Hai đứa cứ một tăng, một hứng, liên mồm làm nó chả kịp phản ứng gì cả, trợn mắt trợn mũi. Cho chang cũng bị đứng hình hồi lâu rồi mới đỏ mặt đứng dậy chạy đi. Nó vội gọi với theo.

“Kẹo của cậu này.”

“Cậu ăn nốt đi.”

Nó nhìn sang thấy hai thằng Fred và George nhìn nó cười mờ ám, nháy nháy mắt. Nó giả vờ như chả có gì, quay sang hỏi.

“Ăn kẹo không?”

“Kẹo bé cho chú mày mà. Chú cứ ăn đi.”

“Ừ, tình cảm của bé nó đấy, bọn anh ăn sao được.”

Thôi kệ bọn nó. Nó tình bơ quay ra lấy quyển sách Lịch Sử Pháp Thuật ngồi đọc, phớt lờ đi hai thằng anh chết tiệt này. Hai đứa trêu mà chả thấy nó phản ứng nên cũng chán, bỏ qua đi chơi tiếp. Còn nó thì ngồi đó đến hết chặng đường, cố không nghĩ đến Cho mà tập trung vào đọc sách. Quang cứ thế bình yên đi đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đến Trường và Phân Loại

Trời tối dần. Quang nhìn thấy núi rừng xa xa trong trời tím thẫm. Chiếc xe lửa chạy chậm lại. Nó cởi áo khoác rồi trùm lên cái áo phù thủy dài đen. Một giọng nói vang lên khắp tàu.

“Chúng ta sẽ đến Hogwarts trong vòng 5 phút nữa. Hành lý cứ để lại lên tàu, sẽ có người mang về sau.”

Quang nôn nao vì hồi hộp. Đoàn xe lửa giảm tốc độ rồi cuối cùng dừng hẳn lại. Người ta xô đẩy nhau, ùn ra cửa, đổ xuống một sân ga nhỏ xíu, tối tăm. Chợt lúc ấy, một bóng đèn nhấp nháy lơ lửng trên đầu lũ học sinh, và nó nghe một giọng nói to mà trầm:

“Học sinh năm thứ nhất! Năm thứ nhất lại đây!”

Hagrid đây mà. Ông này còn to hơn cả trong phim. Gương mặt đầy lông lá, ông Hagrids tay cầm cái đèn gào ầm ỹ.

“Còn học sinh năm thứ nhất nữa không? Bước cẩn thận! Học sinh năm thứ nhất, theo ta.”

Con đường hẹp bất ngờ mở ra một bờ hồ đen bao la. Bên kia bờ hồ, nằm trên đỉnh núi cao là một toà lâu đài nguy nga đồ sộ với vô số tháp lớn nhỏ, và vô vàn ô cửa sổ sáng đèn điểm xuyết bầu trời rực rỡ đầy sao. Bọn trẻ đồng thanh ồ lên trong niềm hưng phấn. Cả bọn lên thuyền đi qua hồ. Mỗi thuyền bốn đứa, nó ngồi cùng với Fred, George và Lee.

Sang tới nơi thì cánh cổng lớn của lâu đài mở ra. Một bà phù thủy cao lêu nghêu, tóc đen mướt, mặc áo dài màu xanh ngọc bích đứng sẵn ngay cửa. Giáo sư McGonagall. Mắt nó sáng lên, nhìn chăm chăm. Không biết mình hỏi thì bà ý có cho xem bà ý biến hình không nhỉ? Nó đã tò mò về việc biến hình thành thú của phù thủy này từ lâu lắm rồi. Tại vì nó cực kỳ phi vật lý. Cái phép biến hình này như là đi ngược lại với môn giải phẫu, sinh vật học và cả bảo toàn khối lượng nữa. Nó hiểu kỳ lắm. Để sau vậy.

“Các học sinh năm thứ nhất đây thưa giáo sư McGonagall.”

“Cám ơn bác Hagrid. Bác để chúng lại cho tôi được rồi.”

Bọn trẻ đi theo bà mà cứ ồ à hết cả lên. Đi vào trong lâu đài nó ngắm nhìn như muốn thu hết tất cả mọi thứ lại. Cuối cùng bọn nó dừng ở một căn phòng trống cuối hành lang.

“Chào mừng các con đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong đại sảnh đường, các con sẽ được phân loại để xếp vào các ký túc xá. Phân loại là một lễ rất quan trọng, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, ký túc xá của con cũng giống như gia đình của con trong trường Hogwarts. Các con sẽ cùng học, cùng ngủ, cùng chơi... với các bạn chung một ký túc xá.”

Bà tiếp tục nói về cả bốn ký túc nhưng mà nó cũng chẳng chú ý. Nó biết đoạn này rồi nên nhìn ngó xung quanh.

“Giờ các con xếp thành một hàng rồi đi theo ta.”

Bà dẫn bọn nó đi vào đại sảnh đường. Gian phòng rộng mênh mông được chiếu sáng bằng hàng ngàn hàng vạn ngọn nến, lơ lửng trên không trung phía

trên bốn dãy bàn dài, nơi tất cả học sinh của trường đang ngồi. Mấy cái nển bay bay kia hay thật. Sao không chảy sáp xuống người mình nhỉ? Trên bục có mấy chục thầy cô đang ngồi. Thầy Dumbledore ngồi giữa, nó chỉ nhận ra được vài người nữa như Snape, Sprout và Flitwick, còn lại thì lạ hoắc. Nhưng có vẻ như thế này mới đúng, học sinh có gần nghìn rưỡi, mà mỗi bộ môn một người dạy thì làm sao đúng được.

Giáo sư McGonagall dẫn đám học sinh năm thứ nhất về phía chiếc bàn này, để chúng đứng thành hàng đối diện với những học sinh cũ, có các thầy cô ở sau lưng. Bà đặt một cái ghế cao bốn chân trước mặt bọn trẻ năm thứ nhất. Phía trên cái ghế đó là một chiếc nón phù thủy hình chóp. Cái nón te tua, và chum và đục, và bẩn kinh khủng.

Rồi cái nón bắt đầu hát. Hát dở tệ. Chiếc nón hát bài hát phân loại mà nó nghĩ chẳng hiểu sao mọi người lại hoan hô kinh vậy. Giáo sư McGonagall bước tới trước với một cuộn giấy da dày trong tay:

“Khi ta gọi tên người nào thì người đó chỉ việc đội nón và ngồi lên ghế. Bắt đầu: Marriete Edgecombe.”

Một cô bé có đôi má hồng hồng và đôi bím tóc vàng hoe bước ra khỏi hàng, đội nón vào và ngồi xuống ghế. Chiếc nón che súp cả mắt cô bé. Yên lặng trong giây lát. Cái nón hô lên:

“Ravenclaw.”

Những người ngồi ở dãy bàn bên phải hoang hô và vỗ tay chào mừng. Marriete đi đến ngồi ở dãy bàn của nhà Ravenclaw. Bà McGonagall tiếp tục đọc cả một đồng tên, bọn trẻ từng đưa từng đưa một đi lên đội chiếc nón rồi về đứng nhà được phân loại. Đưa thì sợ sệt, đưa thì hồi hộp, đưa vui mừng nhảy nhót, đủ thể loại. Có hơn hai trăm học sinh mới nên phân phân loại hơi lâu, mọi người về sau vỗ tay cũng bắt đầu mỏi và yếu dần, không có âm ỹ như ban đầu nữa. Nó thì đang nghĩ ngợi vẩn vơ. Cái nón phân loại bằng cách nào nhỉ? Nó đọc được ý nghĩ của đứa bé? Vậy cái nón có ý nghĩ riêng không? Nếu mà nó đọc được ý nghĩ thì có đọc được trí nhớ không?

“Cho Chang.”

Vừa nghe thấy vậy, nó sáng mắt nhìn lên tập trung hơn hẳn. Cô bé nhìn qua cũng có vẻ cũng hồi hộp, bước lên ngồi vào ghế.

“Ravenclaw”.

Chiếc mũ vừa được đặt trên đầu thì đã phán. Cô bé mừng hóm, đặt chiếc mũ lại vị trí rồi chạy vội xuống đến bàn nhà Ravenclaw. Lúc ngồi vào, cô bé nhìn thẳng vào hàng, thấy nó đang nhìn liên vẩy vẩy tay nhẹ nhẹ, cười mỉm. Nó đỏ mặt, vội quay đi chỗ khác.

Lại một đợt dài các tên được gọi. Nó nóng ruột lắm rồi, tuy đọc truyện nó biết là chiếc nón sẽ nghe theo lựa chọn của người học sinh nhưng mà đứng mãi thế này cũng sốt ruột chứ.

“Quang Weasley.”

Nó bước lên và cũng ngồi xuống. Nhìn xuống hàng nghìn con mắt đang dõi theo mà nó thấy sợ, đành nhắm tịt mắt lại, nghĩ ngợi to hết sức có thể nếu mà ý nghĩ có độ to. Đừng phân loại con vội! Cho con hỏi tí đã. Ông có đọc được trí nhớ con không? Ông có nhớ tí nào về phép thuật cổ mà tạo ra ông không? Còn nữa, nếu ông mà đọc được ý nghĩ thì lúc ông phân loại Voldemort và thầy Dumbledore thì ông đọc được cái gì?...

Nó đặt cả một đồng câu hỏi nhưng mà chẳng có một trả lời nào, cảm giác như là hét vào một động không đáy.

“A... Chuyện này chưa bao giờ xảy ra cả...”

Chuyện gì cơ ạ?

“Ngươi đã đánh thức linh hồn ta rồi.”

Hả? Một tiếng thờ dài vang lên trong đầu nó.

“Ta là một tàn hồn. Một phần linh hồn của ai đó mà ta cũng không thể nhớ nổi. Ta sử dụng nhờ một phần trí óc của những đứa trẻ để phân loại chính bọn chúng. Ta hoạt động chủ yếu như một chiếc gương trong tâm hồn, xem xét những phần của đứa trẻ mà ngay cả bọn chúng cũng không biết về mình.”

“Nhưng từ trước tới nay chưa có bất kỳ một ai hỏi ta về nguồn gốc của mình cả. Chúng chỉ coi như ta là một chiếc nón phân loại thần kỳ mà thôi. Đội lên đầu là cả bọn nghĩ về việc phân loại chứ có ai như ngươi. Ta làm những việc này một cách vô thức nhưng giờ này ngươi hỏi câu hỏi đó đã đánh thức ta dậy rồi, làm cho ta có thể suy nghĩ trở lại.”

Có một đoạn dừng nhỏ để cho Quang có thể hiểu những gì cái nón đang kể. Chết, có khi mình làm hỏng cái nón rồi. Khéo lại bị đuổi học mất.

“Ha, không đâu. Chỉ cần ngươi bỏ cái mũ ra khỏi đầu thì ta sẽ trở về như cũ. Ta chỉ là tàn hồn, hiểu không? Ta đang dùng đầu ngươi để nghĩ, như là một ký sinh ỹ.”

Ra thế. Nó trầm ngâm, đang định nhắc lại cái đồng câu hỏi nó có trong đầu.

“Còn về các câu hỏi của cháu. Ta xem được các ý nghĩ của cháu trong đầu cháu hiện tại chứ không đọc được ký ức của cháu đâu. Ta là nón chứ chẳng phải thần. Ta cũng chẳng thể tiết lộ cho cháu những gì ta biết về Voldemort và Dumbledore tại vì lúc đó ta làm trong vô thức. Những ký ức đó đều chỉ là

tạm thời, xóa ngay sau khi rời khỏi đầu.”

Vậy kể cả cuộc trò chuyện này với cháu, ông cũng sẽ không nhớ?

“Ừ, thật sự ta không thích cảm giác này lắm. Ký ức không toàn vẹn rất khó chịu. Nhanh nhanh đi thôi, để ta thoát khỏi cái đầu của người.”

Nhưng mà như thế ông sẽ trở lại thành vô thức như cũ?

“Ừ. Vậy có sao đâu? Giờ ta là chiếc nón có một nhiệm vụ cao cả, đáng quý. Dù cho sau khi trở về như cũ, ta cũng sẽ chẳng nhớ nổi nhưng điều đó đủ để ta thấy hài lòng.”

Vậy ông không muốn nhớ lại những việc đã qua sao? Cháu có thể giúp ông.

“Cậu bé. Ta biết trong tương lai chắc cậu sẽ có thể. Nhưng có nhiều việc tốt nhất là nên được lãng quên mà thôi. Vô tri là hạnh phúc. Cậu hiểu cho ta chứ?”

Vâng. Nó chìm vào trong ý nghĩ. Nói chuyện với chiếc nón mà quên hết tất cả. Cả sảnh đường còn đang xôn xao tò mò tại sao nó ngồi lâu vậy thì cái nón đã hết lên.

“Griffindor.”

Trong đầu nó thì ông ‘Nón’ đang giải thích cho nó.

“Cháu thông minh đấy nhưng mà ta thấy cháu có vẻ muốn vào Griffindor với mấy đứa anh em hơn nên cho cháu vào đó. Nhớ giữ bí mật giúp ta nhé.”

Nó đứng dậy, nhắc cái nón ra khỏi đầu. Bàn Griffindor vỗ tay ầm ầm, nhất là hai thằng Fred và George. Nó nặng nề bước về cái bàn ăn, thi thoảng vẫn liếc nhìn chiếc nón cũ đang phân loại đám học sinh cuối cùng. Cụ Dumbledore phát biểu mà nó cũng chẳng nghe được chữ nào vào tai. Tâm trí Quang vẫn vang vọng những câu nói vừa rồi của ông ‘Nón’, đến mức mà nó chẳng thể nhớ nổi nó đã ăn gì cho bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lớp Học Đầu Tiên – Biến Hình

Sau bữa tối thịnh soạn, thầy Dumbledore gần như ép tất cả mọi người hát bài ca của trường. Nó mấp máy môi theo, chỉ hơi thấy thú vị khi mấy thầy cô đứng sau lưng ngừng cúi mặt. Học sinh Gryffindor năm thứ nhất theo một huynh trưởng nào đó lên qua đám đông đang trò chuyện, ra khỏi sảnh đường, lên một cầu thang đá hoa cương.

Tuy gần như một nhòai vì chuyển đi nhưng nó vẫn mở to mắt quan sát. Họ đi xuyên qua những cánh cửa ẩn sau những bức tranh to đùng sống động. Cuối cùng bọn nó cũng dừng trước mặt một bức tranh chân dung một người đàn bà mặc áo lụa hồng. Bà hỏi:

“Mặt khẩu?”

“Rồng đuôi gai.”

Bức chân dung tự lách mình qua một bên, để lộ một lỗ tròn trên tường. Tất cả chui vào, hành lang không rộng cũng chẳng dài dẫn đến một cái đại sảnh to đùng. Đếm ra cũng phải có đến mười mấy cái bàn dài, chắc được dùng để cho học sinh ngồi học nhóm. Cạnh tường thì có hai giá sách đặt ngay ngắn, nhưng nhìn qua chắc chẳng ai đụng đến bao giờ. Cái phòng lớn đến độ phải có đến gần chục cái lò sưởi đặt phân ra ở các góc của căn phòng. Anh huynh trưởng đang dẫn đầu đứng tạm lên một cái ghế gần đấy rồi hét.

“Tập trung! Chú ý nghe đây.”

Cả bọn học sinh xôn xao, chen đẩy. Phải mất một hồi bọn trẻ con mới im lặng xuống để nghe.

“Đây là đại sảnh của ký túc Griffindor. Cánh bên trái là phòng của con gái, cánh bên phải của con trai. Nhà tắm đã được phân bố bên trong hai cánh. Nghiêm cấm bén mảng sang cánh không phải của mình. Tội mà thấy đứa con trai nào mà dám đặt chân sang bên trái thì liệu hồn đấy. Nghe rõ chưa?”

Cả bọn gật gật đầu, trả lời vâng vâng dạ dạ, loạn hết cả lên.

“Rồi. Vừa nãy trong bữa ăn, mấy đứa hần là đã được chọn phòng. Hành lý mấy đứa chắc đã được đưa đến phòng. Giờ hãy về phòng, kiểm tra hành lý. Ai bị thất lạc hãy quay lại đây và báo với tôi. Giải tán!”

Rầm rầm rộ rộ, cả bọn tan đàn xè nghé chen đầy đi về phía cầu thang. Cái ký túc này có đến tám tầng nhưng ngó nghiêng mãi mà chẳng thấy cái thang máy đâu. Chạy bộ à? Sao mà hành học sinh thế? May cho Quang là năm nhất ở tầng hai, mỗi năm dọn lên trên một tầng. Phòng 215, phòng đơn. Ít có học sinh chọn phòng đơn ở thời điểm này, lớn lên thì càng nhiều nhưng giờ còn bé nên hầu hết tất cả bọn trẻ đều mong được có bạn chứ ai như nó đi solo. Quang chọn phòng đơn chủ yếu là vì để tiện nghiên cứu hay làm cái gì mình thích. Nó biết là nếu mà có bạn cùng phòng thì sẽ khó khăn hơn nhiều.

Đi trên hành lang dài dằng dặc, nó đứng trước cửa phòng 215, cho chìa khóa vào. Quang chẳng hiểu sao chìa khóa của thế giới phù thủy lại to tổ chẳng như vậy, vừa bất tiện vừa tốn chỗ, kỳ quặc.

Nó vào phòng, kiểm tra hành lý thấy đủ cả, bắt đầu dọn đồ cần thiết đặt lên bàn học. Tắm rửa xong xuôi, nó ngồi đọc sách giáo khoa một đoạn trước khi đi ngủ, khoa tay khoa chân một hồi chuẩn bị cho lớp học phép thuật đầu tiên trong đời – Lớp Biến Hình của cô McGonagall.

“Biến hình là một trong những phép thuật phức tạp và nguy hiểm nhất mà các con sẽ được học ở Hogwarts.”

Giáo sư McGonagall nghiêm nghị đứng giữa lớp học tầm 40 đứa, nói vang vọng.

“Bất kỳ ai mà nghịch trong lớp sẽ bị đuổi và cấm quay lại. Đây sẽ là cảnh báo duy nhất mà tôi cho các con.”

Lớp học im phăng phắc. Trước khi vào học, bọn nó đều được mấy anh chị lớp trên nhắc nhở: đừng có mà đùa với cô McGonagall. Bà giáo sư già quay người, rút chiếc đĩa phép ra, chạm vào chiếc bàn để trên bục. Lập tức chiếc bàn biến thành một con lợn trắng.

Có mấy đứa học sinh bên dưới phát ra tiếng thét nhỏ ngạc nhiên. Nó thì trố mắt ra mà nhìn, cảm sắp hạ xuống tận sàn. Từ một vật chết thành một vật sống? Quang không thể tin nổi những gì nó đang nhìn. Con lợn quay quanh, khịt khịt mũi, nhìn mặt mơ mơ hồ hồ, chưa được lúc thì đã biến trở lại thành cái bàn gỗ nâu.

Vị giáo sư Biến Hình, nhìn quanh cả lớp cho đến khi cả bọn lại ngồi nghiêm như cũ. Bà nhìn vào danh sách lớp rồi gọi.

“Weasley.” Nó giật mình đứng lên. Bà giáo ngẩng đầu nhìn lướt qua nó rồi tiếp tục.

“Con nhận được sách giáo khoa cũng phải vài ngày. Con đã đọc quyển Cơ Sở Biến Hình chưa?”

“Con xin lỗi. Con mới chỉ xem lướt qua thôi ạ, giáo sư.” Nó hơi cúi đầu, hai tay đặt trên bàn, hồi hộp trả lời.

“Con không phải xin lỗi, trò Weasley. Nếu các con cần phải đọc trước sách giáo khoa thì ta đã dặn từ trước.” Bà giáo đặt tờ danh sách xuống, tiếp tục hỏi. “Vậy Weasley, con nói xem vừa rồi ta biến cái bàn thành con lợn hay biến con lợn thành cái bàn rồi giải bùa? Nếu con đã đọc chương một thì câu trả lời sẽ rất đơn giản.”

Đôi lông mày nó hơi nhướng lên, hơi chần chừ rồi trả lời. “Dạ, theo con đoán thì sẽ dễ hơn khi biến từ con lợn thành cái bàn.”

Bà McGonagall lắc đầu nhẹ trong khi cả lớp chăm chú nhìn.

“Trong Biến Hình, con không được phép đoán. Các con phải hiểu điều này: tạ cấm các con đoán. Câu trả lời sai trong môn học này sẽ bị trừ điểm nặng mà nếu đề trống sẽ không sao cả. Các con phải hiểu rõ kiến thức của mình, nắm chắc được giới hạn của những gì mình biết. Nếu ta hỏi bất kỳ ai câu hỏi gì, dù có căn bản đến đâu, và trả lời ‘con không biết’, thì ta sẽ không trách thậm chí phạt những ai cười bạn học trả lời. Con có biết tại sao ta lại có luật này không, Weasley?”

Nó nhìn thẳng, nghĩ ngợi. “Con không biết ạ.”

“Đúng.” Bà gật đầu. “Môn biến hình thậm chí còn nguy hiểm hơn cả môn Độn Thổ, thứ mà các con sẽ được học trong năm thứ sáu. Nhưng rất đáng tiếc là biến hình lại cần được học từ những lúc nhỏ để các con có thể quen và tận dụng được khả năng của mình. Nói chung, biến hình cực kỳ nguy hiểm và các con PHẢI sợ sai. Ta chưa từng có một sự cố đáng tiếc nào trong lớp của ta, và ta không mong mấy đứa là nhóm đầu.”

Không một tiếng động trong lớp. Có lẽ chẳng đứa nào lại nghĩ lớp đầu tiên lại nghiêm trọng đến vậy. Giáo sư McGonagall đứng dậy, đi đến cái bảng gỗ rồi gõ nhẹ.

“Có rất nhiều lý do tại sao phép biến hình lại nguy hiểm nhưng có một lý do quan trọng hơn tất cả.”

Mặt chiếc bảng gỗ bắt đầu hiện ra một dòng chữ đỏ lớn.

BIẾN HÌNH KHÔNG PHẢI LÀ VĨNH CỬU!

“Biến hình không phải là vĩnh cửu!” Bà lặp đi lặp lại. “Biến hình không phải là vĩnh cửu. Biến hình không phải là vĩnh cửu. Weasley, giả sử con biến một

cục gỗ thành cốc nước, rồi con uống cốc nước đó. Con thử tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra khi phép biến hình hết tác dụng?”

Nó chẳng hiểu sao bà cứ gọi nó suốt, nhưng cũng đành đứng dậy trả lời.

“Đạ, đầu tiên, con không biết.” Nó nhìn thấy bà gật đầu hài lòng. “Nhưng con nghĩ sẽ có gỗ ở trong bụng con. Một phần sẽ ở trong máu. Còn tùy xem chỗ nước đó có phần nào bị hấp thu vào trong tế bào của con không...” Nó thật sự bị loạn, rối rắm với cái phép thuật này. Nó còn chẳng hiểu được sao gỗ có thể biến thành nước, chứ nói gì đoán chuyện gì sẽ xảy ra.

Bà giáo sư nghe nó trả lời hơi dừng lại. Dù không biết tế bào là gì nhưng bà vẫn hiểu phần nào ý của nó.

“Ừ. Như con đã nói, con sẽ bị bệnh một cách nguy hiểm khó nắm bắt và sẽ phải lập tức đưa đi cấp cứu ở bệnh viện Thánh Mungo để có khả năng sống sót. Giờ sách giáo khoa trang 5.”

Cả bọn lục đục mở sách. Dù không có tí âm thanh nhưng bọn nó dễ dàng đoán được người bệnh trong hình đang kêu rên thảm thiết.

“Một tội phạm đã cho cô gái trong hình uống một cốc rượu mà hần biến ra từ vàng. Theo lời hần nói thì đây là tiền công hần trả. Hiện đang ở tù Azkaban. Lật trang 6. Đây là một giám ngục Azkaban. Chúng hút ra khỏi người phạm nhân sự sống, ma thuật và bất kỳ ý nghĩ vui vẻ nào. Trang 7 là hình phạm nhân sau khi ra tù. Nhận ra không? Bộ xương màu trắng trong góc ý.”

Vài đứa trẻ tái mặt. Bà McGonagall thấy những gì mình nói có hiệu quả như mong muốn thì gật đầu tiếp tục. “Lấy đó mà làm gương.”

Quang hơi thối mác, rụt rè gờ tay. “Weasley?”

“Đạ, giáo sư. Nếu mà một trường hợp xấu như vậy xảy ra thì có cách nào để giữ nguyên phép biến hình đó không ạ?”

“Không.” Bà trả lời lạnh lùng. “Kéo dài một phép biến hình như vậy sẽ bòn rút ma lực của người làm phép, tùy theo độ lớn và phức tạp của vật biến hình. Và người làm phép cũng sẽ phải tiếp xúc vào vật biến hình đó vài giờ một lần, một điều mà trong trường hợp vừa rồi, hoàn toàn không thể. Những thảm họa như thế này là không có khả năng phục hồi.”

Giáo sư McGonagall bỗng nhiên nghiêm lại hần, mày nhíu lại, nhấn mạnh.

“Không bao giờ, trong bất kỳ trường hợp nào, biến bất kỳ thứ gì thành chất lỏng hay chất khí. Chất lỏng: KHÔNG. Chất khí: KHÔNG. Kể cả khi những chất lỏng đó không dùng để uống. Chất lỏng bay hơi. Mà hơi thì sẽ vào không khí, thế nên CẤM. Cũng không đốt những vật biến hình. Nó sẽ tạo ra khói và khói thì là khí. Thế nên CẤM ĐỐT. Không bao giờ biến bất kỳ đồ gì thành đồ ăn. Cũng không được có hình giống đồ ăn. Kể cả đùa. Trong lớp hay ngoài lớp. Tất cả hiểu rõ chưa?”

“Vâng.” Chỉ có nó và vài người khác trả lời. Chỗ còn lại gần như câm nín, không mở mồm ra được.

“Hiểu rõ chưa?”

“Vâng.” Tiếng vâng lần này lý nhí, lộn xộn hết cả lên, cái trước cái sau.

“Bất kỳ ai phạm phải bất kỳ điều nào tôi vừa nói sẽ bị đuổi cấm khỏi môn Biến Hình trong cả 7 năm học. Lập lại theo tôi. Tôi sẽ không bao giờ biến đồ thành chất lỏng hoặc chất khí.”

“Tôi sẽ không bao giờ biến đồ thành chất lỏng hoặc chất khí.” Bọn trẻ đồng thanh lập lại.

“Lần nữa. To lên.”

“Tôi sẽ không bao giờ biến đồ thành chất lỏng hoặc chất khí.”

“Tôi sẽ không bao giờ biến đồ thành đồ nhìn như ăn được.”

“Tôi sẽ không bao giờ biến đồ thành chất đốt.”

Nghe được vậy, bà McGonagall hơi gật đầu hài lòng.

“Và nữa, không bao giờ biến đồ thành tiền, kể cả tiền Muggle.” Bà lườm tất cả. “Bộ Pháp Thuật đã cho bên yêu tinh toàn quyền xử lý tất cả những ai làm giả. Mà các con cũng nên biết, yêu tinh không hề nhân từ chút nào đâu.”

Chương 8: Thư Viện

Cô McGonagall tiếp tục nói.

“Và trên hết, các con không được dùng phép biến hình lên bất kỳ vật sống nào, đặc biệt là chính bản thân. Việc này nếu không được qua huấn luyện đặc biệt thì nó sẽ làm thân thể các con biến đổi lớn, có khả năng là chết, còn tùy theo mức độ biến đổi và thời gian làm phép.” Bà phù thủy già dừng lại, vì giữa lớp tự dung có một cánh tay giơ lên.

“Ừ, trò Weasley?”

“Dạ. Con nghe nói giáo sư có thể biến hình thành mèo được ạ?”

Bà gật đầu, giải thích.

“Phép Biến Hình Thú là một trong những phép thuật đặc biệt và phức tạp nhất trong lịch sử pháp thuật. Ngay cả ta đây cũng phải mất cả hơn chục năm trời mới có thể thành công. Nhưng Biến Hình Thú không phải là một phép biến hình tự do.”

Bà móc từ trong túi áo ra một cục gỗ nhỏ, chạm nhẹ đầu đũa, biến nó thành một quả cầu thủy tinh. Bà đặt nó xuống bàn, chỉ đũa rồi đọc thần chú.

“Thiết Hóa!”

Quả cầu thủy tinh lập tức biến thành một quả cầu sắt. Bà chạm lại nó một lần nữa, quả cầu sắt biến trở về cục gỗ như ban đầu.

“Phép Thiết Hóa là một phép thuật biến hình giới hạn, tức là nó chỉ có thể chuyển đổi chất liệu của một vật thành sắt. Nó không thay đổi kích thước hay hình dạng. Nó cũng không thể làm ngược lại từ sắt thành chất khác hay từ lợn thành cái bàn. Loại phép thuật biến hình phổ thông mà các con sẽ học là phép biến hình tự do, có thể biến đổi bất kỳ thứ gì theo ý muốn, ít nhất là ở tính chất vật lý của chúng. Cũng là ví dụ này, phép biến hình tự do là một trong số ít phép thuật không có thần chú.”

Bà ngừng lại, vừa để cho bọn trẻ tiêu hóa, vừa tranh thủ thời gian uống một ngụm nước nhỏ.

“Một số giáo viên dạy Phép Biến Hình giới hạn trước rồi mới đến phép Biến Hình tự do. Cách làm này đúng là sẽ dễ dàng cho học sinh hơn rất nhiều nhưng cũng sẽ giới hạn khả năng về sau. Ở lớp học của ta, các con sẽ học phép biến hình tự do ở ngay lúc bắt đầu, tức là không thần chú, không vẩy đũa, chỉ chạm và nghĩ. Thời điểm mới đầu sẽ hơi khó nhưng ta cam đoan, chỉ cần các con theo được, thì về sau các con sẽ là những phù thủy biến hình xuất sắc nhất của trường.”

Nhìn giáo sư McGonagall nghiêm túc hứa hẹn, bọn trẻ bên dưới bắt đầu cảm thấy mình rất rất may mắn khi được vào lớp của bà.

“Và cũng chính phép biến hình tự do này, các con không được dùng trên người sinh vật sống.” Bà lại tiếp tục. “Có rất nhiều bùa chú hay nước thuốc có thể biến hình sinh vật sống một cách an toàn, nhưng lại cực kỳ giới hạn. Và những phép biến hình này có rất rất nhiều điểm cần chú ý.”

Quang lại giờ tay. Bà McGonagall lắc đầu.

“Trò Weasley, rất tiếc là chúng ta sắp phải bắt đầu giờ học. Bình thường ta sẽ trả lời câu hỏi sau giờ nhưng hôm nay ta có việc bận. Để lần sau.”

Nó gật gù, hạ tay xuống.

“Điều cuối cùng ta cần nói là: nếu các con không rõ về một bùa biến hình nào thì ngoài 4 giáo sư bộ môn ra chỉ có 4 người trong trường là giáo sư được chứng nhận: Snape, Flitwick, Quirrel và thầy hiệu trưởng Dumbledore. Đừng có hỏi bạn bè hay anh em. Dù con có thấy họ làm phép thì cũng đừng bắt chước. Hỏi trước khi làm.”

“Viết những điều ta vừa nói lại lên trang đầu của quyển vở các con sẽ dùng. Học thuộc lòng. Rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu bài học ngày hôm nay.”

Bà bắt đầu chia cho mỗi người một que diêm và giảng giải về những điều cần chú ý. Mục tiêu là có thể biến que diêm thành một cái que chất liệu khác trong vòng một tháng. Nó nghe mãi mê, cố gắng hấp thu hết những gì mà bà đang dạy.

Đến cuối giờ, tất cả vẫn chẳng có ai biến được cây diêm thành cái gì cả. Quang thì suýt thành công trong lúc thử biến nó thành cây đũa bạc nhưng lại thất bại trong phút cuối, làm gãy luôn que diêm.

Hết giờ Biến Hình thì đã gần trưa, vì buổi chiều Quang không có lớp nên nó đi ăn rồi ghé đến thư viện trường học. Phải mày mò một lúc nó mới tìm được đường. Có vẻ như sẽ còn lâu nó mới quen được, tại vì mấy cái cầu thang cứ chuyển đi chuyển lại, một hệ thống giao thông khó hiểu nhất trên đời.

Cảm giác đầu tiên khi nó bước vào cửa thư viện trường là hoành tráng. Không biết có phải được phù phép hay không nhưng nó cảm thấy như không gian bên trong to hơn nhiều lúc ở bên trong. Vừa bước vào cửa, nó đã thấy được cả một hàng dài các giá sách cao đến tận trần. Giữa các kệ sách còn để vài dãy bàn ghế cho học sinh ngồi. Có khoảng mấy chục học sinh mà nó thấy được, hầu hết đều đeo huy hiệu Ravenclaw.

Nó bước đi dọc theo hành lang, cố gắng đi nhẹ nhàng để không làm phiền những học sinh khác. Xem ra hệ thống quản lý sách của thư viện cũng khá là văn minh. Ở cạnh những giá sách đều có cuốn sổ trắng. Người dùng viết vào đó sách cần tìm rồi cái giá sách sẽ tự động lấy.

Nó tìm một chỗ trống, đặt tạm sách vở lên bàn rồi nhắm mắt, kết nối với cái hệ thống Tạo Thần mà lâu lắm rồi nó không động tới. Không lâu sau, nó đã hiện ngay ra ở cái quảng trường trung tâm của hệ thống. Linh cũng xuất hiện, mặt vẫn lạnh lùng, chào đón.

“Chào chủ nhân.”

Từ lần trước nó đã biết được rằng hệ thống hoạt động chủ yếu dựa vào một thứ gọi là năng lượng tinh. Cũng coi như là thứ dùng để phát triển hệ thống. Hồi mới bắt đầu nó chẳng có tí năng lượng nào cả, nhưng cũng may thay mà lực cũng được coi như là một loại năng lượng. Mỗi ngày nó bơm vào một tí, ăn ngủ chờ hồi phục đầy đủ rồi lại bơm. Cứ bơm như thế phải mười một năm trời giờ cũng tích cóp được chút. Quang ngẩng đầu lên nhìn cái số trước mặt mà khá tự hào: 678. Công sức mồ hôi nước mắt của nó mà.

“Linh, mở danh sách cơ sở có thể xây dựng.”

“Dạ.”

Một trang danh sách không dài lắm hiện ra trước mặt nó: phòng thí nghiệm, phòng mô phỏng chiến đấu, phòng tập thể chất, vân vân... Nó đang đi học thì tất nhiên cái mà nó muốn xây nhất là thư viện rồi.

“Thư viện xây xong thì sẽ có những tác dụng gì?”

“Dạ, thư viện cấp một sẽ tạo ra trong hệ thống một bản tương tự như một quyển sách bên ngoài đời thực. Chủ nhân chỉ cần chạm vào là được. Nó sẽ tự động sắp xếp vào các lĩnh vực khác nhau đi kèm với một hệ thống tìm kiếm nội dung. Thư viện cấp hai thì có thể tạo ra những quyển sách mà một người khác đã đọc. Chủ nhân cũng chỉ cần chạm vào người đó là được. Cái này còn kèm theo một tác dụng nhỏ là tạo tóm tắt cho nội dung của các quyển sách.”

A, thế này mà vào các thế giới kiếm hiệp thì tha hồ mà cướp công pháp của người khác. Nó cười một cách nham hiểm.

“Thư viện cần bao nhiêu năng lượng tinh mới xây được?”

“Cấp 1 cần 200, cấp 2 cần 5000 ạ.”

“Cái gì?”

Nó trở mặt. Đùa nhau à?

“Sao mà chèn nhau thế?”

“Dạ.” Linh chả thèm giải thích luôn.

“Thôi được, xây tạm cấp một đã.”

Ầm Ầm. Một kiến trúc nhỏ mọc lên về phía bên trái của cái quảng trường. Bên trong có một bộ bàn ghế với một giá sách trống không.

“Giá sách sẽ tăng dần khi mà sách được sưu tập nhiều hơn ạ.”

Nó gật đầu, nhìn lại màn hình: 478. Xây cái gì nữa nhỉ? Nó ngồi xem lại cái danh sách để tìm thứ mình cần, đọc đi đọc lại mà không biết nên xây cái gì cho tốt. Bỗng dưng Linh lên tiếng.

“Chủ nhân có cần gợi ý không ạ?”

“À... Thử xem nào?”

Linh vẫy tay, trên màn hình hiện ra một thứ không có hình ảnh mà chỉ có miêu tả. Cái đặt trạng thái nghỉ dưỡng?

“Dạ. Trạng thái nghỉ dưỡng sẽ đặt não của người ở tần suất thấp hơn, vừa có thể nghỉ nhưng lại vừa có thể hoạt động trí óc bình thường. Tức là thay vì ngủ, ngài có thể làm việc ở trong hệ thống. Về sau, nếu ngài nâng cấp thêm thì còn có thể làm thời gian chậm lại trong hệ thống. Tuy ngài ngủ 8 tiếng nhưng ở trong hệ thống thì có thể dài ra đến vài ngày.”

Ồ. Thế này nó sẽ có cả đồng thời gian để đọc sách đây. Được đấy. Nó sáng mắt, gật gù đầu hài lòng.

“Được, vậy làm đi.”

Ruỳnh. Ruỳnh. Nó chỉ thấy quang trường hơi rung nhẹ rồi lại trở lại như thường.

Quang ngược mặt nhìn lên chiếc màn hình mà thấy xót: 28. Cái cài đặt vừa rồi ngốn tận đến 450 năng lượng tinh. Tuy là có vẻ cũng có tác dụng lớn nhưng mà chục năm trời ma lực của nó, tiếc lắm chứ.

Nó thoát khỏi hệ thống rồi bắt đầu quá trình sưu tầm sách vĩ đại. Quang thử qua thì hệ thống chỉ cần có nửa giây là đã quét và sao chép xong một cuốn sách rồi. Thế nên nó quyết định cả chiều đi dọc thư viện chỉ làm một việc: chạm gáy sách trên kệ. Và đây cũng chính là sự khởi đầu của danh hiệu quái nhân của Quang.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phép Thuật Chiến Đấu (1)

Thư viện của trường có nhiều sách hơn là nó tưởng. Mấy chục giá sách ở hành lang cao đến gần hai tầng, nó dùng gần như cả buổi chiều mà mới sao chép được một nửa, hầu hết là sách giáo khoa và thông tin chung, kèm thêm một vài quyển truyện cổ.

Mất chủ yếu thời gian ở việc chạy đi chạy lại. Mấy kệ sách ở dưới thì còn đỡ, nó lướt qua tí là xong. Mỗi tội mấy kệ trên cao thì phải dùng thang thành ra nó phải trèo lên trèo xuống, mệt bỏ hơi tai mà mãi chả xong. Ở đây tuy có hệ thống hỗ trợ tìm sách nhưng nó đâu phải đang tìm sách đâu, dùng cái đấy khéo còn lâu hơn.

Nó làm được một lúc thì mấy học sinh khác bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng mà nó cũng kệ. Hồi trước đi nhặt rác gặp quen rồi nên giờ nó cứ chú tâm vào mà sờ sách thôi. Qua một hồi lâu, bỗng dưng nó nghe tiếng hỏi.

“Cậu làm gì thế?”

Quang quay đầu ra thì ngó người. Lại là Cho Chang. Sao cô bé này cứ bắt gặp mình lúc oái oăm thế nhỉ? Nó rút tay lại, chẳng biết trả lời sao, ngập ngừng.

“À, tớ...”

Đầu óc bay tứ tung loạn xạ, nghĩ mãi cũng chả ra được cái cớ gì cho được.

“Cậu tìm sách gì à? Tại tớ thấy cậu cứ chạy đi chạy lại nhìn gáy sách mãi. Sao không dùng cái quyền sở ở đầu kia để tìm?”

“Tớ... không biết dùng.”

Nó đành bám víu vào cái cớ duy nhất mà nó nghĩ ra được. Cô bé nghe vậy, bỗng dưng kéo tay lôi nó ra chỗ quyền sở.

“Đây. Lại đây tớ dạy cho. Nhìn nhá.”

Cô bé đặt tạm mấy quyển sách mà cô đang cầm lên một cái kệ cạnh đó rồi cầm cái bút lông lên chấm chấm mực.

“Cậu muốn tìm sách gì?”

“À... Lý Thuyết Đọc Được.”

Nó nói bừa.

“Quyển đó là sách lớp hai mà. Cậu tìm làm gì thế?”

Cô bé vừa viết tên quyền sách lên cuốn sổ, vừa chỉ tay cho nó nhìn. Dòng chữ mờ dần trên trang sách, rồi một dòng chữ mới hiện ra. “Sách đang bay đến.” Từ trên kệ rơi ra một quyển sách, bay lơ đãng lơ đãng, lên xuống liên tục, mãi mới tới chỗ trống trước mặt nó chuyển dùng để cho sách ‘hạ cánh’. Quang vội tay lấy quyển sách, rồi quay sang cô bé đáp.

“Cũng không có gì đâu. Tớ nghịch chút thôi. Cảm ơn nhá. Tớ đi trước đây.”

Nó ôm quyển sách trước ngực, bước ra phía cửa thư viện để rời đi. Có Cho Chang ở đây thì nó cũng không muốn xấu mặt chạy quanh nữa. Nó đi ăn

tối rồi về phòng chuẩn bị cho buổi học hôm sau.

Qua tuần, nó học những môn khác như Bùa Chú, Độc Dược, Chiêm Tinh, Lịch Sử và Thảo Dược. Còn may là nó không nằm trong lớp Độc Dược của ông thầy Snape, nếu mà trúng phải lớp của ông thì tha hồ mà ăn hành. Hôm nay đã là thứ sáu, nó đi học buổi đầu tiên của môn học mà nó cảm thấy hưng phấn nhất: Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.

Giờ đã 2:35 chiều, khi mà tất cả chỗ ngồi trong lớp học đã kín mít và chả còn ai đến nữa, một nam giáo sư nhìn qua trề tuổi bước vào phòng học. Ông tóc vàng, diện mạo cũng khá hấp dẫn, phong thái tự tin. Ông đặt quyển sách đang cầm xuống bàn rồi đi dần ra giữa bục.

“Ta tên là Quirrel.” Giọng nói của ông rõ ràng, mạch lạc, vang khắp phòng. Quang ngạc nhiên. Đây là Quirrel? Sao mà chả giống gì cả?

“Chào mừng bọn mi đến với lớp học đầu tiên của Phép Thuật Chiến Đấu, như bốn vị phù thủy lập trường đã đặt tên; hay như là bộ đã đổi lại vào thế kỷ 20, Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.”

Cả một bọn bắt đầu mở vở, lấy giấy bút để ghi chép.

“Đừng.” Giáo sư Quirrel nói. “Không cần phải ghi lại vấn đề về tên môn học làm gì. Ta hứa là những điều vô dụng như thế sẽ không có trong các bài giảng của ta. Đặt bút xuống đi.”

Phần lớn học sinh đã bắt đầu thấy sốc. Quirrel cười nhạt.

“Tất cả những ai mà đã giành thời gian đọc trước cái quyển sách giáo khoa vô dụng –“

Bên dưới có mấy tiếng người như nghẹt thở, nó đoán chắc chủ yếu là bọn Ravenclaw.

“- có thể nhận thấy dù là bộ môn này được gọi là Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, nó thực ra dạy cách đánh lại nhưng thứ như Chuồn Chuồn Ấc Mộng, một loại sinh vật mà như tên đã nói tạo ra giấc mơ hơi hơi xấu; hay Axit Ốc Sên, cùng lắm có thể chảy xuyên 2cm gỗ trong một ngày.”

Bỗng dưng ông vỗ bàn đánh rầm, rút đũa phép ra gõ vào chiếc bảng rồi bắt đầu gần như là hét trong khi cái bảng bắt đầu hiện hình mấy con quái vật.

“Mãng Xà Hungary. Cao hơn mười hai người lớn cộng lại. Phun lửa nhanh và chính xác đến nỗi một trái banh Snitch cũng không thể thoát nổi. Một Bùa Giết là có thể hạ gục.”

Bọn trẻ bên dưới có vài đứa tái mặt.

“Quý Núi còn nguy hiểm hơn. Răng có thể cắn xuyên sắt thép. Da cứng đến mức có thể chống lại tất cả Bùa Cát hay Bùa Lú. Mũi thỉnh có thể nhận ra chính xác con mồi từ vài dặm. Nguy hiểm hơn cả là khả năng phục hồi không tương – mọc lại tay chân chỉ sau nửa giờ. Bộ máy giết người nguy hiểm đứng thứ ba trong giới Phù Thủy. Cũng vẫn chỉ cần một Bùa Giết.”

Phần lớn bọn trẻ giờ đã sốc nặng trong khi nụ cười của thầy Quirrel giờ nhìn có vẻ buồn bã.

“Cái quyển sách giáo khoa đáng khinh cho ra lời khuyên là đưa con quý núi ra ánh nắng mặt trời vì thế sẽ làm đông cứng con quý lại. Bọn trẻ, đây chính là cái loại kiến thức vô dụng mà sẽ không tồn tại trong những bài học của ta. Quý núi ngủ ngày, nó không bao giờ ra khỏi hang khi trời sáng. Cái ý tưởng mà đưa quý núi ra ánh sáng mặt trời chính là thành quả của cái bọn tác giả một sách vô tri chẳng biết gì về thực chiến. Bùa Giết không thể bị chặn, không thể bị giải, hữu nghiệm với tất cả những thứ gì có não. Nếu mà một phù thủy không biết bùa giết thì chỉ có mà chạy thôi.”

Thầy Quirrel liếc quanh, cả lớp im phăng phắc.

“Độn Thổ sẽ được dạy vào năm lớp sáu. Chỉ cần biết độn thổ thì sẽ sau khi lớn sẽ chẳng phải lo gì cả. Tất nhiên trừ khi gặp phải Chúa Tể Hắc Ám. Lúc đấy thì chỉ có mà đi ăn cám.”

Cả lớp chẳng có ai cười cả, ông thầy lại tiếp tục.

“Ta sẽ dạy bọn mi một lượng kiến thức vô dụng vừa đủ để đạt qua kỳ kiểm tra cuối năm của bộ vì điểm chắc chẳng mang lại ảnh hưởng gì đến tương lai cả. Tất cả những ai mà muốn hơn điểm Đạt hãy cứ thoải mái đọc bộ sách giáo khoa đáng khinh. Bộ môn này không phải là Phòng Chống Sáu Bộ. Bọn mi ở đây để học cách phòng thủ đối với Nghệ Thuật Hắc Ám. Tức là, để ta nói cho rõ, phòng thủ chống lại Phù Thủy Hắc Ám. Bọn chúng sẽ giết người nếu người không phản kháng. Giết! Hiểu không? Hoặc tệ hơn là cắt tay cắt chân tra tấn giày vò năm này qua năm khác.”

Giờ này Quang chắc chắn là cả lớp đều sợ tái mặt.

“Sự thật này được coi như là quá nặng nề ác nghiệt đối với trẻ con mười một tuổi theo như bọn chính trị gia mồm mồm thối nát ở Bộ. Kệ mẹ bọn ngu xuẩn ấy! Bọn mi ở đây để học bộ môn mà Hogwarts đã dạy hơn tám trăm năm trời.”

RẦM. Ông đập bàn một lần nữa, cả bọn giật thót.

“Chào mừng tới năm đầu lớp Phép Thuật Chiến Đấu.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phép Thuật Chiến Đấu (2)

“Chào mừng tới năm đầu lớp Phép Thuật Chiến Đấu.”

Quang là người đầu tiên trong lớp đứng dậy vỗ tay. Nó không kim được, ông thầy Quirrel quá ngẫu. Dân dà cũng có vài đứa bắt đầu vỗ tay theo, một vài người bên Gryffindor còn đầu phần lớn là Slytherin cả. Chỗ học sinh còn lại thì vẫn còn đang đứng hình vì sốc nên chỉ ngồi im.

Thầy Quirrel cười nhẹ, làm một cử chỉ cắt tay, tiếng vỗ tay lập tức chìm xuống.

“Cám ơn.” Thầy Quirrel tiếp tục. “Giờ tới một vài điều lệ của lớp học. Ta đã gộp tất cả lớp của ta vào một để có thêm nhiều thời gian cho bọn mi luyện tập –“

Bên dưới nghe vậy, nhiều đứa đã lo nhiều bài mà thở hắt ra.

“- vì tăng thêm thời gian trên lớp nên ta sẽ không cho bất kỳ một bài tập về nhà nào.”

Bên dưới âm ỉ vỗ tay. Thầy Quirrel cũng cho bọn nó ít phút mà hưởng thụ rồi lại tiếp tục.

“Ừ. Ta sẽ không cho bài tập. Ta sẽ dạy bọn mi cách đấu phép chứ không phải cách viết mười hai trang về kỹ thuật chiến đấu.”

Bọn trẻ bên dưới bắt đầu thấy thích thú với cách dạy của thầy. Không có bài tập về nhà thì đứa nào mà chả thích.

“Và tất cả những ai muốn thì có thể tham gia một vài hoạt động sau giờ học mà ta tổ chức. Ở đó sẽ có một vài thứ mà không bắt buộc nhưng mà ta thấy sẽ rất hữu ích như thực hành chiến đấu theo nhóm. Đấu phép bảy đầu bảy. Một môn mà ta thấy hay hơn Quidditch rất nhiều.”

Thầy Quirrel đi lại trên bục giảng và ngồi vào ghế.

“Những ai tham gia những hoạt động này sẽ được điểm Quirrel. Điểm Quirrel là gì? Hệ thống điểm nhà không đáp ứng được nhu cầu của ta vì nó để những điểm này quá hiếm. Thỉnh thoảng ta sẽ cho bọn mi một vài bài kiểm tra viết. Nó sẽ tự chấm và nếu ai mà làm sai quá nhiều thì trên giấy sẽ hiện ra tên những học sinh làm đúng để người đó có thể đi hỏi. Tất cả những ai mà giúp bạn trả lời đều được nhận điểm Quirrel.”

Ông vừa nói vừa chỉ đưa lên chiếc bảng điều khiển nó hiện ra những hình ảnh ông muốn.

“Điểm Quirrel có ích gì? Đầu tiên, 10 điểm Quirrel sẽ bằng một điểm nhà. Nhưng mà đó không phải lợi ích chính. Điểm Quirrel sẽ cho bọn mi những đặc quyền nhất định trong lớp của ta. Như là có hôm nào mà mi không muốn đi học? Hay có muốn lùi một bài kiểm tra lại? Bọn mi sẽ nhận thấy rằng ta rất linh hoạt về những vấn đề như vậy đối với những ai có đủ điểm Quirrel.”

Nói xong, thầy đứng dậy, dùng phép đẩy chiếc bàn sang một bên.

“Rồi, để sách vở ở trên bàn, đứng dậy. Tất cả sang phòng thực hành. Hôm nay chúng ta sẽ học bùa đầu tiên và cũng là bùa tấn công đơn giản nhất: Bùa Mê Nhẹ hay còn gọi là Bùa Choáng.”

Quang cầm đĩa bằng tay phải, chỉ vào cái bia ngấm xanh da trời cách nó tầm năm mét rồi hét. “Choáng!”

Một tiếng “Bing” vang lên từ cái bia mà thầy Quirrel tạo ra. Nó có nghĩa là lần này Quang đã bắn trúng giữa tâm một cách hoàn hảo.

Chẳng biết từ đâu mà thầy Quirrel đào ra được cái phép thuật đơn giản đến vậy, từ thần chú đến chuyển động tay rồi cách ngắm. Nhưng ông cũng nói rõ rằng cái phép này gần như vô dụng trong đấu phép thật sự tại vì nó quá yếu. Yếu đến mức không thể xuyên qua bất kỳ một loại lá chắn nào. Mục đích duy nhất của bài học hôm nay là để chia học sinh theo tốc độ học phép. Tất nhiên Quang học bùa nhanh như gió. Nó biết cách điều khiển ma lực nên nó chỉ cần đọc thần chú và vẩy đĩa lần đầu để nhớ cách dẫn ma lực mà thôi. Sau đó thì nó chả cần đọc hay vẩy cũng làm được. Tuy thế nó vẫn phải làm bộ cho có để không quá nổi bật.

Quang tất nhiên được đặt vào nhóm học sinh học nhanh nhất cùng với Cho Chang và thêm khoảng chục người nữa. Sau khoảng hai tiếng thì cuối cùng tất

cả học sinh trong lớp gần trăm người đều đã làm được phép ít nhất một lần.

“Đủ rồi.” Thầy Quirrel nhắc. Điều kỳ lạ là tuy thầy nhắc cực kỳ nhẹ nhàng nhưng tất cả học sinh trong phòng đều nghe một cách rõ ràng như là thầy ở ngay cạnh vậy.

“Tất cả dừng lại. Xem ra tất cả đã biết dùng Bùa Mê. Bài thực hành hôm nay thế là đủ.” Tất cả bìa ngăn bắt đầu bay lên rồi tự động xếp gọn gàng vào góc phòng.

“Ừ. Chúng ta còn một tiếng. Giờ thì chúng ta sẽ chơi một trò chơi xem ai là kẻ nguy hiểm nhất lớp. Học sinh mà đã học thành thạo Bùa Choáng này nhanh nhất lớp -”

Vì phòng học rất rộng và mọi người đều tập trung nên cũng chẳng mấy người biết ai xong sớm nhất. Cả lớp nhìn quanh để đoán người người mà ông đang nói tới trong khi Quang lại biết rất rõ ràng.

“- người này còn giúp bảy bạn học khác. 7 điểm Quirrel ngay buổi đầu, rất ấn tượng, trò Cho Chang ạ.”

Một tràng pháo tay rầm rộ từ bên Ravenclaw trong khi bên Slytherin thì đầy cái nhìn ghen tị.

“Bước lên trước, trò Cho Chang.”

Cô bé bắt đầu đi lên từ từ, trên mặt thấy rõ vẻ mừng rỡ và tự hào.

“Cho Chang đã thành thạo một bùa phép hoàn toàn mới lạ chỉ trong vòng hai phút, nhanh hơn rất nhiều những người đứng kế.”

Thầy Quirrel gật đầu với Cho rồi quay xuống bắt đầu nói với cả lớp.

“Liệu thiên phú và trí thông minh của trò Cho Chang có đủ để cô bé trở thành kẻ nguy hiểm nhất lớp hay không? Hử? Bọn mi nghĩ sao?”

Chẳng có ai trả lời.

“Xem nhé.” Ông quay mặt lại với Cho Chang rồi chỉ tay xuống cả lớp nói. “Hãy bắn bùa Choáng vào một học sinh bất kỳ bên dưới.”

Cho Chang đứng người tại chỗ.

“Nào.” Thầy Quirrel thuyết phục. “Trò đã làm phép này một cách hoàn mỹ hơn năm mươi lần. Nó chẳng có hại mà cũng chẳng đau. Chỉ làm người ta hơi choáng mà thôi. Chỉ đau như một quả đấm nhẹ mà cũng chỉ có tác dụng vài giây.” Giọng ông nghiêm nghị dần. “Ta đang ra lệnh cho trò đó, Cho Chang. Chọn một mục tiêu rồi bắn. Ngay lập tức!”

Cô bé tay run rẩy nắm đũa, mắt gần như rung rung. Quang siết chặt tay mình. Nó hiểu cái điều mà thầy Quirrel đang muốn bày tỏ nhưng nó vẫn thấy thương cô bé.

“Trò Cho Chang, nếu trò còn không làm, ta sẽ bắt đầu trừ điểm Quirrel của trò.”

Quang nhìn chăm chăm vào Cho Chang, cầu cô bé nhìn trở lại. Chọn tớ này, tớ không sợ...

Đũa phép run rẩy trong tay, nó có thể thấy rõ vẻ phân vân trong mắt cô. Rồi bỗng dưng cô thả lỏng người, hạ đũa xuống một bên.

“Không.” Cô bé đáp.

Giọng Cho bình thản và cho dù tiếng không to nhưng vì phòng học đang rất yên lặng nên cả lớp đều nghe rõ.

“Vậy thì ta đành phải trừ hai điểm Quirrel của trò.” Thầy nói. “Hiểu biết không là đủ, trò Cho Chang ạ. Nếu mà bọn mi không thể hành hung đối với người khác thì bọn mi sẽ không bao giờ có thể phòng thủ được. Đi xuống đi.”

Cô bé bước xuống, nhập bọn với nhóm học sinh Ravenclaw bên dưới. Nhìn cô rất thanh thản, hoàn toàn không để ý đến 2 điểm bị trừ.

“Vậy, xem ra Cho Chang không hề nguy hiểm chút nào. Vậy ai trong lớp này mới là người nguy hiểm nhất? Tất nhiên trừ ta ra.”

Giờ thì gần như ai cũng hiểu ý của thầy Quirrel: muốn nguy hiểm thì phải ác. Tất cả đều quay đầu lại nhìn về phía nhóm học sinh Slytherin. Một số học sinh Slytherin thì nhìn về một đứa bé tóc vàng đang ngồi giữa nhóm.

“Lucas, của dòng họ cổ kính và cao quý Rothschild, xem ra tất cả bạn học trong lớp đang nhìn về cậu. Đi lên đây.”

Lucas đi lên bục, mỉm cười gật đầu với thầy Quirrel, đầy phong cách cao quý.

“Ừ. Bắn đi.”

Không một chút do dự, Lucas giơ cao đũa, bắn về phía nhà Ravenclaw, đọc. “Choáng!” Ở đầu kia, tiếng Cho Chang vang lên. “Au!”

“Tốt lắm.” Thầy gật. “Hai điểm Quirrel. Nhưng mà giải thích cho ta, tại sao cậu lại nhằm vào trò Cho Chang?”

Lucas hơi dừng lại.

“Vì cô ấy tốt bụng.”

Thầy Quirrel hơi mỉm cười. “Và đây mới là lý do tại sao Lucas là một kẻ nguy hiểm. Cậu ta chọn Cho Chang vì vừa nãy cô bé đã cho chúng ta thấy được lòng tốt của mình. Dù có bắn vào cô bé thì khả năng lớn là cô bé sẽ không trả thù. Bắn cô thì tất cả những kẻ ghen tị sẽ thích, trong khi những kẻ tốt bụng thì sẽ cho qua vì đây là ta ra lệnh. Bắn Slytherin thì sẽ bị người cùng nhà chửi. Bắn Griffindor thì bị phản kháng, bắn Huffleduff thì càng không được vì họ đồng nhất trường. Một Ravenclaw là sự lựa chọn hoàn hảo. Trò Lucas đã lợi dụng tốt một thời cơ để chứng tỏ mình. Biết nên đánh ai và nên tránh ai. Biết cách tạo mình hữu và tránh tạo kẻ thù. Thêm một điểm cho nhà Slytherin. Salazar cũng sẽ tự hào, Lucas ạ. Về chỗ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sát Ý

Lucas hơi cúi người, tay vòng trước ngực, miệng cười mỉm. Quang đoán đây là nghi lễ chào của quý tộc. Lucas bước dần xuống dưới đài trong tiếng vỗ tay hoan của đám bạn học Slytherin.

Bỗng dưng thầy Quirrel làm một cử chỉ tay, tiếng vỗ tay lắng xuống và chìm hẳn. Thầy lại tiếp tục.

“Đến lúc này, có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ trò chơi đến đây là kết thúc.”

Thầy cứ chậm chậm nói trong khi sự tò mò của bọn nó lại được một lần nữa khơi lên.

“Nhưng vẫn có một học sinh trong lớp này mà còn nguy hiểm hơn cả hậu duệ thuần chủng của dòng họ Rothschild.”

Cả bọn quay đi, quay lại, xì xầm bàn tán xem thầy đang nói ai. Lucas hơi nhăn mày trong khi cả bàn Slytherin bối rối.

“Lux, bước lên đây đi.”

Bàn Huffleduff quay mặt lại nhìn một cô bé tóc đen đang ngồi một mình trong góc. Tóc cô phủ gần như hết cả khuôn mặt làm cho người ta muốn nhìn cũng không được. Cô như là không nghe thấy, ngồi im tại chỗ mà cũng chẳng trả lời.

“Lux, đi lên đây.” Thầy Quirrel lại lặp lại lần nữa.

Lần này cô bé hơi liệng xiêng đi lên, đáng vẻ cực kỳ không muốn. Cả bọn thì tự hỏi làm sao một cô bé mỏng manh nhỏ xíu đi còn không vững này lại có thể là người nguy hiểm nhất được. Lần này cả Quang cũng không rõ thầy đang muốn bày tỏ cái gì.

“A. Đừng có khinh thường cô bé.” Thầy cười nhạt. “Hắn là bọn mi đã nghe thấy vụ việc nghiêm phạt đầu tuần.”

Vào hôm thứ ba mà Quang cầm đầu trong thư viện thì có một vụ việc âm ỹ cả trường. Năm học sinh Slytherin năm ba bị cầm tù trong vòng một tháng vì tội bắt nạt một học sinh mới của nhà Huffleduff. Vụ việc âm ỹ là vì vừa mới vào năm học trường đã cho ra một hình phạt nặng như vậy mà lại không nói rõ ràng chi tiết của sự việc.

Chẳng lẽ cô bé này là người bị bắt nạt? Nhưng nếu cô bé bị bắt nạt thì sao lại là người nguy hiểm nhất được? Cả lớp có lẽ đều có cùng câu hỏi như nó.

“Ai nói là cô bé bị bắt nạt? Năm tên vô dụng kia mở lời trêu chọc nên bị Lux đánh cho gãy cả đũa phép. Bọn chúng bị phạt nặng vậy vì có một tên đã dám dùng lời nguyên Độc Đoán ngay giữa sân trường mà thôi.”

Hử? Cả lớp đều há hốc mồm vì không thể tin được lời mà ông vừa nói. Một cô bé nhỏ nhắn như vậy mà đánh thắng năm tên lớp trên? Một đứa Slytherin giờ tay.

“Nhưng mà dù thế cũng chỉ chứng minh cô bé giỏi đánh nhau thôi chứ có phải nguy hiểm đâu ạ?”

“Đúng.” Thầy Quirrel gật đầu đáp. “Đó không phải là lý do mà ta gọi Lux lên đây.”

Thầy quay qua cô bé rồi nói. “Lux, mọi đồ vật trên đời đều có công dụng riêng. Hãy nêu cho ta mười cách dùng khác thường của các đồ vật trong phòng này trong chiến đấu.”

Cả lớp im lặng trong hồi lâu, một phần thì nghĩ ngợi, một phần thì không hiểu tại sao ông thầy lại hỏi vậy. Lux thì hơi nghiêng đầu rồi bắt đầu cất tiếng.

“Chỗ bàn nặng kia rơi từ trên cao xuống có thể chết người. Chân ghế làm bằng kim loại cũng có thể chọc xuyên qua người. Đèn treo trên cao kia cũng có thể bị bắn rơi, thủy tinh đập đầu chết chắc.”

Thầy Quirrel gật trong khi cả lớp vẫn đang nghĩ ngợi.

“Được ba rồi. Bấy cái nữa. Có vẻ như dưới lớp đang hết ý rồi.”

“Sàn nhà có thể lập thành hầm chông.”

“Ừ, nữa đi.”

“Dùng áo choàng thắt cổ. Dùng đũa phép tạo lửa thiêu sống. Biến đồ vật thành khí độc. Làm sập trần nhà. Đồ tù sách...”

“Còn một, Lux. Có vẻ như trò cũng sắp hết ý tưởng rồi.”

Cô bé lại càng hưng phấn.

“Chưa đâu. Có thể dùng lời nguyền Độc Đoán để điều khiển bọn Slytherin giết người. Xương người cũng cứng như dao, giết người cũng được. Nội tạng có thể bán đi lấy tiền thuê sát thủ. Máu nếu đủ có thể đim chết...”

Giờ này thì cả lớp đều nhìn Lux với con mắt kinh hoàng và khiếp sợ. Bọn Slytherin cũng bị sốc nặng. Thầy Quirrel ngất.

“Được rồi, Lux. Rồi, giờ đã biết tại sao cô bé nguy hiểm nhất chưa?” Thầy cười.

Không có ai trả lời. Ông chỉ đại một đứa nhà Huffleduff.

“À...Lux...rất sáng tạo?”

“Sai.” Thầy lắc đầu. “Tất cả những ý tưởng của trò Lux đều gần như là vô dụng.”

Lux bỗng đứng quay lại nhìn thẳng vào thầy như thể ngạc nhiên lắm.

“Hầm chông? Đèn rơi? Sập trần? Nếu như mi biết làm những phép lực đẩy vật lý này thì thả người bắn thẳng vào người đối thủ còn hơn. Như vậy thì ma lực sẽ không bị lãng phí qua một vật thể trung gian. Còn về khí độc sẽ ảnh hưởng cả đối phương lẫn mình. Một phương pháp chỉ dùng để cảm tử mà thôi. Ta còn chưa đánh giá mấy ý tưởng sau đây.”

Lux có vẻ như không phục lắm cái.

“Nhưng thầy hỏi cách dùng khác thường chứ có phải cách dùng có tính thực tiễn đâu?”

Thầy lại lắc đầu.

“Ta chưa từng nói trò phải giết, Lux à. Có nhiều lúc mà chúng ta phải bắt sống đối thủ, thắng mà không tổn thương. Ví dụ, dùng chân ghế đập ngất đối thủ.”

Bên Slytherin có vài tiếng cười trong khi mấy nhà còn lại vẫn khá im ắng.

“Nhưng Lux giờ đã chứng minh cho chúng ta cô là kẻ nguy hiểm nhất. Ta hỏi cách dùng khác thường. Lux có thể nói dùng bàn làm tường, dùng ghế làm vấp chân, dùng áo choàng làm lá chắn. Nếu đề ý thì tất cả những gì Lux nêu ra đều mang tính tấn công chứ không hề phòng thủ. Và tất cả cách tấn công Lux nêu đều làm trọng thương hay giết luôn đối thủ.”

Thầy hơi ngừng lại.

“Và đây chính là lý do tại sao những ý tưởng về sau của Lux lại kỳ dị và vô dụng như vậy. Cô bé luôn muốn giết chết đối thủ. Tất cả những ý nghĩ nào mà không đạt đều sẽ bị cô bé gạt đi. Đây được gọi là sát ý. Chúa Tể Hắc Ám có. Ta có. Lux có. Và đó mới là điều chân chính tạo nên những phù thủy chiến đấu mạnh mẽ nhất.”

Chương 12: Học Bay

Thứ Bảy tuần đầu. Hay chính xác hơn là 3:32pm. Quang thật sự không thể tin nổi là ở Hogwarts, người ta bắt học sinh đi học vào cả trong hai ngày cuối tuần. Mà hình như nó cũng không phải là đứa duy nhất trong lớp, cả bọn học sinh đứa nào đứa nấy mặt mày cau có như thể ăn phải mướp đắng.

Chiều thứ Bảy là lớp Bay đầu tiên của bọn trẻ năm nhất. Người dạy lớp nó là Bà Hooch. Mặt bà nghiêm nghị, giọng nói hơi hơi phờ phạc. Xem ra ngay cả bà cũng không có vẻ hứng thú gì cho lắm đối với việc phải dạy học vào ngày cuối tuần. Ngay từ đầu giờ bà đã phải mất một đồng thời gian để giải thích cho bọn trẻ rằng đã có một lỗi nhỏ gì đó trong hệ thống xếp lớp và bà cũng hứa hẹn rằng tuần sau lớp sẽ được đặt trong tuần.

Cả bọn chia làm hai hàng xếp đối mặt nhau, trước mặt mỗi đứa là một cây chổi. Hầu hết số chổi này đều giống nhau cả, chỉ một vài cái là mới hơn số còn lại. Cưỡi chổi thật hả? Quang thật sự không hiểu tại sao thế giới phù thủy lại dùng cái thứ này làm phương tiện đi lại phổ thông. Đã thế lại còn không có cái yên để ngồi cho đỡ đau mông nữa chứ. Bỗng dưng bà Hooch lên tiếng.

“Có thể các trò đang thắc mắc tại sao chổi của các trò không có ghé ngồi như chổi trong mấy trận Quidditch mà các trò hay xem. Ta sẽ giải thích điều này nhưng trước hết ai đó trả lời một vài câu hỏi của ta đã. Chổi thần khác những phương tiện giao thông khác ở điểm nào? Và tại sao chỉ có chổi bay được đưa vào chương trình giáo khoa mà không phải phương tiện khác?”

Bà nhìn quanh cả lớp nhưng thấy cả bọn mặt ngơ ngáo ngáo thì thở dài, chỉ đại một đứa Ravenclaw. Thăng bé ngập ngừng.

“Chổi nhanh hơn ạ?”

“Sai. Chạy vài mét thì còn được chứ đi đường dài dùng mạng lưới Floo hay đi xe buýt đều nhanh hơn nhiều. Ai khác?”

Cô bé đứng cạnh cũng giơ tay thử.

“Ừ, nói đi.”

“Chổi dễ dùng hơn ạ?”

“Lại sai. Chắc con chưa dùng Floo bao giờ. Chỉ cần phát âm chuẩn thì sẽ đến đúng nơi mình muốn. Không gì có thể dễ hơn thế.”

Một vài đứa lại giơ tay nhưng bà Hooch lắc đầu.

“Xem ra các con đều đang đoán mò. Để ta nói luôn vậy. Chổi thần là phương tiện duy nhất sử dụng ma lực của chính người sử dụng trong khi những phương tiện khác chạy trên nguyên liệu đã có sẵn. Đây là một điều rất quan trọng mà các con phải nhớ. Tại sao? Tại vì nếu bay trên chổi lâu, các con có thể hết ma lực và sau đó là rơi. Rơi thì nhẹ là trọng thương, nặng là chết.”

Bà ngừng lại, cho bọn trẻ có chút thời gian để hiểu được tầm quan trọng của vấn đề mà bà đang đưa ra.

“Đây là lý do tại sao chổi của các con không có ghé. Ma lực dùng khi bay tốn nhiều hay ít dựa vào độ nặng của vật bay. Tức là chiếc chổi phải bỏ ghé đi để cho nhẹ hơn để phù hợp với số lượng ma lực ít ỏi mà học sinh các con có. Còn nếu mà các con vẫn thấy khó cất cánh thì nên đi mà giảm cân đi.”

Cô nói đến đó thì tùm tùm cười còn mấy đứa học sinh hơi mồm mồm thì mặt đỏ hớt cả lên trong tiếng trêu chọc của bọn bạn.

“Các con luôn nên để ý đến lượng ma lực còn lại trong người khi đang bay. Phải lập tức hạ cánh ngay khi cảm giác mình sắp hết ma lực. Và một điều quan trọng nữa là không được phép bay trong khi thấy cô không có mặt.”

Nói xong, cô nhìn quanh để xác nhận là cả bọn đều nghe rõ. Cô gật đầu ra lệnh.

“Được rồi. Tất cả giơ tay thuận ra rồi nói ‘lên’. Buổi hôm nay chỉ dùng để tập việc này thôi. Phải làm chính xác được ít nhất mười lần. Những ai làm xong sớm có thể về sớm. Bắt đầu đi.”

Nghe được câu ‘về sớm’ là cả bọn nhao nhao lên, ôm tói gào thét. Nhưng có lẽ do nóng vội hết bữa nên gần chà có đứa nào thành công cả, cùng lắm được cái chổi hơi hơi lẩn mà thôi. Quang thử một vài lần thì nhận ra rằng chỉ cần nó dồn một ít ma lực về bàn tay rồi hơi hất tay lên là cây chổi bay lên ngay. Nhìn thấy nó thành công nhẹ nhàng thì mấy đứa xung quanh ngạc nhiên lắm. Nó làm liên tục mười lần rồi xin phép cô Hooch về sớm. Tuy nó rất muốn thử bay nhưng mà nó biết là cô sẽ chẳng cho nó thử, nên đành nhịn để lần sau. Quang cứ thế ra khỏi về trong sự hăm dọa của bọn bạn.

Sau giờ học, Quang lại ghé thư viện để tiếp tục sự nghiệp ‘cọc sách’ của nó. Nó ước chừng khoảng hết chủ nhật là nó sẽ cọc xong hết được sách trong phần thư viện công khai, chỗ đầy sách chắc cũng đủ để nó nghiền ngẫm cả năm. Còn phần khu thư viện cấm thì chắc đành để lúc nào nó tìm cách vào trộm sau vậy.

Tuần đầu của năm học cứ như vậy trôi qua. Thú thực thì Quang vẫn chẳng biết thêm được đũa bạn mới nào cả. Nó toàn cắm đầu vào thư viện với chăm chăm đọc sách, ngay cả hàng xóm gần phòng nó còn chả biết. Mấy đũa cùng năm chắc nó chỉ quen mỗi Cho Chang, nhưng mà kệ, nó đến đây để học phép thuật chứ có phải để lập hội đâu. Quen vài người là được rồi.

Mà kể cũng lạ, lịch học năm nhất và năm hai khác nhau nhiều thế mà lần nào nó đi ăn cơm cũng gặp hai ông tướng Fred và George. Nghi lắm. Chắc hai ông lại cúp lớp đây mà. Nhưng mà nó cũng chỉ nghĩ vậy thôi, chẳng đi điều tra để làm gì cả.

Hai ông tướng mới đây vui lắm. Mới tuần đầu tiên nhưng mà đội Quidditch của Griffindor đã rầm rộ tuyển người mới rồi. Chắc là định tập tành cho từ tế để phục thù năm ngoái thua đội Ravenclaw. Mặc dù là năm hai nhưng mà hai ông cũng đi thử chơi, ai ngờ khả năng quấy rối của hai bố đúng là tài không đội tuổi, được nhận ngay vào làm Tấn Thủ cho đội dự bị. Thế là hai ông được thể khoe cá lăng, nôm không lúc nào ngưng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kế Hoạch Nuôi Rồng

Tuần thứ hai trôi qua khá là yên ả. Quang mỗi ngày cũng lặp đi lặp lại: sáng và chiều đi học, tối ở nhà đọc sách trong thư viện của hệ thống. Mấy hôm nay nó chọn toàn sách về rồng để đọc, nào là Luyện Rồng Cho Vui, rồi Rồng: Bộ Máy Giết Người đủ thể loại. Lý do thì khá đơn giản, nó nghe anh Charlie kể về rồng nhiều lắm rồi, thích lắm chứ. Mỗi tội là chưa được nhìn thấy bao giờ thôi.

Thế rồi nó bỗng nhớ ra một chi tiết trong truyện là vào năm sau, Hagrid sẽ nhận được một quả trứng rồng Hắc Long Nauy thuần chủng. Lập tức nó tìm cả đồng sách về rồng để xem mình có khả năng thuần hóa thành thú cưỡi được không. Tuy là Hội nghị Warlocks năm 1709 đã cấm phù thủy nuôi rồng nhưng mà nó vẫn muốn thử.

Kiến thức trong sách cũng nhiều lắm, nào là cách ấp trứng, cách nấu ăn, cách dạy rồng bay, vân vân... Nó đọc ngấu ngiến, ghi chép cẩn thận những phần nào quan trọng xuống, hưng phấn lập nên một bản kế hoạch nuôi rồng.

Nhưng mà ngay trong giai đoạn lập kế hoạch đã gặp phải ba vấn đề quan trọng làm nó tắc tị. Thứ nhất là chỗ nuôi. Rồng lúc còn bé thì còn tạm được chứ lớn lên thì sẽ to ngang cái nhà rồi. Nuôi rồng bất hợp pháp thì tất nhiên phải giấu mọi người. Nhưng nó lại không biết nơi nào có thể giữ một con rồng to đứng cả. Thứ hai là vấn đề thức ăn. Rồng ăn cực nhiều, một ngày lượng thức ăn chắc phải bằng bốn người lớn cộng lại. Mà nhà nó thì nghèo, tiền tiêu vật chẳng có bao nhiêu thì đòi đâu ra tiền mua thức ăn cho rồng nữa. Rồi thứ ba là vấn đề quan trọng nhất, làm cách nào để lấy được quả trứng rồng từ tay Hagrid. Chắc chắn là sẽ không thể cứ thế mà xin Hagrid được.

Nó khổ sở đầu đầu vất óc ra suy nghĩ rồi tra cứu sách vở mãi cả tuần cũng chẳng rặn ra được phương pháp giải quyết nào. Giờ thì nó đang cố gắng vớt vát hy vọng cuối cùng: hỏi Linh xem hệ thống có phương pháp nào giải quyết hay không.

“Linh ơi!”

“Dạ?”

“Ta muốn nuôi rồng.”

“Vâng?”

Nó giải thích cặn kẽ cả ba vấn đề rồi thẳm cầu nguyện. Linh đứng đó, im lặng một lúc rồi cất tiếng.

“Vấn đề chỗ nuôi thì ngài có thể xây cơ sở Chuồng Thú trong hệ thống. Ngài có thể đưa động vật từ thế giới bên ngoài vào trong chuồng thú thoải mái. Vấn đề thức ăn thì có thể đổi với chuồng thú bằng năng lượng tinh. Còn vấn đề thứ ba thì chịu, chủ nhân phải tự nghĩ.”

Nghe được vậy, nó mừng lắm. Ít nhất là có phương án giải quyết là được rồi. Chuyện trứng rồng để sau tính vậy. Nó nhìn lên trên màn hình của hệ thống. Màn hình cũng chẳng có gì khác ngoài một con số làm cho người ta đau lòng: 38.

“Ồ, sao mới được hai tuần mà đã được thêm mười tinh rồi?”

Nó nhớ là tốc độ tăng năng lượng tinh đâu có nhanh đến vậy đâu.

“Dạ. Thức ăn của trường hồi phục ma lực nhanh hơn ạ.”

Ah. Ra thế. Nó gât gât. Ê, khoan. Thức ăn của trường! Trường cho ăn miễn phí! Mình có thể lấy đồ về cho rồng ăn. Thế là giải quyết được vấn đề thứ hai rồi. Nó mỉm cười sung sướng.

“Vậy thế cái chuồng thú mất bao nhiêu tinh mới xây được?”

Quang chần chờ cất tiếng hỏi, chuẩn bị sẵn tinh thần cho một con số vĩ đại.

“Dạ, mất một nghìn ạ.”

Nó nghe vậy mà mất hồn. Một nghìn? Hai tuần mình mới được mười tinh thì bao giờ mới có được nghìn? Gần bốn năm! Lúc đấy thì con rồng bay đi Romani rồi còn đâu. Quang run run hỏi lại.

“Chắc không đấy?”

“Chắc chứ ạ.”

Thôi. Đi đòi kế hoạch nuôi rồng. Nó thờ dài, gần như hết hy vọng, nhưng vẫn vót vát hỏi.

“Thế có cách nào kiếm năng lượng tinh nhanh hơn không?”

“Có chứ ạ. Ngài có thể kiếm vật chứa ma lực rồi đưa cho hệ thống tiêu hóa.”

“A. Sao không nói sớm? Vật chứa ma lực? Ví dụ xem nào.”

“Dạ, ví dụ như tài liệu từ các loại sinh vật huyền bí: lông phượng, gân rồng, sừng bạch kỳ mã vân vân...”

“Hừm...”

Ngoài lớp Độc Dược ra thì chẳng lúc nào nó được tiếp xúc với những loại tài liệu như vậy cả. Mà ngay cả tài liệu nó nhận được trong lớp cũng chẳng đủ cho nó thí nghiệm chứ nói gì cho hệ thống tiêu hóa. Xem ra cách làm này cũng khó. Quang đang nghĩ ngợi thì Linh lại mở miệng.

“Dung dịch sau khi pha chế cũng được ạ.”

Nghe vậy, nó sáng mắt. Mỗi buổi học lớp Độc Dược đều bắt học sinh tập pha chế dung dịch nhưng thường vì học sinh làm rất ẩu đoảng nên đồng dung dịch đó toàn bị đổ đi. Bọn học sinh còn phải thay phiên nhau làm trực nhật, dọn đồng phế thải đi sau khi thí nghiệm. Nó nghĩ chỉ cần mình xưng phong làm thay là bọn bạn sẽ đồng ý ngay. Đến lúc đó thì tha hồ thu hoạch năng lượng tinh để dùng. Ủ, quyết định vậy đi.

“Vậy làm cách nào để tiêu hóa?”

“Ngài phải cài đặt hệ thống tiêu hóa đã ạ.”

“Thế mất bao nhiêu?”

“Ít thôi ạ. 50 tinh.”

Nó trợn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi. Cái hệ thống chết tiệt này. Chơi đùa mình đây mà. Thế là nó lại phải đợi thêm hai tuần để có đủ năng lượng cài đặt.

Lúc cài đặt xong thì Quang chạy ngay đến phòng cô giáo dạy Độc Dược của nó, xin phép ở lại dọn phòng thí nghiệm một mình cho cả năm luôn. Cô Kate nghe vậy thì trợn tròn cả mắt. Phòng thí nghiệm dọn xong vừa bẩn vừa mùi nồng nặc, bọn học sinh tránh mãi chả được mà giờ lại có đứa tự xin đi vệ sinh.

“Con có sao không thế?”

“Dạ không ạ.”

“Có phải có bạn học nào bắt ép con làm không đấy?”

“Dạ không, con tự nguyện mà.”

“Con chắc không?”

“Dạ, con chắc mà.”

Thấy cô Kate nhìn mình một cách ngờ vực, nó cũng chẳng biết nói sao nữa. Đã không biết giải thích sao nên nó cũng im, chỉ cố mở to mắt nhìn lại đầy vẻ thương hại.

“Thôi được rồi. Nhưng nếu con muốn, con có thể dừng bất cứ lúc nào, con hiểu chứ?”

“Dạ, vâng. Cảm ơn cô ạ.”

Nó mừng rỡ rít, cúi đầu cảm ơn rồi chạy miết. Vậy là phần đầu của kế hoạch đã thành công. Giờ thì nó chỉ cần thu thập thật nhiều năng lượng tinh chờ ngày rỗng đến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Sự cố giờ bay

Cuộc sống của Quang cứ thế có thêm một hoạt động mới: dọn vệ sinh phòng thí nghiệm. Một tháng trời cứ trôi qua yên ả như vậy: đi học, dọn vệ sinh, đọc sách. Chán thì đi xem hai thằng Fred và George tập Quidditch, hứng lên thì ném bóng cho bọn nó đánh. Quang cũng muốn chơi thử nhưng mà học sinh năm nhất bị cấm bay ngoài giờ nên nó cũng chỉ đứng ngoài xem thôi, thỉnh thoảng rống lên chửi hai thằng chơi ngu. Thế cũng vui rồi.

Ba giờ chiều, sân Quidditch của trường. Hôm nay là lần đầu tiên bọn nó được phép bay tự do cao hơn 10 mét. Gần hai tháng trời mới được bay lên trên 10 mét, một tiến độ có thể nói là không thể nào chậm hơn được nữa.

Bà Hooch đứng dưới ở ngay giữa sân trông chừng trong khi cả bọn đang bay quanh. Lớp học được chia ra nhiều nhóm tụm lại cùng nhau. Quang vì không bạn không bè nên bay solo một thân một mình. Vòng vòng mãi cũng chán, nó lượn quanh khu vực nhóm học sinh Ravenclaw tìm xem cô bé Cho Chang đâu ngắm chơi. Tuy cũng học chung nhiều lớp nhưng mà hai đứa cũng chẳng nói chuyện mấy với nhau, chỉ thỉnh thoảng vẫy tay cười gật đầu cho biết.

Tìm một lúc cũng thấy, cô bé buộc tóc đuôi ngựa, đang cười nói với một học sinh nữ tóc vàng khác. Cái áo vàng của nhà Ravenclaw có vẻ rất hợp với Cho Chang, nhìn cô bé xinh xắn hơn hẳn là khi mặc áo phù thủy chàm đen.

Đang mãi nhìn thì bỗng dưng nó nhận ra một bọn Slytherin ở gần đó cười rúc rích. Một đứa thì rút đĩa phép ra, rón rén chỉ rồi mấp máy môi. Một luồng ánh sáng nhỏ gần như vô hình bắn về phía đám nữ sinh Ravenclaw.

“Ah!”

Cây chổi thần của Cho Chang lắc lư. Cả người cô lật qua, tay trái cô bé cố bám lấy cái chổi nhưng vô vọng. Tuột tay, cô bé rơi thẳng xuống. Cả bọn học sinh như bị bùa choáng, không kịp phản ứng lại. Nó giật mình, chẳng kịp nghĩ ngợi gì phóng ngay xuống hết tốc độ có thể.

Như một cảnh phim quay chậm: nó chồm người, thúc cán chổi, đè cả người xuống lao hết sức. Gió rít qua tai, cùng với tiếng rú hét kinh hãi của đám bạn học. Nó hai chân quặp chắc vào nhau, buông hai tay khỏi cán chổi, giờ ra đón lấy người Cho Chang đang rơi xuống.

Phịch.

Quang bắt được Cho Chang một cách chính xác. Nhưng bản thân nó đang phóng nhanh lại thêm đỡ một người vừa rơi nữa, không có hai tay nên nó không thể cân bằng lại cái chổi. Quán tính đẩy cả người Quang nghiêng đi. Nó dần không thể khống chế được cái chổi, cả người rơi xuống. Cho Chang lại tiếp tục thét lên. Như một phản xạ, nó đem cả người Cho ôm lấy, cổ bao bọc lấy cô bé.

Thôi. Cuộc chơi đến đây là hết.

Xệt. Xệt. Bỗng dưng thân thể hai đứa nó rơi chậm lại, hạ dần xuống đất một cách nhẹ nhàng. Nó mở mắt, thở ra nhẹ nhõm.

Cô Hooch! Lúc đấy không hiểu sao nó lại quên mất cô đang đứng ngay dưới sân. Có cô ở đó thì làm sao có sự cố rơi chết người được. Bỗng dưng cô trừng mắt nhìn nó nói.

“Còn định ôm nhau nằm đấy đến bao giờ hả?”

Ah. Nó quên mất là mình đang ôm Cho Chang nằm giữa sân trong cái nhìn của bao người. Đỏ mặt, Quang rút tay, lật đặt đứng dậy, phui phui quần áo. Cho cũng chống tay đứng dậy theo, mặt cô bé còn đỏ cả hơn mặt nó, cũng chẳng biết là do sợ hay do xấu hổ nữa. Quang chạy đi nhặt lại hai cái chổi bị văng ra lúc nãy trong khi Cho đứng đó cúi gầm mặt.

“Chổi cậu này.”

“Ừ... Cám... Cám ơn...”

Nói được câu đó rồi cô bé im bật. Nó thấy thế liền chạy lật đật đi xin cô Hooch về sớm. Bình thường thì những giờ Bay tự do này ai về sớm cũng được, nhưng mà nó vừa ngã xong, cũng nên báo cáo cho cô rồi mới đi.

Sự cố nhỏ vừa rồi cũng chẳng ầm ỹ được bao lâu. Ở trường dạy ma thuật thì sự cố là một chuyện thường ngày. Cái đặc biệt chỉ là việc Quang cố cứu người mà thôi. Dù có cô Hooch canh chừng ở đó, không có bất kỳ sự nguy hiểm nào nhưng mà hành động ‘xả thân cứu người’ của nó cũng được mọi người bàn tán. Fred và George được thể trên nó suốt, nhất là những lúc nó gặp Cho Chang trong nhà ăn. Mà Cho thì cũng mất vài tuần để bình thường trở lại, hồi đầu mấy lần gặp nó trên lớp thì đều đỏ mặt tránh đi làm nó thấy khó hiểu. Mình muốn cứu cô bé chứ có phải tỏ tình đâu mà xấu hổ?

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kết Thúc Năm Học

Năm học đầu của Quang kết thúc một cách an bình. Ngoài cái sự cố giờ bay ra thì nó cũng chẳng có sự kiện gì đặc biệt cả. Nó tự đọc sách vở cũng khá ngoan ngoãn, đi theo khuôn mẫu của nhà trường, từ giáo khoa rồi tham khảo lên dần từng lớp một mà nghiền ngẫm. Thầy cô giới thiệu sách gì là nó đọc tuốt.

Học lý thuyết rồi thì tất nhiên phải thực hành. Cứ buổi cuối tuần là nó lại lên tầng bảy tìm cái phòng yêu cầu để tập mấy cái bùa phép nó mới học. Bùa bay, bùa mê, bùa biến năng cao, bùa cắt, vân vân... Hầu hết những bùa này Quang chỉ cần thử vài chục lần là làm nhuần nhuyễn được ngay không cần đọc thần chú. Mà nó lại còn phải học những môn khác như Lịch Sử Pháp Thuật nên tốc độ đọc sách của nó cũng không theo kịp phần thực hành.

Hết năm học đầu thì nó đã đọc xong sách vở của năm ba. Có lẽ nếu giờ gặp một vài quái vật đơn giản thì chắc nó cũng sẽ xử lý được, không có vô dụng như lúc mới vào nữa. Điểm thi cuối năm của nó cao chót vót. Môn nào cũng gần như là đứng đầu khối. Bà Molly nhận được bảng điểm nó gửi về thì vui lắm, hứa sẽ thưởng cho nó khi nó về hè.

Giờ nó còn một việc cuối để làm trước khi rời khỏi Hogwarts: thuyết phục thầy Quirrell không đi du lịch hè. Một điều nó thấy chắc chắn là hiện giờ thầy rất khỏe mạnh, đầu không cuốn khăn, tự tin khác hẳn với hình tượng Quirrell lấp bắp e thẹn như ở trong truyện. Theo nó suy luận thì chắc là trong mùa hè sắp tới, thầy mới bị Chúa Tể Hắc Ám bám vào người.

Mà nó thấy rõ được rằng thầy Quirrell được tôn trọng và đánh giá rất cao bởi nhóm các thầy cô, kể cả Snape. Cô Kate còn từng tiết lộ rằng lúc thầy ra trường, Bộ Phép Thuật sẵn đón mời chào thầy kinh lắm. Nhưng mà với sự chán ghét rõ ràng đối với chính trị, đời nào thầy chấp nhận. Không thể để một phù thủy tài giỏi như vậy bị hủy hoại trong tay của Voldemort được. Thật ra thì nó muốn vậy một phần là do muốn tránh Gilderoy Lockart, tay giáo sư róm trong tập hai cuốn truyện. Nếu mà một năm trời phải ngồi nghe lão ý chém gió thì chán chết.

Quang mở cửa phòng làm việc của thầy Quirrell, nhìn thấy thầy đang thu dọn đồ dùng, gói ghém va li. Hiện giờ thầy đã đổi sang một bộ quần áo khá là hiện đại: quần bò, áo thun, trên đầu còn có cái kính râm để hờ tên tóc. Ăn chơi ra phết.

“Thầy ạ.”

“Quang? Sao trò còn làm gì ở đây? Không dọn dẹp đồ cho ngày mai à?”

“Dạ. Con còn vài câu hỏi muốn hỏi thầy.”

“Câu hỏi?”

Quirrell lắc đầu ngán ngẫm. Thằng bé này tuy là học sinh giỏi nhất lớp nhưng mà ông lại chả thích nó tí nào. Suốt ngày hỏi này hỏi nọ. Mà lại còn chẳng biết dừng, trả lời xong câu này nó lại nghĩ ra cả đồng câu liên quan để hỏi. Làm cho mỗi lần ông định cho nó điểm Quirrell là phải nghĩ ngợi cẩn thận.

“Để năm sau đi. Giờ ta cũng phải dọn đồ.”

Thấy thầy nói thế là Quang biết ngay thầy hiểu nhầm ý nó, Quang vội thanh minh.

“Không liên quan đến môn học đâu ạ. Con chỉ muốn hỏi thầy có phải hè này thầy định đi du lịch không ạ?”

“Hừ? Ừ, ta định đi Ai Cập chơi. Đi xem mấy cái phép thuật cổ trong kim tự tháp. Cũng thú vị lắm.”

Ai Cập? Có vẻ như ông sẽ gặp Voldemort ở đấy rồi.

“Thầy có thể không đi được không ạ?”

“Hử?”

Ông ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn thẳng bé.

“Tại sao?”

Quang ngập ngừng chần chờ. Nó đã nghĩ cả mấy tuần nay nhưng mà không nghĩ ra được cái cớ nào cho tốt.

“Dạ... vì...”

“Trò đang trêu ta đấy à?”

Ông hơi nhướn mày. Nó đành nói bừa.

“Dạ, không. Con chỉ cảm giác chuyến đi này rất chán.”

“Chán?” Quirrell bật cười. “Yên tâm đi. Ta có bạn ở bên đấy. Bọn họ sẽ có cách cho ta vào tận bên trong khu cấm lăng mộ. Trong đó có nhiều cái hay lắm.”

Quang đỏ mặt. Đúng là người yêu mạo hiểm có khác. Nó thấy ông vẫn cười cười thì biết phải nói nghiêm trọng hơn.

“Thầy. Mấy tuần rồi con bị ác mộng lặp đi lặp lại. Con mơ thầy sẽ gặp Voldemort rồi bị hắn điều khiển. Thầy đừng đi nữa.”

Ông bỗng đứng lặng tiếng. Nét cười trên mặt cũng biến mất. Có lẽ phần nào vì nó lỡ mồm nói thẳng tên Chúa Tể Hắc Ám. Ông nhẹ nhàng hỏi.

“Trò chắc là không bị ếm bùa ác mộng đó chứ?”

“Vâng, con chắc mà. Tôi nào con cũng làm bùa giải trước khi ngủ mà. Thầy, đây là điều cực xấu đấy. Con có đọc sách về giải đoán giấc mơ rồi. Thầy đừng đi.”

Ông im lặng. Quang cũng thế, nói vậy rồi giờ phải chờ ông suy nghĩ đã.

“Trò yên tâm đi. Voldemort đã chết rồi.”

“Thầy!!! Hắn chưa chết!”

Lần này ông trừng mắt nhìn nó như thể nó bị điên. Ông quát.

“Câm mồm! Đừng có đi mà nói những chuyện như thế.”

Thấy vậy, nó liền biết là mình lỡ miệng lần nữa. Bình tĩnh lại, Quang nhìn thẳng vào mắt ông, van nài lần cuối.

“Con xin thầy đấy. Thầy đi du lịch chỗ khác đi. Nam Phi, Châu Á, Châu Mỹ, đâu cũng được. Thầy chỉ cần tránh Ai Cập thôi.”

“...”

Lại một hồi im lặng.

“Có vẻ như trò đang giấu ta điều gì đó, Weasley à.”

“...Giờ con không thể nói được. Năm sau thầy sẽ rõ.”

Ông thở dài.

“Thôi được rồi. Vì trò là học sinh giỏi nhất của ta, ta sẽ tin trò một lần. Ta sẽ sang Mỹ chơi vậy.”

Nghe vậy nó sướng lắm, mừng vui hiện ra mặt, cười tươi rói. Nó cúi đầu chào.

“Con cảm ơn thầy. Vậy con về đây, chúc thầy mùa hè vui vẻ.”

“Ừ, đi đi.”

Nó nhảy nhót chạy đi, để lại Quirrell lạc trong dòng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Làm Thêm

Thế là Quang đã về nhà nghỉ hè được gần tuần. Bà Molly thường cho nó một bữa ăn thịnh soạn. Trước đây cả nhà từng đi du lịch ghé thăm phố Tàu chơi. Chắc là bà nhớ được nó thích món bún chả nên đã đi học làm riêng cho nó. Nó cảm động lắm. Thi thoảng được thưởng thức hương vị quê mình thì vui chứ.

Hoạt động hàng ngày của nó cũng chẳng khác lúc trên trường là bao. Đọc sách, ngắm nghĩ tìm hiểu, được có thêm phần kể chuyện thầy cô trường lớp cho Ginny và Ron nghe.

Hôm nay thì hơi khác, nó đã xin phép mẹ đi Hẻm Xéo để thăm ông cụ Olivander, nhân tiện khoe với ông thành quả học tập của nó. Vì đứa thần của nó là một chiếc đũa đặc biệt nên nó nghĩ ông sẽ muốn biết.

“Mẹ ơi, con đi nhé.”

“Ừ, đi đi. Đừng có mà la cà, nhớ về sớm đấy.”

“Vâng.”

Nó bước vô ông khói, hét to. “Hẻm Xéo!” Phùng. Cả người Quang bị bao trùm trong ngọn lửa rồi biến mất.

Hiện giờ mới đầu mùa hè, chưa đến thời gian học sinh mới đi mua đồ nên các cửa hàng trong Hẻm Xéo khá vắng vẻ. Cái tiệm nhỏ của ông cụ vẫn vậy, vừa bản vừa bụi. Nó đẩy cửa vào thì thấy nào thùng, nào hộp lán lóc ngổn ngang, không gọn gàng như lần trước nó tới. Tuy cửa mở có chuông nhưng vì sợ ông không nghe thấy nên nó gọi.

“Ông ơi. Ông Olivander ơi.”

Chờ một lúc, nó mới nghe thấy tiếng loảng xoảng bên trong đi kèm với tiếng ông cụ lâu bầu.

“Ai đấy?”

Giờ đã gần trưa mà nhìn ông cụ vẫn như ngái ngủ.

“Cháu Quang Weasley ạ.”

“À. Thế cháu đến đây có việc gì? Đũa có vấn đề à?”

“Dạ, không. Nó tuyệt lắm ông ạ.”

Nó từ trong túi áo lôi ra cái đũa màu đen rồi chỉ vào đồng hồ nằm lán lóc dưới đất. Không một tiếng động, mấy cái hộp bắt đầu bay nhẹ nhàng tự xếp mình lên những cái kệ cạnh tường. Ông cụ quan sát thấy đường bay mượt mà của đồng hồ thì hơi gật gật đầu.

“Ừ, rất ổn định. Cháu quen rồi chứ hả?”

“Dạ vâng.”

Ông cười hài lòng.

“Thế không phải việc đũa thì cháu có việc gì?”

“Dạ, cháu đến để hỏi lại xem ông có nhận học sinh không.”

Ông cụ hơi ngạc nhiên. Lần đó, cụ tưởng thằng bé chỉ hơi tò mò mà hỏi thôi, cũng không nghĩ là nó muốn học thật. Ông cụ cười.

“Tốt thôi. Nếu cháu học được thì ta sẽ dạy.”

Quang nghe vậy mừng lắm, vỗ ngực tự hào nói.

“Điểm cháu cao gần nhất trường đấy, cụ yên tâm đi ạ. Thế mình bắt đầu từ đâu ạ?”

“Muốn làm đũa thì tất nhiên phải biết đánh giá đũa đã. Cảm quyền sách ta để trong tủ kia về mà đọc. Bao giờ đọc xong thì quay lại đây. Mà hè đến là ta bận lắm, nhiều khách nên cũng mệt, chưa chắc đã dạy cho cháu được mấy thứ.”

Quang cầm lấy quyển sách mà ông cụ nói rồi nhìn quanh.

“Học sinh mới đâu có nhiều thế đâu ạ?”

“Đâu phải chỉ có học sinh mới cần đũa. Có người làm gãy, có người đánh mất, có người muốn thay, nhiều lắm. Tiệm ta uy tín mấy trăm năm. Có nhiều người còn bay từ Nga sang để mua đũa của ta ý chứ.”

Nó nghe vậy, hơi ngẫm nghĩ rồi đề nghị.

“Cháu đến giúp ông nhé? Cháu có thể làm việc vặt như quét dọn, hay lau kính, tiện thể lúc nào rảnh thì ông dạy cháu luôn.”

“Cũng không cần đâu. Ta vẫn làm được.”

“Cho cháu làm đi mà. Cháu học từ ông mà không làm gì thì ngại lắm.”

“Ừ, rồi được rồi. Nhưng mà ta sẽ trả cho cháu ít tiền. Nếu cháu không nhận thì thôi.”

Thấy cụ nói vậy, Quang tuy hơi ngại nhưng đành đồng ý. Từ hôm đấy, sáng nào nó cũng đến sớm giúp cụ coi cửa hàng. Hôm đầu đến thì nó dựng lại cái biển, quét dọn sạch sẽ, lắp thêm vài cái đèn cho đỡ tối. Tuy cái tiệm gọn gàng đẹp để nhìn không còn cảm giác kỳ bí nữa nhưng vậy mới giống cửa hàng hơn.

Ông bà Weasley thấy Quang bảo nó đi làm thêm thì ban đầu rất không đồng ý vì cảm thấy nó còn quá bé. Nhưng sau khi nghe nó giải thích thì cũng không phản đối nữa mà chỉ thấy càng thương thằng bé. Nó thành ra cái gương để bà Molly răn dạy hai thằng anh tinh nghịch Fred và George, làm cho hai đứa cần nhằn với nó mãi.

Mấy tuần đầu cũng chẳng có mấy người đến, nó chỉ cần ngồi đó đọc sách, có khách thì gọi cụ Olivander, vậy thôi. Vừa coi hàng nó vừa thực hành việc đánh giá đũa thần, quan sát đường vân, búng đũa nghe tiếng, đo độ dài cân nặng, vân vân... Ông cụ bảo bao giờ nó nhuần nhuyễn phần này rồi mới được học tiếp. Nó cứ vậy ngoan ngoãn nghe lời mà học.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Gặp Mặt

Mùa hè của nó cứ như vậy trôi qua. Tuy rằng cửa hàng khá nhiều khách, nhưng ông cụ vẫn thỉnh thoảng dành thời gian chỉ dẫn cho nó. Dần dà nhiều người bắt đầu biết việc cụ Olivander nhận một đứa đệ tử. Vài ông bạn già đến chúc mừng cụ, còn tặng cho nó mấy quyển sách quý.

Học xong khoản đánh giá đũa thì nó bắt đầu được học về cách chọn đũa. Đũa phép không phải cứ mạnh là tốt, nó phải phù hợp với người dùng. Và việc giúp người khác chọn được một chiếc đũa hoàn hảo là một việc đòi hỏi nhiều kiến thức, kinh nghiệm và cả may mắn. Quan sát bàn tay, nhận biết phản ứng của đũa, rồi hỏi đáp, vân vân... Cụ bảo chọn đũa cho người lớn dễ hơn cho tụi con nít nhiều. Phù thủy trưởng thành thường đã rõ ràng mình giỏi ở khoản nào: biến hình, bùa chú, phòng thủ hay hắc ám... Minh chỉ cần phải hỏi rồi việc tìm đũa sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Thi thoảng cụ cũng cho phép nó chọn giúp rồi nhận xét. Đúng thì cụ bắt nó giải thích, sai thì bắt đi đọc sách tự ngẫm nghĩ cho đến khi đúng mới thôi. Nó hỏi cụ sao không nói luôn cho nó mà lại bắt nó mất thời gian đi tìm trong đồng sách thì cụ bảo. “Ta đâu có dạy ai bao giờ đâu. Hồi xưa cha ta cũng dạy ta như vậy nên chắc là cách học này tốt. Cứ làm thế đi.”

Rồi một ngày như mọi ngày. Cụ nằm trong nghĩ, nó ngồi cảm đọc quyển sách *Đũa Phép: Cốt Lõi Quyền Lực*, viết bởi ông của cụ Olivander. Tuy cụ Olivander nói rằng rất nhiều kiến thức trong đó đã lỗi thời nhưng nó vẫn là một quyển sách đáng nghiên cứu.

Rằm. Cửa bật mở, chuông rung bắn lên làm nó giật mình nhìn ra. Bác Hagrids to con hơi cúi đầu lùn qua bước vào cùng với một thằng bé tóc đen đeo kính mặt hơi ngơ ngác. Quang khó chịu kêu.

“Bác Hagrids, nhẹ tay thôi. Cửa cháu mới sửa đấy.”

Hagrids cười xuề xòa, lệnh định tiến lại gần.

“A, xin lỗi. Có cháu ở đây tiệm trông gọn gàng hẳn. Cụ Olivander đâu rồi? Nghe nói cháu đang học nghề ở đây phỏng?”

“Vâng. Bác chờ tí, chắc cụ sắp ra đấy. Bác đi cùng ai kia?”

No quay sang nhìn đứa bé tóc phủ kín trán. Chắc nó muốn che đi vết sẹo. Tuy nhận ra Harry ngay lập tức nhưng nó vẫn hỏi. Hagrids không trả lời, quay ra nhìn thẳng bé như động viên.

“Harry... Harry Potter. Em tên là Harry Potter.”

Thằng bé có vẻ hơi ngần ngại khi nói tên mình. Quang gật đầu, đặt quyển sách xuống, giơ tay phải ra.

“Quang Weasley. Học sinh mới hả?”

“Dạ.”

Harry bắt lấy tay Quang, hơi lắc nhẹ. Nó gật nhẹ đầu, rút tay lại rồi hỏi.

“Mua sách vở quần áo chưa?”

“Dạ, xong hết rồi. Còn mỗi cái đĩa phép thôi. Anh cũng học Hogwarts à?”

“Ừ. Tới đây là lên năm hai.”

Có vẻ như thằng bé đang định hỏi thêm cái gì đó thì cụ Olivander đã từ bên trong lật đật đi ra.

“À, phải, phải, phải rồi. Ta đã nghĩ là ta sẽ sớm gặp lại cháu. Harry Potter. Con của Lily và James.”

Cụ bước lại gần thằng bé, tay xoa mớ tóc trên trán Harry lộ ra vết sẹo. Cụ tặc lưỡi.

“Chắc, một bi kịch. Thật không biết bao nhiêu lần đĩa phép ta làm đã tiếp tay cho tội ác.”

Cụ thở dài. Ai cũng hiểu, đĩa phép chỉ là công cụ, người phù thủy mới là kẻ ác. Nhưng cái gánh nặng về tâm lý vẫn còn đó. Khi mà một tác phẩm mình làm ra một cách hân hoan lại được dùng để giết và tra tấn thì thiết nghĩ ai cũng sẽ bị dày vò. Cụ quay ra nói.

“Quang, con giúp Harry chọn đĩa đi.”

“Con á?”

“Ừ, con xem mấy chục lần rồi. Làm thử đi. Ta xem”

Nó gật đầu, rất chuyên nghiệp bước lại quầy rồi hỏi Harry.

“Tay thuận?”

“Tay phải ạ.”

Tạch. Quang búng tay. Chiếc thước trên tay nó bắt đầu tự động đo độ dài rộng của tay Harry trong khi nó mở tay của thằng bé để quan sát. Thằng bé nhìn có vẻ hăm mộ đối với khả năng làm phép của Quang.

Tạch. Mấy cái hộp đựng đĩa trên kệ bắt đầu bay lên trên quầy. Nó mở một cái ra lấy ra chiếc đĩa thử nghiệm đưa cho cụ cậu vậy.

Nó biết rõ cái đĩa của Harry dùng là đĩa anh em của Voldemort: nhựa ruồi và lông phượng, nhưng trong tiệm có đến tận 4 cái như vậy nên đành thử cả bốn. May là đến cái thứ ba, nó đã thành công. Harry tạo ra chùm sáng lấp lánh như pháo hoa. Cụ Olivander ngạc nhiên, cầm lấy cái đĩa xem xét.

“Kỳ lạ. Thật kỳ lạ. Ngẫu nhiên làm sao là con phượng đã cho cái lông làm thành cây đĩa này cũng cho thêm một chiếc lông – và chỉ một chiếc. Rất kỳ lạ, nhưng đúng là chiếc lông phượng trong cây đĩa này, chính là anh em của chiếc lông làm nên cây đĩa đã để sẹo trên trán cháu.”

Harry và Hagrids há hốc mồm.

“Chuyện đời kỳ lạ làm sao. Ta tin là chúng ta có thể trông mong nơi cháu những điều vĩ đại, Potter à... Nói cho cùng, Người – mà – chớ – gọi – tên – ra quả đã làm những điều vĩ đại. Khủng khiếp thật nhưng cũng vĩ đại.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Gặp Mặt (2)

Harry trả tiền cho chiếc đĩa rồi rời đi cùng Hagrids ra quán Chiếc Vạc Lưng. Quang xin phép cụ Olivander đi theo tại vì lúc này nó thấy Harry có vẻ như có gì đó muốn nói với nó.

Hagrids thì đang mua bia còn hai đứa thì ngồi cạnh nhau trong im lặng. Nó muốn nói chuyện với thằng bé nhưng lại hiểu rằng nên cho Harry mở lời trước. Được một lúc lâu, cu cậu mới cất tiếng.

“Nếu mà em không giỏi thì sao ạ?”

Quang ngẩng đầu đầy ngạc nhiên. Thằng bé như bùng nổ, lại tiếp tục.

“Ai cũng nghĩ em đặc biệt. Những người trong quán này, bác Hagrids, cụ Olivander... Nhưng em chẳng biết một tí nào về pháp thuật. Sao họ lại trông mong điều vĩ đại ở em? Em nổi tiếng vì một cái điều mà chính em cũng chẳng thể nhớ nổi.”

Nó vỗ vai thằng bé, an ủi.

“Đừng lo. Nếu mà em giỏi rồi thì họ cho em vô trường làm gì? Lúc vào anh cũng chẳng biết gì cả, sau một năm học tuy vẫn chẳng biết mấy nhưng đã tiến bộ nhiều. Tự tin lên đi.”

Thằng bé nhếch miệng, cười như mếu.

“Tự tin? Em có gì để tự tin vào chứ? Chẳng giỏi thể thao. Chẳng thông minh. Chẳng có bạn bè. Đến cả gia đình di dượng cũng ghét bỏ em. Em tự tin vào cái gì đây?”

Quang bật cười, xoa đầu thằng bé.

“Tự tin vào bản thân!”

Harry ngó người, không hiểu, quay đầu nhìn chờ nó giải thích.

“Trước kia anh cũng thế. Luôn cố tìm kiếm trong mình một tố chất để có thể đặt niềm tin vào nhưng đó lại là một điều sai lầm. Niềm tin dù đặt ở bất kỳ thứ gì đều sẽ làm em phụ thuộc vào thứ đó. Nếu tự tin mình thông minh thì sẽ sụp đổ khi gặp người thông minh hơn. Tự tin vào tiền bạc thì sẽ cũng mất tình thần nếu gặp người giàu có hơn. Cứ như vậy.”

Quang nhấp một ngụm nước rồi nói tiếp.

“Dù là thứ gì đi chăng nữa, đến một lúc em sẽ gặp được người giỏi hơn. Vậy nên thứ tự tin mà em đang tìm kiếm sẽ chẳng bao giờ tồn tại lâu cả. Hãy cứ tin vào bản thân. Tin rằng dù có gặp khó khăn gì thì ta cũng sẽ đối đầu, rằng dù ông trời có ném ta vào bất kỳ hoàn cảnh nào thì ta cũng sẽ không chùn bước.”

Cả người nó dâng trào khí thế hào hùng. Ngẫm lại cuộc đời trước của mình từ lúc nhặt rác cho đến khi chết, nó thấy tự hào cho chính mình.

“Đó mới là tự tin đích thực.”

Harry ngạc nhiên nhìn Quang, hơi thất thần rồi mỉm cười gật đầu. Hai đứa tiếp tục nói chuyện lật vạt về trường học, lớp học linh tinh đủ thứ. Đến xế chiều, nó cùng Hagrids tiễn Harry ra bến tàu. Thằng bé có vẻ hơi vui tươi hơn lúc trước. Quang vừa vẫy tay vừa hét.

“Mấy tuần nữa gặp lại nhé.”

“Vâng.”

Thằng bé cười vẫy lại.

Ngay mấy hôm sau, nó lại được gặp Hermione, bộ não của bộ ba nhân vật chính. Cô bé đứng như trong truyện tả, tóc nâu xù cùng với mấy cái răng cửa

to dùng. Sau lần gặp Harry Potter, cụ Olivander lần nào cũng bảo nó lại chọn đĩa cho bọn trẻ. Tất nhiên, cụ vẫn đứng bên cạnh coi chừng. Trừ lần đầu chọn cho Harry ra, mấy lần sau nó đều phải mất rất lâu mới tìm được cái đĩa thích hợp.

Mà Hermione thì chẳng có vẻ phối hợp gì hết. Luôn mồm hỏi “Anh có biết làm không thế?” làm cho nó thấy ghét. Nếu không phải hồi đó nó hâm mộ Emma Watson thì nó đã lên con với cô bé từ lâu rồi. Mất khoảng hơn nửa tiếng nó mới chọn xong cho Hermione được một cái đĩa: gỗ nho và gân rồng.

Nhận được đĩa phép rồi, cô bé còn chẳng chịu đi, cứ ở đấy mà hỏi nặng lên. Có lẽ là lần đầu gặp học sinh năm trên nên câu hỏi cứ thế mà tuôn ra. Đọc thêm những sách nào, học môn nào hay, giáo viên nào tốt, có gì cần chú ý... Nó lần đầu tiên hiểu được cảm giác của mọi người khi bị nó bám víu. Mãi tới gần giờ đóng cửa nó mới đuổi được cô bé đi. Thế nhưng có vẻ như cô bé thấy nó trả lời tốt quá nên trước khi đi còn để lại một câu làm nó thấy sợ. “Lúc nào đến trường, có gì em hỏi anh nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hết Hè

Trước khi hết hè khoảng hai tuần thì nó xin cụ Olivander nghỉ để ở nhà chơi trước khi trở lại trường. Trên trang trại Burrow cũng chẳng có mấy thứ để giải trí cả. Mấy anh em thì thỉnh thoảng chơi Quidditch với nhau. Do chẳng đủ quân nên cũng chỉ chơi mấy thứ như đập bóng, bắt bóng, quay đi quay lại cũng chỉ vậy. Bọn trẻ còn bé, ma lực ít với lại cái đồng hồ của nhà đã cũ, không hoạt động được lâu nên cứ chơi được khoảng mười lăm phút là lại phải nghỉ.

Quang thấy mấy đứa có vẻ chán nên cũng dạy cho mọi người chơi đá bóng. Luật thì khá đơn giản mà lại không cần ma lực gì hết nên đứa nào cũng chơi được. Ngay cả Ginny cũng chạy vào tham gia. Cả trang trại ầm ỹ tiếng cười. Trong khi mấy đứa rảnh rồi đi chơi thì hai thằng quậy Fred và George phải ngồi nhà cuống cuống làm bài tập hè. Bài tập cho ba tháng trời mà hai ông để đến tận hai tuần cuối cùng mới làm. Còn xin xỏ vở cũ của Percy để chép nhưng mà không thành công, bị bà Molly bắt tại trận. Giờ thì đành phải ngồi xỏ nghiêm túc mà làm thôi.

Tiền nó làm thêm cả mùa hè ở chỗ cụ Olivander gần như chỉ vừa đủ để nó mua cho Ron một chiếc đĩa mới: lõi lông kỳ lân và gỗ thông, không quá quyền lực nhưng khá ổn định. Thằng bé lúc nhận được cái đĩa phải nói là mừng phát khóc, nhảy tưng tưng quanh nhà mà khoe. Trong khi Ginny ghen tị cứ bám Quang đòi quà thì bà Molly lại trách nó lãng phí quá, than mãi rằng cái đĩa cũ của Charlie vẫn dùng tốt.

Hết hè, vẫn như năm ngoái, bà Molly cùng với Ginny đi ga tàu tiễn mấy đứa nó. Cái khác lần này là lúc vừa đến sân ga nó đã thấy Harry từ xa xa. Thằng bé đứng cạnh một cái xe đẩy to dùng, tay cầm cái vé, đầu quay ngược quay xuôi như bị lạc.

“Harry!” Quang giơ cao tay, vội gọi. “Đằng này!”

Harry nghe thấy, nhìn lại hướng nó đang đứng. Trên miệng lập tức cười tươi, vừa đẩy cái xe vừa đáp lại.

“Anh Quang!”

“Đến lâu chưa?”

“Dạ. Cũng mới thôi ạ.”

“Tìm ga chín ba phần tư hử?”

“Dạ.”

Quang quay sang giới thiệu với mọi người.

“Đây là Harry. Cũng là học sinh năm mới như Ron. Bọn con gặp nhau đợt con làm ở tiệm Olivander ý.”

Trong khi hai thằng sinh đôi đang nhìn chòng chọc vào trán Harry thì bà Molly đã bước lại hỏi.

“Chào con. Con đang chờ ai à?”

“Dạ không. Con đi một mình.”

“À, thế sao con vẫn đứng ngoài này?”

“Dạ nhưng mà... nhưng mà... con không biết làm sao...”

“Làm sao vô sân ga hả?”

Bà hơi cười mỉm.

“Đừng lo, đi, lại đây ta chỉ cho. Tất cả những gì con phải làm là đi thẳng vào hàng rào giữa sân ga số chín và sân ga số mười. Đừng dừng lại giữa chừng, cũng đừng có sợ đâm đầu vào đó. Tốt nhất là cứ chạy nhanh một chút nếu con thấy sợ. Fred, George, đi trước làm mẫu coi.”

Hai thằng vẫn còn đang xì xầm với nhau xem có phải Harry là thằng bé được chọn nổi tiếng kia không. Nghe vậy, hai đứa vâng dạ gật đầu, chạy trước.

Vụt. Vụt. Người cả hai biến mất cùng theo cái xe đẩy va li.

“Đó, con thấy không? Khá đơn giản thôi. Đi đi.”

“Dạ.”

Harry đẩy cái xe, chạy nhanh, mắt gần như là nhắm tịt. Vụt. Thằng bé vượt qua cái rào. Tiếp ngay sau nó là Ron và Quang. Cả bọn hi hục xếp đồng hành lý lên trên tàu rồi vẫy chào bà Molly. Vẫn như năm trước, Ginny meo mào khóc chạy theo đoàn tàu khỏi bánh.

Nó ngồi cùng toa với hai anh em sinh đôi. Ron và Harry thì tất nhiên cũng bám đất bọn nó theo cùng. Xe lửa vừa cất cánh chưa được tí tẹo thì thằng Fred đã hỏi.

“Em là Harry Potter huyền thoại phải không?”

Tay Fred chỉ chỉ vào cái sẹo hình tia chớp trên trán thằng bé trong khi George cũng đang tò mò đứng cạnh ngó nghiêng.

“Huyền thoại?” Thằng bé hỏi lại.

“Ừ. Huyền thoại. Em đánh bại Chúa Tể Hắc Ám còn gì?”

“A... Dạ...”

“...”

Đã nghi nghi từ lúc nãy nhưng mà giờ biết chắc thì hai thằng đứng đực mặt ra, nhìn chăm chăm vào Harry làm cho thằng bé đỏ bừng mặt. Quang đập nhẹ vào tay Fred, hơi quát.

“Anh làm cái gì thế? Mất lịch sự quá đi.”

Nó quay ra cười xin lỗi với Harry rồi bắt đầu giới thiệu lại.

“Lúc nãy chưa giới thiệu chính thức. Đây là mấy anh em của anh. Hai tên này là Fred và George. Năm ba. Còn đây là Ron, cùng năm với em.”

“Dạ. Chào mọi người.”

Harry gật đầu lễ phép. Fred và George thì không biết do ngại với hành động vừa rồi hay sao, chào tạm biệt ba đứa rồi đi toa khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lừa Gạt

Quang tay vừa nhúp mấy miếng khoai tây chiên mà nó mang đi thả vô mồm, vừa hỏi Harry. Ron ngồi im bên cạnh, tay cầm con chuột xám béo ú Scabber đang ngủ vùi.

“Tháng cuối ở nhà vui không?”

“Trời. Vui gì đâu anh. Chán muốn chết luôn. Nhưng mà ít ra đi dưỡng em cũng không bắt em làm này làm nọ nữa. Họ sợ phù thủy nên thành ra họ sợ em luôn.”

Nó gật đầu, cười mỉm. Thành bé tươi hơn trước nhiều, quần áo đầu tóc cũng khá gọn gàng, không có để xộc xệch như lần trước gặp. Vết sẹo trên trán cũng không bị tóc che mà phô bày ra.

“Đọc tí sách giáo khoa nào chưa?”

“Dạ, rồi. Nhưng mà chẳng hiểu mấy. Khéo em bét lớp mất.”

“Yên tâm, cũng chẳng khó lắm đâu. Chăm chỉ chút là được rồi.”

Quang quay qua vỗ vai Ron, nói.

“Thành Ron nhà anh cũng học năm nhất này. Hai đứa giúp nhau học tập. Có gì không rõ thì cứ hỏi anh. Gì chứ bài vở anh hơi bị tự tin.”

Ba đứa ngồi đó nói chuyện trên trời dưới đất, từ Quidditch rồi nói sang cụ Dumbledore, nó còn kể cho Harry nghe vài câu chuyện cổ tích của thế giới phù thủy. Harry đãi bọn nó ăn tối. Biết cu cậu nhà chẳng có gì ngoài điều kiện nên Quang cũng chẳng ngại. Cũng đang ngang bữa thì tự động cửa toa tàu mở toang, Hermione ngó vào oang oang mồm hỏi. Neville đi ngay sau.

“Có ai nhìn thấy một con cóc không?”

Quang đổ mồ hôi lạnh. Nó tính trốn cô bé này để khỏi phải bị bám thể mà lại quên bống mất cô bé cũng gặp Ron và Harry trên tàu. Giờ này mà gặp thì khéo cả năm đi tong luôn. Quả nhiên, mắt Hermione rực sáng lên như đèn ô tô, rất tự nhiên ngồi kế vào chỗ thừa cạnh Harry.

“Anh Quang! Em tìm anh từ nãy giờ.”

Lạ chị, nãy giờ chị tìm cóc chứ tìm người gì. Nó cười ngượng nghịu, tay vuốt vuốt mũi. Thấy nó chẳng đáp lời, cô bé tiếp tục.

“Em tự đọc sách giáo khoa gần xong hết rồi, chỉ còn vài chỗ chưa rõ nên định hỏi anh.”

“Em cứ chờ vào lớp đã. Đi đâu mà vội.”

“Vậy thể anh ở ký túc xá nào?”

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu nó. Nó cười tươi đáp lại.

“Anh tất nhiên ở Ravenclaw.”

Hai thằng Harry và Ron hơi ngạc nhiên nhìn lại. Nó đá chân hai thằng ra hiệu. May mà cô bé có vẻ như cũng chẳng tinh tế cho lắm nên không nhận ra.

“Nếu mà em được vào Ravenclaw thì anh phải dạy em nhá?”

Nó cười thâm giả bộ vừa gật vừa lắc.

“Ừ, nhưng mà vào Ravenclaw phải thông minh lắm. Chắc gì em vào được.”

“Chắc chắn em sẽ vào được.”

Hermione rất tự tin khẳng định. Quang nghe vậy khịt mũi khinh thường.

“Thế này nhá. Nếu mà em vào được Ravenclaw, thì anh sẽ kèm em học tùy em thích. Còn nếu không thì em phải tìm người khác mà hỏi. Đồng ý không?”

“Được.” Cô bé đáp xanh ròn. “Anh hứa đấy nhá.”

“Ừ. Ngoắc tay luôn.”

“Em có phải trẻ con đâu mà ngoắc tay. Anh nhớ là được rồi.”

Nhớ chứ, bé vào Gryffindor nên anh thắng chắc rồi. Nó rất chi là mãn nguyện với ý tưởng thiên tài của mình. Quang quay sang hỏi Neville.

“Con cóc tên là gì?”

“Tre... Trevor ạ.”

Nó cũng từng chọn đùa cho Neville nên thằng bé nhận ra Quang ngay.

“Đưa tay đây. Nghĩ về Trevor đi.”

Không chờ Neville đáp lại, nó rút chiếc đũa ba lõi của mình từ trong túi ra, đặt vào tay thẳng bé, hơi đưa tay thẳng bé, đọc thầm.

“Triệu hồi Trevor.”

Con cóc bay từ trong cái toa kế tiếp sang rồi bay lại gần bọn trẻ rồi đáp xuống sàn nhà. Neville đưa lại nó cây đũa rồi bắt lấy con cóc, thả vào túi áo, cảm ơn rồi rút rồi đi mất. Còn Hermione thì đòi nó dạy cái phép triệu hồi vừa rồi. Quang cứ chối rằng để vào năm nhưng mà cô bé nặng nề đòi bằng được, lại còn cả hai thẳng kia cũng có vẻ tò mò. Nó đành bảo.

“Bọn bây đừng nhìn phép vừa rồi đơn giản. Thứ nhất, bùa triệu hồi phải năm thứ tư mới được học, cũng tầm khó trung bình. Thứ hai, nó không phải phép bình thường mà là một phép hợp lực. Anh phải dựa vào trí nhớ của Neville để xác định con cóc, anh chỉ kiểm soát ma lực thôi. Không dễ đâu. Học từ từ đi đã.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Draco

Quang đang giảng giải sơ qua về những câu bùa chú đơn giản của năm nhất thì cửa toa lại một lần nữa được mở ra. Bước vào là một thẳng bé tóc vàng đi cùng với hai tên khá to con. Thằng bé chẳng thèm nhìn nó và Ron, hất cằm hỏi với Harry.

“Mày là Harry Potter đó hả?”

Ba đứa nhìn nhau, đều thấy khó chịu với cái thẳng bé bất lịch sự này. Harry đáp.

“Phải. Làm sao?”

Thằng bé gật đầu hồ hững hờ giới thiệu.

“Đây là Crabbe, còn đây là Goyle. Tao là Malfoy, Draco Malfoy.”

Ron hơi cười, Quang huých tay nhẹ vào người nó để nhắc khéo nhưng mà Draco cũng đã nhận ra.

“Tên tao buồn cười lắm hả? Mày chắc là nhà Weasley rồi, tóc đỏ, mặt tàn nhang, nhà con đông như lợn chứ gì?”

Thằng bé khịt mũi thờ ơ ra đây khinh thường.

“Potter à, rồi mày sẽ thấy là có những gia đình phù thủy sang hơn. Mày đừng vội kết bạn với đám tầm thường. Chuyện đó tao giúp mày được.”

Draco gờ tay nhưng Harry cũng không bắt tay mà chỉ lạnh nhạt đáp lại.

“Cám ơn. Tao nghĩ tự tao cũng biết được đứa nào tầm thường, đứa nào không rồi!”

“Nếu tao là mày, Potter, tao sẽ cẩn thận hơn một chút. Mày rồi sẽ đi vào vết xe đổ của ba má mày nếu không biết lễ phép hơn. Tại ba má mày hỏi đó cũng không biết điều gì là tốt cho họ. Mày mà cứ giao du với đám giẻ rách như bọn Weasley và lão Hagrid ấy thì có ngày cũng tiêu ma.”

Hai đứa Ron và Harry đứng phắt dậy quát như thể định đánh nhau đến nơi rồi. Quang vẫn ngồi đó, chỉ gờ tay ngăn hai đứa lại, hơi phất tay nói nhẹ.

“Mời đi cho. Ở đây không tiếp những kẻ bất lịch sự.”

“Chà, muốn đánh nhau hả? Nhưng mà tụi tao chưa muốn đi ra, phải không tụi bây? Tụi tao ăn hết đồ của tụi tao rồi, mà tụi mày ở đây có vẻ còn dư đồ ăn đấy.”

Goyle định thò tay lấy mấy cái chocolate ếch nhái thì đã bị Quang bắt lấy cái tay.

“Xem ra không cho bọn mày một bài học thì không biết chừng.”

Nó nhanh chóng dùng tay còn lại rút đũa đập vô tay thẳng Goyle rồi thả nó ra. Tảng trọng! Rầm. Tay nó rơi bịch xuống mặt đất, cả người thẳng bé ngã theo.

“Bọn mày ngu lắm sinh hay do luyện tập đấy? Bọn mày to con hơn tao thật đấy. Nhưng mà phù thủy có bao giờ đánh tay không?”

Quang nâng cái đũa phép lên ngang mặt, đầu đũa lập lòe chỉ thẳng vào thẳng Malfoy đứng giữa, môi hơi nhếch sang phải, cười nửa miệng.

“Còn muốn đánh nữa không?”

Crabbe và Goyle thì hoảng loạn trong khi Malfoy thì nhăn nhó. Nó cau có hất người, quay mặt đi thẳng, miệng còn vọng lại nói.

“Bọn mày nhớ đấy. Tao sẽ không quên thù này đâu.”

Hai đứa Crabbe và Goyle cũng chạy theo, kết thúc nốt nhạc đệm nho nhỏ của buổi đầu quay lại trường.

Vẫn tương tự như năm trước, lại là bác Hagrids dẫn bọn trẻ năm nhất vô trường. Bọn lớp trên như Quang thì đã biết đường tự đi thẳng vô sảnh ngồi trong khi chờ bà McGonagall dẫn bọn trẻ đi tua.

Ngồi trong sảnh, Quang nhìn thấy Cho Chang ở bên nhà Ravenclaw liền lập tức vẫy tay chào. Lúc trên tàu nó cứ tưởng rằng sẽ gặp Cho đi ngang qua như năm ngoái nhưng đến tới nơi nó mới biết rằng có đến tận bốn chuyến tàu đi giờ khác nhau. Bọn nó không gặp nhau là phải.

Cô bé vẫn vậy, nhỏ nhỏ xinh xắn đáng yêu, nhìn thấy nó thì cũng nở nụ cười tươi vẫy tay chào lại, xong lại quay ra nói chuyện tiếp với mấy đứa bạn. Quang thì ngồi nhắm mắt, tranh thủ thời gian ở trong thư viện của hệ thống đọc sách. Nó cần phải chuẩn bị hết sức có thể cho các sự kiện động trời của năm học sắp tới, cùng với cái kế hoạch có phần điên rồ của nó.

Rầm. Cửa đại sảnh bật toang. Quang giật mình mở mắt. Cô McGonagall bước vào, theo sau là hai hàng dài học sinh năm nhất. Hầu hết đều đang mở mắt, quay nghiêng quay ngửa, chỉ chờ này nọ.

Nó nhìn thấy vậy, liền lập tức cúi gằm mặt để tránh cho Hermione nhìn thấy mà nhận ra bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bữa Tiệc Đầu Năm

Chiếc nón bắt đầu cất tiếng hát ồm ồm hơi lệch tông trong sự im lặng của cả sảnh đường.

“Ờ thì rằng ta không đẹp

Nhưng mà chớ có xét ngoại hình...

...

Đừng sợ sệt, hãy nghe ta nói

Nghe ta phân loại người ở nhà nào...

...

Hãy bình tĩnh. Hãy đội lên.

Trong vành nón ấm áp thương yêu...”

Giọng hát trầm ấm. Quả đúng như người ta nói, âm nhạc thay đổi theo đời người thay đổi. Vẫn bài hát đó, vẫn giọng hát đó. Không nóng nực như năm ngoái, nó nghe với cả tâm hồn. Bụng nó quặn lại như bị dao đâm, tay nắm chặt, mắt ươn ướt. Hơn tám trăm năm trôi, yên lặng làm nhiệm vụ được giao

một cách cao cả không đòi hỏi gì. Cô đơn, không ai biết đến nhưng vẫn toàn tâm cố gắng. Ông chờ cháu nhé. Tay đặt trước ngực trái, nó thầm thề với chính mình rằng sẽ tìm ra giải pháp vẹn toàn.

Chiếc nón dùng hát nhưng tiếng hát vẫn âm vang. Cả hội trường vỗ tay náo nhiệt. Bà McGonagall bắt đầu đọc tên học sinh.

“Hannah Abbott!”

“Hufflepuff.”

“Susan Bones!”

“Hufflepuff.”

“...”

Học sinh các nhà đều vỗ tay chào mừng mỗi khi có học sinh được phân vào nhà mình. Quang thì vẫn phải cúi đầu thật thấp, tránh cho Hermione nhìn thấy.

“Hermione Granger!”

Nó thấp thỏm hướng mắt lên nhìn. Cô bé chạy như bay lên cái ghế, đặt chiếc nón lên đầu. Chiếc nón làm bầm.

“Hừm. Cháu chắc chứ?”

Cô bé vẫn nhắm tịt mắt.

“Thôi được rồi. Theo ý cháu vậy. Ravenclaw!”

Hermione nhảy căng lên. Bàn Ravenclaw vỗ tay ầm ỹ, Quang thì sững người lại, không thể tin nổi là mình lại quên mất việc chiếc nón sẽ nghe theo lựa chọn của học sinh.

Cô bé trả lại chiếc nón, vừa đi vừa đưa mắt nhìn quanh cái bàn dài, như là tìm kiếm ai đó. Chết rồi. Nó hiểu ngay là cô bé đang tìm mình chứ chẳng còn ai vào đây nữa. Đầu nó càng cúi gằm hơn nữa, tự thầm rửa mình tự dưng đi hứa với con nhóc làm cái gì.

Buổi phân loại vẫn tiếp tục như bình thường. Harry được nhà Gryffindor hoan hô vang dội. Ron tất nhiên nhờ phúc mấy thằng anh cũng được chào mừng nồng nhiệt. Phân loại xong, cụ Dumbledore đứng lên phát biểu.

“Chào mừng các con bước vào năm học mới ở Hogwarts. Trước khi nhập tiệc, ta có đôi lời muốn nói. Năm học này chúng ta chào mừng một giáo viên mới. Ramses Muhammed. Thầy Ramses sẽ dạy bộ môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.”

Cụ đưa tay chỉ sang bên phải. Một trung niên da nâu, nét mặt thô ráp, đứng dậy, hơi cười nhẹ gợn tay, cúi đầu chào. Cả trường vỗ tay. Cụ cười ra hiệu ngưng rồi tiếp tục.

“Rồi. Cà lang. Bí rợ. Tôm chiên. Cảm ơn.”

Cả trường lại hoan hô. Quang lại một lần nữa ăn mà chẳng để tâm, thom thóp lo sợ cho những chẳng ngày dài đằng trước.

--

Ngày hôm sau, ngay khi nó bước ra khỏi cửa ký túc Gryffindor thì đã thấy Hermione hậm hực khoanh tay đứng ngay đó. Không biết cô bé đã canh ở đây bao lâu nhưng vừa nhìn thấy nó, mắt cô trợn lên, miệng thở hồng hộc, nhìn chằm chằm vào nó như thể chủ nợ thấy con nợ.

“Chào... Chào buổi sáng.”

Cô bé vẫn nhìn chằm chằm vào nó như không nghe thấy gì. Nó bắt đầu thấy sợ.

“Có... Có việc gì à?”

Cô bé bước từng bước lại gần nó, mắt vẫn nhìn thẳng, miệng gằn từng chữ.

“Anh. Lừa. Em.”

Nó bắt đầu đỏ mặt, càng lúc càng lắp ba lắp bắp, cố gắng phân bua.

“Không có, anh lúc đó chỉ là...”

“Anh lừa em!”

Cô bé cắt ngang. Nó tịt, im bất một hồi rồi lí nhí.

“Anh xin lỗi.”

Hermione gất gồng.

“Em tạm bỏ qua lần này. Nhưng mà anh hứa với em rồi, em vào được Ravenclaw thì sẽ dạy kèm em tùy theo em thích.”

“Ừ...”

Nó suy sụp. Cô bé thì hơi nhếch miệng, nhặt chiếc cặp đang đặt dưới sàn, quay đi, chỉ để lại vài câu.

“Chiều mai. Thư viện, bốn giờ. Nhớ đứng trước cửa đấy.”

Quang nhìn theo bóng cô bé xa dần đi cùng cuộc đời học sinh bình yên của mình. Thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Học Nhóm

Tầm ba giờ chiều thứ ba. Vừa học xong lớp học biến hình, nó phân vân mãi rồi cuối cùng vẫn quyết định đi thư viện theo như Hermione hẹn. Rất không may là nó chẳng có lớp nào lúc bốn giờ chiều cả, thành ra nó chẳng có cái lý do nào để chối đẩy cái cuộc hẹn này. Ngồi ở hàng ghế đá ngay trước cửa thư viện, nó kiên nhẫn chờ cho chuông đổ bốn tiếng trong khi nhắm mắt đọc quyển sách đang dở trong thư viện hệ thống.

“Quang! Cậu làm gì thế?”

Nó mở mắt ra thì thấy thấy cô bé Cho Chang dễ thương đang ôm một đồng sách vở đứng ngay trước mặt. Có vẻ như cô bé đang định đi vào thư viện. Đứng là dân Ravenclaw, chăm thật. Nó còn đang lẫn thẩn nghĩ ngợi thì cô bé lại lên tiếng.

“Quang! Cậu bị thiếu ngủ à?”

Nó giật mình.

“A, Cho. Chào cậu. Tớ không sao đâu. Đang đợi bạn học thôi. Mùa hè của cậu thế nào?”

“Vui lắm. Ba mẹ cho tớ đi Thượng Hải thăm ông bà. Hay lắm. Cậu có biết là bên Trung Quốc có hệ thống phép thuật riêng không? Tớ đi về mới biết đấy. Lạ cực! Ông bà tớ làm phép cho tớ coi. Còn cho tớ cả đồng đồ luôn...”

Cô bé nói liên tục làm nó thật chẳng hiểu sao mà mình hỏi có một câu đơn giản mà cô bé lại có thể nói nhiều đến như vậy. Năm ngoái cô có vậy đâu chứ?

“...Nhưng mà tớ vẫn thích nhất mấy cái váy áo truyền thống. Tớ mang về tận ba cái lận: một đỏ, một trắng, một xanh...”

Nó dần cảm thấy bộ não của nó thật sự không đủ để có thể tải được hết lượng thông tin mà Cho đang tuôn ra. Nó còn nghĩ là trên đầu nó chắc đang có mấy ngôi sao bay lượn quanh như trong hoạt hình.

“...Thế là lúc nhà tớ phải đi, bọn trẻ buồn hết mực luôn. Chắc mấy năm nữa tớ sẽ quay lại lần nữa...”

“Anh Quang!”

Nó tạ trời tạ đất là Hermione đến sớm hơn giờ hẹn mười phút. Nếu không thì nó chẳng biết nó phải nghe đến lúc nào nữa.

“Hermione.”

“Anh đến lâu chưa?”

“Cũng mới chờ một tí thôi.”

Hermione giờ mới quay ra nhìn Cho Chang rồi hỏi.

“Đây là bạn anh à?”

“Ừ, đây là Cho Chang, cũng ở Ravenclaw. Bọn anh đang nói chuyện tí. Cho, đây là Hermione, dưới bọn mình một lớp.”

“Chào chị.”

“Ừ, chào em. Hai người có việc gì à?”

“À, bọn tớ định vào thư viện học thôi mà.”

Cho nghe vậy hơi ngưng lại rồi hỏi.

“Tớ học cùng được không?”

Nó hơi ngạc nhiên. Năm ngoái hai đứa nó gặp nhau không biết bao nhiêu lần ở thư viện nhưng chưa một lần nào cô bé muốn ngồi cùng cả. Lâu như vậy thì nó cũng nhận ra là cô bé cũng giống hệt như nó, một người hướng nội, ghét làm việc trong nhóm. Thế mà lần này cô bé lại đề nghị học chung. Kỳ thật, Ừ nhưng mà nó cũng đang định nhờ Cho Chang dạy kèm cho Hermione luôn, giờ thì quá tiện. Nó lập tức gật đầu đồng ý.

“Ừ. Đi, vào thư viện tìm chỗ ngồi.”

Thật sự thì nó đã có cả tủ sách trong hệ thống rồi, cũng chẳng cần phải đến thư viện làm gì nữa. Nhưng mà khổ nỗi phòng ở ký túc xá cách âm chẳng ra gì cả, bọn trẻ mấy phòng bên âm ỹ kinh khủng, thỉnh thoảng còn xô đẩy gào thét ngoài hành lang. Thành ra thư viện vẫn là nơi yên tĩnh học hành lý tưởng.

Ba đứa tìm một cái bàn rồi ngồi xuống. Hermione giành lấy chỗ ngồi cạnh nó để cho Cho Chang phải ngồi chỗ đối diện. Vừa mới đặt mông xuống ghế thì cô bé đã lôi sách vở giấy bút ra hỏi một đồng thứ lằng nhằng linh tinh. Từ phương pháp vảy đĩa cho đến đặc điểm của chuồn chuồn ác mộng, cô bé cứ hỏi, nó cứ đáp trong khi cô bé chép lấy chép để.

“Trong chương 7 của quyển Thảo Dược Căn Bản này có nói: muốn thu hoạch cây Áo Ảnh Bé Bự thì chỉ cần đeo tai nghe, rút lên rồi ngâm nước là được. Tại sao anh lại nói là sai?”

Hermione thắc mắc.

“Làm như thế là đủ tốt để làm cho vài món dung dịch cấp thấp nhưng lên cấp cao hơn thì việc nhúng thảo dược xuống nước đó sẽ ảnh hưởng đến độ tươi của cây. Cách tốt hơn là dùng bùa ếm tê tái nhẹ. Thảo dược có bị ảnh hưởng bởi bùa chú. Thật không hiểu sao nhiều người lại không nghĩ tới việc dùng phép để xử lý tài liệu nữa.”

Quang đáp lại.

“Ồ, có hả? Sao tớ không nhớ? Cô nào nói vậy thế?”

Cho ngạc nhiên.

“Ừ. Trong sách tham khảo lớp bốn, Xử Lý Nguyên Liệu, quyển sách hay lắm, cực kỳ quan trọng trong Độc Dược, lúc nào cậu đọc thử xem.”

“Cậu đọc xong sách tham khảo lớp bốn rồi á?”

Cho trở mặt nhìn làm cho nó hơi ngại. Hơi vuốt vuốt mũi, nó đáp.

“Ừ. Tớ đang đọc sách lớp năm, nhiều cái hay lắm. Chương trình lớp năm hình như là nặng nhất cả bảy năm luôn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ăn Trộm

Cho Chang thấy khó chịu lắm. Năm nhất cô bé điểm gần nhất khối, đây là cô bé còn cực kỳ chăm chỉ mới đạt được. Cô còn đọc được trước hết sách lớp hai rồi, còn đang tự hào vì mình học trước chương trình nhanh vậy thì thấy Quang còn đọc trước đến tận ba lớp. Hồi đầu cô bé còn thấy Quang chắc chỉ hơi chăm hơn học sinh Gryffindor bình thường thôi, điểm chắc tuy cao trong nhà Gryffindor nhưng mà so với bên Ravenclaw cũng không phải trong top. Giờ mới biết Quang lại giỏi vậy.

“Sao cậu đọc nhanh thế được? Tớ đọc mãi mới xong sách lớp hai mà cậu đã tới phần lớp năm rồi.”

Quang gãi gãi đầu.

“Ừ thì tớ cũng đọc qua loa ý mà, đâu có hiểu hết.”

Cho nhìn lại đầy ngỡ ngàng. Hồi học cùng nhau trong lớp Đầu Phép với lớp Độc Dược đã thấy nghi nghi rồi, thầy Quirell với cô Kate chẳng bao giờ gọi cái thằng này trả lời câu hỏi mà cũng chẳng bao giờ cho nó hỏi cái gì cả, lần nào cũng bảo không có thời gian.

“À này, tớ nhờ cậu chút được không?”

Quang bỗng dưng mở lời.

“Ừ?”

“Tớ định nhờ cậu dạy kèm cho Hermione. Tớ hứa với em ý là dạy kèm cho nó nhưng mà bọn tớ khác nhà, bất tiện lắm. Hai đứa cậu cùng ký túc xá, buổi tối thuận tiện học nhóm mà.”

Nó nhìn Cho một cách đầy hy vọng. Chỉ cần cô bé đồng ý là nó chỉ phải thuyết phục Hermione nữa là được, mà nó thấy cô bé chỉ cần có người để hỏi thôi chứ đâu nhất thiết phải là nó. Cho hơi nghĩ ngợi rồi gật đầu đáp.

“Được thôi.”

Nó mừng rơn. Ngày tự do đã không còn xa. Tránh được cái của nợ này thì thoải mái biết bao. Nhưng nó chưa kịp la hét ăn mừng thì cô bé nói tiếp.

“Nhưng mà cậu phải kèm tớ học.”

Đầu. Cái khi gió gì thế? Sao tự dưng lại tòi ra thêm đứa nữa đòi kèm? Quang thật sự tịt, chả biết nói gì. Tự dưng lấy gạch đập chân, nó thật sự không ngờ là Cho lại nói muốn nó kèm học. Học giỏi vậy còn kèm cái gì không biết. Thấy nó mãi không trả lời, cô bé lại nói tiếp.

“Sao? Cậu đồng ý kèm Hermione mà không muốn kèm tớ hả?”

Nó nghe thấy vậy mà nhức hết cả đầu. Có ai đồng ý gì đâu cơ chứ? Em vô tội. Mấy chị tha cho em. Bình thường Cho hiền vậy mà giờ cũng trừng mắt nhìn nó như thế nó vừa giết người không bằng. Nó đành trả lời.

“Ừ, ừ. Được. Tớ đồng ý.”

“Em không đồng ý.”

Lại gì nữa đây trời. Tự dưng Hermione chen vào. Nãy giờ hai đứa thì thầm với nhau để cô bé không nghe thấy mà hóa ra chả có tác dụng.

“Anh hứa với em rồi. Không được phép trốn tránh trách nhiệm.”

“Ừ...”

“Tớ nữa. Cậu cũng hứa với tớ rồi.”

“...”

Quang gơ tay đầu hàng số phận, gật gật đầu mà thầm khóc.

--

Thế là mấy tuần từ đợt đó, mỗi tuần hai buổi, ba đứa lại ngồi thư viện để học nhóm. Nói là học nhóm chứ thực ra chủ yếu là hai cô bé hỏi, nó trả lời. Cái việc dạy kèm này cũng làm cho kiến thức của nó vững hơn hẳn. Hồi đầu thì những gì Hermione hỏi Cho Chang cũng trả lời được nhưng mà dần dần toàn là nó nói, hai bé chép bài.

Một chiều nọ, cả ba đang ngồi trong thư viện, Quang yên lặng đọc sách trong khi hai cô bé làm bài tập. Bỗng dưng, chiếc đồng hồ bạc mà nó đang đeo rung lên, kim chạy loạn một hồi. Nó giật mình, đứng bật dậy, thu gọn sách vở một cách vội vàng. Hai cô bé nhìn nó vậy mà ngạc nhiên.

“Cậu đi đâu thế?”

Học nhóm cùng nhau lâu vậy, hai đứa cũng biết tổng lịch học của nó rồi. Nó đeo cái cặp lên vai, vẫy tay chào nói.

“Tớ bỗng dưng có việc. Sẽ giải thích cho bọn cậu sau. Giờ tớ phải đi đây.”

Đoán là sắp đến thời gian Hagrids đi làng Hogsmeade nhận con Hắc Long nên tuần trước nó có nhắn bác ý là trước khi đi thì nhớ bảo nó để nó nhờ mua vài thứ nguyên liệu không có trong trường. Bác Hagrids cũng đồng ý rồi nhưng do sợ ông quên, nó còn ẻm bùa vào bộ quần áo của ông thành thiết bị định vị luôn. Nó cũng chả sợ ông thay quần áo, ông này chắc cả mùa mới tắm được một lần.

Giờ cái đồng hồ rung thế này thì tức là ông quên rồi. Nó đành làm theo kế hoạch thôi. Quang quay lên phòng cất sách vở, cầm lấy chiếc áo khoác đen trùm đầu. Nó cẩn thận mở kệ rồi lấy ra một lọ dung dịch màu đen với một vài ánh bạc.

Nhẹ nhàng đặt cái lọ vào chiếc túi rồi đeo cạnh thắt lưng, nó tìm đường lần mò đi xuống cái túp lều đá của bác Hagrids.

“Mở.” Quang chìa chìa vào cái ổ khóa to dùng rồi lăm bầm

Cái cửa bật mở. Cả người nó trùm áo choàng kín mít bước vào trong cái túp lều khổng lồ. Quang đóng cửa rồi khóa lại, ngồi xuống ghế, im lặng chờ trong bóng đêm thăm thẳm.

Phải đến gần hai ba giờ sáng nó mới nghe thấy có tiếng lộc cộc chìa khóa, cửa mở ra. Hagrids bước vào, không hề để ý đến cái ghế ở ngay cạnh chiếc lò sưởi đang tắt, rất cẩn thận rút một thứ gì đó tròn tròn từ trong túi ra đặt lên giường, vừa vuốt ve vừa ngắm nghía. Quang giữ chặt cái chìa, ngấm kỹ vào ông bác to dùng, thầm nghĩ.

“Cháu xin lỗi. Lú!”

Tia sáng chớp nhòa. Hagrids ngã ngửa xuống sàn đánh rầm nhưng không một tiếng động nào phát ra ngoài túp lều do nó đã ẻm bùa cách âm ngay từ trước khi bước vào.

Quang từ tốn đứng dậy, rút lọ dung dịch từ trong túi ra, nhẹ nhàng bước lại gần rồi rót vào mồm Hagrids.

“Ngủ ngon nhé ông bác to con.”

Lọ dung dịch nó vừa cho Hagrids uống có tác dụng làm cho người bình thường cảm thấy trí nhớ 5 ngày vừa rồi mơ hồ, lẫn lộn, cảm giác như một giấc mơ. Thật ra nó chỉ cần cho Hagrids lú tâm nửa ngày là được rồi nhưng do Hagrids có nửa là người không lồ, có phần kháng phép nên nó mới cho thêm để phòng ngừa.

Nhắc quả trứng đen to hơn hai lòng bàn tay lên, nó cười mỉm. Chào mừng về đội, Saphira.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tắc Tịt

Quang lên về phòng mình một cách an toàn, đặt quả trứng lên bàn, kê mấy quyển sách xung quanh rồi quan sát kỹ càng. Quả trứng màu đen kèm theo vân đỏ loáng thoáng như vân lửa trong đêm tối. Nó đưa tay vuốt nhẹ chạy theo cái vân đỏ, tự nghĩ. Đẹp thật. Rồi, kế hoạch cướp trứng rồng đã hoàn thành, gần như thành công mỹ mãn. Giờ chỉ còn một vấn đề nho nhỏ.

Nó vẫn chưa biết cách ấp trứng. Nói đúng hơn là chưa biết cách thuần hóa nên không dám ấp trứng.

Đúng thế, cả năm ngoái rồi thêm mùa hè tìm kiếm, nó vẫn không tìm ra một phương pháp thuần hóa nào thỏa đáng. Hiểu biết của phù thủy đối với loài bò sát phun lửa khổng lồ này có vẻ rất giới hạn. Nó thậm chí còn viết thư gửi anh Charlie đề hỏi nhưng mà cũng vô vọng. Tất cả các phương pháp mà nó tìm ra đều không đạt tiêu chuẩn. Charlie còn nói rằng chỗ ảnh nuôi mười hai con rồng thì có mười con đã khịt lửa vào mặt ảnh ít nhất một lần. Đây còn là rồng nuôi họ nuôi từ bé chứ mấy con rồng hoang gần như không thể thuần hóa nổi.

Thế nên giờ kế hoạch của nó tắc tịt. Không có manh mối, không có ý tưởng, mà cũng chẳng thể hỏi ai. Có một chỗ mà nó nghĩ có thể có câu trả lời là khu vực sách cấm trong thư viện của trường nhưng mà không học sinh nào được phép vào đấy hết. Mấy chục năm trước thì cả khu thư viện cấm đều mở cho mọi người nhưng mà giờ nếu mà lên vào thì sẽ bị đuổi học chứ chẳng phải cấm túc hay cái gì hết. Lý do cho cái hình phạt nặng nề đó là cái thư viện cấm phần lớn là sách về ma thuật Hắc Ám. Sau khi chúa tể Voldemort lên ngôi thì người ta lập tức phong cấm đóng sách đó lại và giới hạn cho thầy cô mà thôi.

Nó rất muốn đi thư viện cầm thu thập sách rồi tìm kiếm phương pháp luyện thú nhưng mà lại sợ bị đuổi học. Thế là giờ nó thành ra cứ giữ mãi quả trứng rồng trong hệ thống, không ấp mà cũng chẳng động. Theo Linh nói thì quả trứng để như vậy chỉ có thể giữ một thời gian, để lâu quá thì trứng sẽ mất dần sự sống. Nhưng mà nó lại không muốn nuôi rồng theo kiểu của Hagrids, nuôi kiểu đó có ngày bị rồng ăn thịt lúc nào chả biết ý chứ.

Nó thậm chí còn hỏi Linh xem hệ thống có phương pháp nào giải quyết hay không thì chỉ được câu trả lời cụt hùn “không”. Tắc tịt mà chẳng biết làm gì, nó đành để quả trứng vậy, cứ đi học đọc sách mà thôi, nếu gần ngày trứng hỏng mà vẫn không có phương pháp giải quyết thì nó đành gửi cho Charlie nuôi.

Chiều thứ ba. Lớp Đầu Phép.

“Tốt lắm. Các trò đã khá thuần thục phép chặn cơ bản. Tuần sau chúng ta sẽ bắt đầu học về phương pháp kiểm soát ma lực để làm sao tiết kiệm nhất. Nhớ đừng có đọc sách giáo khoa. Ai có câu hỏi ở lại. Còn lại giải tán!”

Thầy Quirell đứng giữa bục giảng, nói ra câu nói nổi tiếng khắp trường của thầy, kết thúc bài giảng. Cả bọn thu xếp sách vở, chỉ một vài đứa Ravenclaw cùng với Quang là ở lại. Nó kiên nhẫn ngồi trên ghế, chờ cho mấy người kia hỏi hết mới đứng dậy, chỉ tại vì nó biết câu hỏi của nó rất không phù hợp để hỏi trước mặt nhiều người.

Cũng không lâu lắm, đám học sinh Ravenclaw còn lại cũng ra khỏi lớp, nó mới từ tốn bước lại bục giảng. Khi nhận ra là nó, ông thầy thở ra đầy mệt mỏi như thể chuẩn bị đi hành hình.

“Không tự tìm được trong sách à, Quang?”

“Dạ.”

“Ừ, vậy hỏi đi.”

“Con chỉ muốn hỏi phép thuật như thế nào thì bị coi là phép thuật Hắc Ám? Mọi người đều bảo đừng có dính vào nó nhưng mà con còn chẳng biết nó là cái gì thì làm sao con tránh được ạ? Con tìm nhiều sách lắm rồi, chẳng có sách nào nói đến hết, như thể mấy ông tác giả bị bịt miệng hết ý.”

Quirell im lặng, ngồi xuống, tay nhẹ xoa xoa thái dương. Ông thở dài lần nữa, tay phải phát lên. Rầm. Rầm. Cửa trước cùng mấy cái cửa sổ xung quanh đóng hết lại. Ông đáp với một cái giọng nhẹ nhàng, hết như sợ rằng có ai đó ngoài cửa nghe thấy.

“Ta biết ngay sẽ sớm có một ngày con hỏi điều này mà.”

Ông đứng dậy, quay người, búng tay mở cửa dẫn vào phòng làm việc của ông, vẫy tay ý bảo nó đi theo. Quang bước theo rón rén, có phần nào đó sợ. Nó bắt đầu hồi hận vì đã hỏi. Giờ nó còn không rõ Quirell có bị Voldemort ám hay không nữa, giờ mà bị Voldemort bắt thì coi như đi tong.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hắc Ám

Quang đi theo từ tốn, vẫn im lặng. Thầy Quirell dẫn nó đi vào phòng làm việc, đóng cửa phòng lại, bảo nó ngồi xuống bàn rồi pha trà mời nó. Nó nhận rồi đặt xuống bàn trong khi ông vừa nhấp nhấp vừa chậm chậm trả lời câu hỏi.

“Đừng bao giờ nhắc lại những lời ta sắp nói với trò với bất kỳ ai khác. Nếu có ai hỏi, cuộc nói chuyện này chưa từng xảy ra.”

Giọng ông vẫn nhẹ nhàng, khe khẽ.

“Ma thuật Hắc Ám thực ra cũng chẳng có gì đáng sợ. Nó chỉ nguy hiểm hơn ma thuật bình thường mà thôi. Có khá nhiều định nghĩa khác nhau về Hắc Ám, nhưng có một điểm chung đó là linh hồn. Tất cả những gì liên quan đến linh hồn đều là ma thuật Hắc Ám. Phân tách, cắt, gọi, diệt, liên kết, gì cũng vậy. Chỉ cần dính đến linh hồn là sẽ được coi là Hắc Ám. Hiểu chứ?”

Nó gật gù.

“Phần lớn ma thuật cổ đều là ma thuật Linh Hồn. Đây cũng là lý do tại sao có nhiều ma thuật cổ quyền lực bị mất đi như vậy. Chủ yếu là do chúng bị đặt

cái tên Hắc Ám rồi ngăn cấm mà thôi. Nhất là gần chục năm trở lại đây, khi mà tên đó lên ngôi, đến cả Hogwarts đáng kính cũng không dám trưng bày sách về chủ đề đó nữa.”

Ông thờ dài, nhấp thêm một ngụm trà.

“Một hành động cực kỳ ngu xuẩn. Làm vậy chỉ tăng thêm nỗi sợ của bọn trẻ đối với ma thuật Hắc Ám mà thôi. Bản tính con người là vậy. Cái gì không rõ, không biết thì sẽ sợ. Mà nếu đã sợ rồi thì còn mấy người đã dám chống lại? Kể cả có người muốn chống lại thì kiến thức đâu mà chống lại?”

Ông lắc đầu, im lặng hồi lâu, chìm trong suy ngẫm.

“Theo cá nhân ta thì ma thuật Hắc Ám không những không nên bị tẩy chay mà còn nên được khuyến khích.”

Đôi mắt ông dán chặt vào Quang như đang quan sát phản ứng của nó vậy. Nó hơi gật nhẹ đầu, tỏ thái độ mình vẫn muốn nghe tiếp. Ông tiếp tục.

“Linh hồn là một phần quan trọng của phù thủy. Nó có mối quan hệ cực kỳ sâu sắc với ma lực. Một lý do tại sao những phù thủy Hắc Ám lại thường mạnh mẽ hơn phù thủy bình thường. Đúng là nó nguy hiểm, nhưng có phép thuật nào mà không nguy hiểm?”

Ông nhìn nó đánh giá, chập lưỡi, kéo ngăn bàn ra, đưa cho nó một cái thẻ màu đen với chỉ một chữ bạc Cấm.

“Ta biết vài câu như vậy không thể thỏa mãn được sự tò mò của con. Đây là thẻ thư viện cấm. Yên tâm, ta sẽ xin phép thầy Dumbledore cho con. Nhưng tốt nhất là con cũng cố tránh người khác nhìn thấy. Cần thận vẫn hơn. Chỉ được đọc ở đó, không được mang về. Đồng sách đó có ếm bùa chống trộm rồi, mang ra là sẽ bị phát hiện ngay. Đến lúc đó thì ta không bảo về được trò đâu.”

Nhìn thấy cái thẻ đó là nó đã mừng rơn lên rồi, Quang rồi rít cảm ơn thầy, với hai tay nhận. Nó cầm cái thẻ cẩn thận, chăm chú quan sát, nâng như được vàng.

“Trò thông minh nên ta không nói nhiều, chỉ dặn một điều thế này: đừng có tự ý thử những phép thuật trong sách cấm. Rất nhiều tác giả, cố ý hoặc vô tình, viết rất nhiều phép thuật sai lầm một cách nguy hiểm. Đọc lý thuyết thì được, đừng có thử. Nếu thật sự tò mò, hãy tới hỏi ta.”

Nhìn thầy Quirell nghiêm túc như vậy, nó gật gật đầu vâng vâng dạ dạ. Đúng đây, nó xin phép thầy ra về, được cái thẻ rồi nó đang rất nóng lòng đi cộp hết đồng sách cấm về ngay.

Hai người vừa ra gần tới cửa thì có tiếng gõ cửa vang lên. Thầy Quirell mở ra, một người trung niên da nâu đang đứng ngay bên ngoài. Quang nhìn thì nhận ra ngay là thầy Ramses, giáo viên mới của năm nay cũng dạy bộ môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám. Nó nghe bọn Harry nói là thầy dạy cũng khá hay, tuy có hơi nghiêm nhưng rất công bằng.

“Ramses, vào đi. Tao đang định đi gọi mày.”

Thầy Quirell cười tươi, vỗ vai dẫn Ramses vào. Nó hơi bất ngờ vì sự thân thiết của hai người. Trước đây nó chưa thấy thầy Quirell niềm nở với ai như vậy. Nhìn thấy ánh mắt của nó, thầy quay ra giới thiệu.

“Chắc con biết rồi, đây là thầy Ramses. Một người bạn thân của ta tại Ai Cập. Còn đây là Quang, học sinh giỏi nhất của tao.”

Ramses cười hơi vẻ ngây ngô.

“Chào em”

“Dạ, chào thầy.”

Nó xin phép quay đi, hai người đi vào bên trong. Bỗng Quang nghe tiếng Ramses vắng vắng lại.

“Mà khoan, đó là thằng bé mà bảo mày đừng tới chỗ tao hồi mùa hè ý hả?”

“Ồ.”

“Khi gió chứ. Mày nghe lời thằng nhóc làm gì không biết? Tao chuẩn bị rồi lâu để đột nhập vào Giza coi tượng thần Ra. Mày cũng biết rõ trong đó vui thế nào rồi. Vậy mà mày bỏ chỉ vì lời nói nhảm của một thằng nhóc? Thật chả hiểu mày thế nào nữa.”

“Rồi, rồi. Chuyện qua rồi, mày cứ nhắc mãi làm gì? Để năm sau đi. Có gì đâu mà cứ sồn sồn.”

“Ồ cái thằng này. Tao đập cho mày một trận bây giờ...”

Tiếng nói nhỏ dần. Còn Quang thì cầm chiếc thẻ chạy đi thẳng tới thư viện trong niềm vui sướng.

Chương 27: Halloween

Chiều hôm đó, cộng thêm mấy buổi chiều tương tự, Quang chạy quanh thư viện cảm sờ sờ mó mó. Chỗ đóng sách trong khu thư viện cảm này khác rất nhiều so với đóng sách đặt ở bên ngoài. Thứ nhất, mấy lão tác giả của đóng sách này có vẻ cực kỳ ưa màu đen, sách nào cũng “hắc” hết. Thứ hai, mấy lão này rất thích chơi khăm người đọc, phần lớn đóng sách này đều có ếm bùa chơi đùa. Cái thì cắn người, cái thì gây dị ứng, gây ngứa, rồi bùa mót ái, ... Nói chung là đủ cả.

Cũng phải mất gần hai tuần, nó mới sờ hết cái đóng sách đó, chủ yếu là phải ngồi niệm mấy cái thần chú phòng ngừa, giải bùa linh tinh. Trong hai tuần vừa rồi nó cũng chẳng đi học nhóm cùng với Hermione và Cho Chang. Hai cô bé mấy lần ngẫu nhiên gặp nó đều cần nhân kinh khủng. Biết là hai bé khó chịu, nhưng mà giờ nó đang thu thập sách vì sự nghiệp vĩ đại, quan tâm làm gì?

Qua hai tuần đó là đã đến Halloween, lễ hội Ma truyền thống. Mấy thằng nhóc thì nhau tìm trang phục, đóng giả ma quỷ các kiểu. Nó thì chỉ thích xem người khác đóng quỷ thôi, chứ chẳng bao giờ mặc đồ gì cả. Từ hồi ở nhà đã vậy, gần như chẳng có Halloween năm nào là nó giả ma.

Sảnh đường hôm nay trang trí rất phù hợp, hàng ngàn con dơi bay lượn trên trần nhà, ánh nến chớp chồn trong tiếng cười rùng rợn đầu đầu. Trên bàn đầy những đĩa vàng trống trơn. Thấy mình đến có vẻ hơi sớm, nó ngồi bừa vào tạm một cái bàn rồi vừa quan sát xung quanh vừa chờ đợi. Cũng khoảng mười lăm, hai mươi phút sau thì học sinh bắt đầu tràn vào, nhiều đứa ăn mặc kỳ quái đủ thứ kiểu: yêu tinh, gia tinh, ma đói, ma giấy, ...

Harry và Ron đi cùng với số học sinh trang phục bình thường còn lại. Hai đứa tới vẫy chào nó rồi ngồi cùng luôn. Phải nói là lâu lắm rồi nó mới gặp hai đứa. Cũng không hẳn là chẳng bao giờ bọn nó gặp trong trường mà chủ yếu là bọn nó có gặp ngẫu nhiên thì cũng chỉ gật đầu cái xong thôi. Hai bên đều khá bận. Hai đứa kia thì năm đầu, vẫn còn chăm làm bài tập, Quang thì vẫn cố gắng tìm phương pháp áp trứng.

“Đạo này sao rồi?”

“Nhiều bài quá anh ạ.”

“Học ai mà nhiều bài?”

“Snape chứ còn ai nữa. Ông ghét tụi em hay sao ý.”

“Ừ, Snape cần tính lắm, nếu được thì năm sau xin chuyển lớp đi, sang học cô Kate ý, tuy xin hơi khó nhưng mà được thì đỡ khổ.”

“Vâng, nhưng mà còn hết năm nay nữa.”

“Ừ, đành chịu thôi.”

“À, mà anh biết chưa? Harry được nhận vào đội Quidditch của Gryffindor đấy! Năm nhất! Cầu thủ trẻ nhất một thế kỷ nay!”

Quang cười cười, vỗ vai Harry.

“Được lắm. Phát huy cho tốt nhé. Năm nay phải lấy lại cúp từ bọn Slytherin cho bọn nó biết mặt.”

Bọn nó vừa ăn vừa nói chuyện. Nó mới ăn được có tí tẹo phần thịt bò nướng của nó thì bỗng dưng cửa đại sảnh mở toang. Rầm. Một học sinh lớp trên chạy hốt hải vào, nét hải hùng hiện rõ trên mặt.

“Quý... Quý không lò... sỗ hãm ngục...”

Nói chưa dứt câu, gã ngã gục xuống đất ngất xỉu. Cả sảnh đường sồn sồn ào ào. Cụ Dumbledore phải dùng cây đũa thần của mình vẫy ra một tràng pháo bông đỏ tía mới giữ được trật tự. Cụ ra lệnh:

“Các Huynh trưởng, dẫn học sinh của nhà mình về phòng ngủ ngay lập tức.”

Percy ngay lập tức đứng dậy.

“Học sinh năm thứ nhất, nắm tay nhau, đi theo anh. Các em cứ theo đúng hướng dẫn của anh thì không sợ con quỷ không lò. Đứng sát sau lưng anh nhé... Xin tránh đường cho học sinh năm thứ nhất... Xin lỗi, tôi là Huynh trưởng đây.”

Trong khi cả bọn đang lộn nhón xôn xao xếp thành hàng đi về ký túc thì Quang đang khó hiểu. Nó có cảm giác rõ ràng rằng thầy Quirell không hề bị chiếm xác, tức là thầy không có lý do gì để thả con quỷ ra cả. Vậy thì ai làm? Rồi bỗng dưng nó nhớ ra chuyện gì xảy ra tiếp. Hermione!

“Ê, hai đứa có thấy Hermione đâu không?”

Ron bỗng đứng hoảng loạn cả lên.

“Thôi chết, Hermione vẫn đang khóc trong phòng vệ sinh nữ. Nó chắc không biết gì về con quý đâu.”

Quang gật gật đầu, lo lắng dặn hai đứa.

“Bọn bây đi về ký túc đi. Để anh đi tìm Hermione được rồi. Đừng có cãi, đi đi.”

Nói xong, nó phóng người đi ra cầu thang. Rút đũa phép khỏi túi áo, Quang ém lên chân mình bùa im lặng, rồi nhanh chóng chạy đi phòng vệ sinh nữ trong các tầng khác nhau. Vừa tới gần tầng ba, nó đã ngửi thấy một cái mùi hỗn hợp của tất cũ và nhà vệ sinh công cộng lâu ngày không chùi rửa. Cộng thêm tiếng chân thình thịch – chậm rãi nhưng lại nặng nề, nó biết mình đã tới đúng chỗ. Bỗng đứng một tiếng hét ré lên làm cho nó rùng mình.

Quang ngó vào bên trong cái phòng vệ sinh nữ rồi thấy một cái bóng to ùng ngay gần cửa ra vào. Con quý cao gần bốn thước, da xám ngoét và đầy cui, thân hình thô kệch xù xì như một tảng đá nhám với cái đầu hói nhỏ xíu nhô lên như trái dừa khô.

Hermione thì đang co rúm ở một góc tường, vẻ mặt như sắp chết giắc tới nơi. Con quý khổng lồ đang bước tới trước mặt cô bé, tay chân nó đập đổ những bồn cầu chung quanh.

“Ngất!”

Quang ngấm đung vào đầu con quý, cái phép trúng mục tiêu nhưng lại chẳng có gì xảy ra cả, con quý giơ tay trái lên gãi gãi đầu như bị ngứa rồi quay lại nhìn thấy nó đang đứng đó chỉ đũa. Chết tiệt, quên mất bọn này phải dùng bùa tấn công vật lý.

Vẫn giờ đũa phép, nó bắn bùa thứ hai, nhưng lần này lại nhắm vào đầu gối. Khóa chân!

Tia phép bắn trúng và hữu hiệu ngay lập tức. Con quý khựng lại, không thể bước tiếp thêm, bực mình bắt đầu vung cái khúc gỗ chày lung tung, nện cả xuống sàn. Hermione nghe vậy càng khóc to hơn.

Quang nghe vậy rồi lên bắn bùa Lực lung tung hết cả lên người con quý. Tiếng bốp bốp vang lên khắp cơ thể. Và rồi... Bụp. Nó bắn bùa Lực cuối cùng với gần như tất cả chỗ ma lực còn lại. Cái phép nện mạnh đến nỗi cả căn phòng rung động, con quý theo quán tính bay thẳng vào bức tường rồi im re luôn.

Nó thở phào nhẹ nhõm. Hermione thì chạy vội, ôm chầm lấy nó, vừa sụt sịt khóc nức vừa làm bầm.

“Sao... hức... anh... hức... đến... hức... chậm... hức... thế...?”

Đời tôi khổ thế này đây, cứu người xong chẳng được cảm ơn mà còn bị trách. Nó tay trái vuốt vuốt đầu cô bé, tay phải vỗ vỗ lưng, lặp đi lặp lại.

“Ừ, ừ, anh xin lỗi. Anh đây rồi mà. Anh đây rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sau Vụ Âm Ỡ

Trong khi Hermione vẫn còn đang khóc nức, thì bên ngoài tiếng cửa đóng mở rầm rầm và tiếng chân người dồn dập. Trong lúc đánh nhau, Quang đã không để ý đến tiếng ồn do bọn nó gây ra, nhưng con quý đập phá lung tung âm Ỡ như vậy, hẳn là người xung quanh cũng phải nghe thấy tiếng rồi. Chỉ trong tích tắc, giáo sư McGonagall chạy ào vô phòng, theo sát bà là giáo sư Snape và giáo sư Quirrell.

Thấy có người đến, Hermione đỏ mặt ngại ngùng buông tay, đầu cúi tịt. Hai thầy Snape và Quirell cúi xuống xem xét con quý. Giáo sư McGonagall nhìn Quang chăm chăm. Chưa bao giờ nó nhìn thấy một con giận dữ như vậy trong mắt bà. Mũi bà trắng bệch. Bà hít một hơi dài như để chế ngự cơn bùng nổ.

“Quang, trò là học sinh ngoan và giỏi nhất của khối. Ta cho trò năm phút để giải thích việc này.”

Nó nhăn nhó, từ lúc bà bước vào là nó đã bắt đầu nghĩ ngợi về lý do lý trấu rồi, nhưng mà thật sự chả nghĩ ra được cái nào ra hồn. Căn phòng rơi vào trong im lặng ngoài tiếng nấc của Hermione, chẳng ai nói câu nào, nó có thể cảm thấy sự tin tưởng của giáo sư McGonagall giảm dần theo từng giây. Bà lại hỏi, như thể không muốn tin rằng đứa học trò ngoan của mình lại phá luật điều linh như vậy.

“Trò không giải thích được?”

Nó đang định mở mồm thú tội thì cô bé bên cạnh đã ngẩng đầu vừa nấc vừa đáp, mặt vẫn hơi đỏ hồng.

“Thưa cô, lỗi là do con ạ.”

“Hermione?”

Bà nhướn mày.

“Dạ, con đi tìm con quý khổng lồ... bởi vì... con tưởng mình con có thể đương đầu được với nó... con... cô cũng biết mà... con đã đọc hết các sách về quý...”

Quang định can lại nhưng không kịp.

“Nếu anh Quang không tìm thấy con thì con đã chết rồi. Anh bắn cả đồng bùa vào con quý, nó bay vô tường rồi lăn ra ngất. Anh ý không kịp chạy đi kêu cứu ai cả, lúc anh ý chạy tới là lúc con quý sắp giết con rồi.”

Có một khoảng lặng trong căn phòng.

“Thôi được, trong trường hợp này...”

Giáo sư McGonagall chăm chú nhìn hai đứa bé.

“Hermione, con bé ngu ngốc, sao con có thể nghĩ là một mình con đối đầu nổi với một con quý to như trái núi, hả?”

Hermione cúi gằm.

“Hermione, con làm mất năm điểm cho nhà Ravenclaw. Ta rất thất vọng về con. Nếu các con không bị thương tích gì thì hãy nhanh chóng trở về tháp. Học sinh đang tiếp tục ăn tiệc trong từng ký túc xá.”

Hermione bước ra. Giáo sư McGonagall quay lại Quang:

“Thôi được rồi, cũng còn may cho con đó. Con vậy mà đánh thắng được quý khổng lồ một mình, mười lăm điểm. Ta sẽ báo chuyện này cho giáo sư Dumbledore. Con đi về được rồi đó.”

Nó gật đầu vâng dạ, bước vội. Lúc nó đi ngang qua Quirell, ông thầy nở nụ cười đều, ngón trỏ cái chỉ lên, nói thầm: “Được đấy, thằng bé.” Quang cười ngái. Nó nhận ra ngay ông thầy không phải đang nói về con quý núi to đùng kia, ông thừa biết khả năng của nó nên việc nó thắng cũng chẳng thể làm ông ngạc nhiên. Giờ mới biết cái mặt khờ ỏ của ông này.

Quang nhanh chóng quay lại ký túc xá Gryffindor. Căn phòng đông đúc và ồn ào. Mọi người đang ăn uống những thứ được đưa lên từ Đại sảnh đường. Chỉ có Hermione vẫn đứng một mình cạnh cửa, đợi nó về. Cô bé bất mãn hỏi.

“Sao anh chậm thế? Em đợi mãi.”

Thánh thần ơi, chị đi trước em có hơn phút thì chờ bao lâu? Quang cũng chẳng nói gì, chỉ cười, tay gãi gãi đầu.

"Sao chờ ở đây mà không về ký túc xá?"

"Thì định ăn cùng anh. Vào đại sảnh thôi, không sao đâu. Nhanh, em đói lắm rồi."

Hai đứa đang định bước vào thì đằng sau lại có tiếng cửa lạch cạch. Harry và Ron bước vào. Nó ngạc nhiên, rõ ràng nó đã bảo hai thằng bé về trước đi mà.

“Sao giờ mới về đến nơi?”

Hai thằng nhìn nhau, mặt mũi méo xệch. Harry kể lể.

“Bọn em đợi một lúc không thấy anh với Hermione quay lại nên lo chạy đi tìm. Tìm thấy cái phòng vệ sinh nữ kia nhưng lại bị cô McGonagall bắt tại trận, trừ mất mười điểm luôn.”

Quang cười khỏ, mình kiếm được mười lăm điểm thì hai đứa này mỗi đứa trừ năm điểm, còn mỗi năm điểm. Nó đánh mắt sang ra hiệu cho Ron đang đứng im bên cạnh. Thằng bé quay sang chỗ cô bé cả cầm.

“Tớ... Tớ xin lỗi.”

Có lẽ cái việc hai thằng bé cũng xô đi tìm làm cô bé cảm động. Hermione gật đầu cái rụp. Sau đó cả bốn đứa vội bụng đi lấy đồ ăn, kết thúc một ngày Halloween đầy kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Quidditch

(Có một số bạn hỏi sao Ron và Harry biết Hermione ở trong phòng vệ sinh nữ. Chuyện là trước đó, Ron nói xấu Hermione mà cô bé lại nghe thấy. Cô bé buồn, trốn lớp khóc trong đó. Ron và Harry thấy cô bé vắng lớp, cảm giác tội lỗi nên nghe lỏm từ mấy bé gái khác xem Hermione đang ở đâu. Tóm lại là vậy, lần sau em sẽ cố viết rõ hơn.)

Tháng mười một đã tới. Trời trở nên lạnh căm. Những ngọn núi quanh trường đổi màu xám xịt và mặt hồ se lại như tấm gương thép lạnh băng. Sáng sáng, sương giá phủ khắp sân trường. Từ cửa sổ trên lầu có thể nhìn thấy lão Hagrid quần mình trong chiếc áo da lông chuột chũi, đeo bao tay da thỏ và mang đôi giày không lỗ bằng da hải ly. Lão đi rừ băng bám trên mấy cây chổi thần ngoài sân bóng Quidditch, xong việc, lão bó chúng lại.

Mùa bóng Quidditch đã bắt đầu. Thứ bảy này Harry sẽ đấu trận đầu tiên, trận Gryffindor gặp Slytherin. Nếu nhà Gryffindor mà thắng trận này thì sẽ được đôn lên hạng hai trong vòng tranh cúp vô địch.

Không một ai được coi Harry luyện tập, bởi vì thủ trưởng đội bóng Wood đã quyết định rằng phải giữ bí mật về Harry, như một vũ khí tuyệt mật của đội nhà Gryffindor. Thế nhưng chẳng biết bằng cách nào mà tin tức cũng lan truyền ra được, rằng Tầm thủ của đội Gryffindor chính là Harry. Dư luận chia làm hai phe chính, phe thì tin chắc Harry sẽ chơi sáng chói, phe thì bảo là họ sẽ phải xách chiếu chạy vòng vòng dưới sân để hứng thằng bé.

Mấy hôm vừa rồi, thằng bé tìm Quang, thờ hỏn hà hỏn hển, kể chuyện bọn nó nghi thầy Snape vụ Halloween. Nó kể việc nó nhìn thấy thầy Snape mắng thầy Filch ra sao, rồi ông khập khiễng thế nào. Thằng bé lo lắng, chạy đến hỏi nó xem nó có biết gì về con chó ba đầu hay không.

Quang cũng chỉ cười gạt đi, bảo đảm với thằng bé rằng Snape không phải thủ phạm. Thằng bé chỉ im, có vẻ vẫn khẳng khái cho là mình đúng. Thấy thế, Quang cũng mặc kệ.

Sáng sớm thứ bảy, bình minh rạng rỡ mà lạnh lẽo. Đại Sân đường ngào ngạt mùi xúc xích chiên và um sùm tiếng hét hò của bọn trẻ con đang háo hức chờ coi một trận Quidditch gay cấn. Đúng mười một giờ, dường như cả trường đều đổ ra đứng quanh sân bóng Quidditch. Nhiều học sinh còn mang theo ống dòm. Mặc dù ghế ngồi đều đã được nâng cao lên trời, nhưng thỉnh thoảng cũng khó theo dõi một vài diễn biến của trận đấu. Ron ngồi cùng bọn với Seamus, Neville và Deam ngồi cổ động ngay mấy hàng ghế đầu cho học sinh năm nhất, trong khi Hermione nhất quyết đòi ngồi cạnh Quang ở mấy hàng sau cùng. Thấy cô bé đòi mãi, nó cũng đành chịu.

Bà Hooch cầm còi trọng tài. Bà đứng giữa sân chờ hai đội tiến ra, một tay bà đã cầm sẵn cây chổi. Khi tất cả các cầu thủ đã đứng chung quanh, bà Hooch nói.

“Tất cả các trò nghe đây, ta muốn tất cả phải chơi một trận thật hay, thật đẹp.”

Bà liếc quanh sân nhìn cả hai đội nhưng có vẻ như bà lờ mờ đội Slytherin nhiều hơn. Bà gật nhẹ đầu.

“Lên chổi!”

Bà Hooch thổi một hồi còi chói tay bằng cái còi bạc. Mười lăm cây chổi vọt lên không trung, càng lúc càng cao. Trận đấu bắt đầu.

“Và ngay lập tức, Angelina của đội Gryffindor giành được banh Quaffle. Chà, cô bé này quả là một Truy thủ xuất sắc, mà lại dễ thương nữa chứ...”

“Jordan!”

“Dạ, em xin lỗi!”

Bị giáo sư McGonagall trừng mắt nhắc nhở, anh chàng Lee Jordan cụp tai lại.

“Còn bây giờ, thưa quý vị, cô ấy đang vượt lên cao, một đường chuyền chính xác cho Alicia Spinnet.Ồ, không, đội Slytherin đã giành được Quaffle. Vâng, đội trưởng Slytherin là Marcus Flint đã giành được Quaffle và bay vọt đi...”

“Flynt đang bay như một con điều hâu. Anh sắp... Không, thủ quân của Gryffindor là Wood đã xuất sắc chặn đường bóng của Flint và giành lại được bóng. Đằng kia, truy thủ Katie Bell của đội Gryffindor có mặt kịp thời, lặn tuyệt khéo quanh Flint, rồi vút lên trời lại...”

Một trái Bludger đập vô ngay lưng Katie. Cả khán đài Gryffindor ồ lên trong khi bên Slytherin vỗ tay âm ỹ.

“Ồi... Có lẽ chấn thương rồi. Bóng lại về tay Slytherin. Pucey đang tăng tốc bay đến cột gôn, nhưng một trái Bludger thứ hai đã cản đường anh. Angelina một lần nữa chiếm được Quaffle, trước mặt cô hoàn toàn trống trải và... vút... Tránh được một trái Bludger đang lao tới. Cột gôn trước mặt rồi. Cố lên nào, Angelina... Thủ quân Bletchley lao xuống... Hụt rồi... GRYFFINDORS GHI BÀN!”

Học trò nhà Gryffindor bùng lên hoan hô làm sôi cả bầu khí lạnh, trong khi phe Slytherin la ó, rên rì. Harry, người mà bay loanh quanh cả buổi này giờ, bỗng dưng vụt ra.

Nó phóng người xuống theo ánh vàng lóe sáng trước mắt trong một con kích động dữ dội. Tầm thủ của Slytherin là Terence Higgs cũng đã nhìn thấy quả bóng. Cả hai kẻ cò nhau lao vào tranh trái Snitch. Tất cả Truy thủ hai đội dường như quên bém nhiệm vụ của mình, cứ ngẩn ra, lừng lờ bất động giữa không trung. Harry đã nhanh hơn Higgs. Nó nhìn thấy trái banh nhỏ xíu với đôi cánh chấp chới, đang bay chệch lên cao, ở phía trước. Harry dồn sức làm một cuộc đột phá tốc độ để vọt lên...

Ầm!

Rồi một tiếng gầm căm phẫn nổi lên từ phía cổ động viên nhà Gryffindor: Marcus Flint đã có ý ngáng chỗi của Harry, khiến cây chỗi bật khỏi đường bay, hất văng Harry, và nếu Harry không cố lý bám được cán chỗi thì có thể đã rơi xuống, toi mạng thì chắc không nhưng mà gãy xương thì chắc vẫn có. Cổ động viên Gryffindor gào vang.

“Phạt.”

Bà Hooch tức giận phê bình Flint và cho Gryffindor được hưởng một trái phạt đền. Nhưng sau phút giây rối loạn ấy, trái Snitch đã lại biến đâu mất tăm.

Mất Quang từ đầu đến cuối không hề xem trận đấu mà đang nhìn quanh khán đài xem có ai khả nghi. Nó nhớ rõ trong truyện là có vụ ếm bùa xảy ra ngay trong trận Quidditch này. Tuy thầy Quirell không bị Voldemort ám nhưng hình như vẫn có gì đó mờ ám đang xảy ra trong năm học này. Từ vụ con quỷ xồng chuồng là nó đã rõ ràng được việc đó. Vì thế, trước khi vào trận, nó đã mượn chỗi của Harry rồi ếm cả đồng bùa phòng thủ lên đó cho chắc ăn.

Trận đấu diễn ra khá yên bình, không có vụ Harry quay vòng vòng trên chỗi như trong truyện. Nhưng mà thắng bé vẫn bắt quả Snitch bằng mồm. Cũng không hiểu có phải có sở thích gì không nữa.

Nhưng mà nói chung là Gryffindor thắng trận vang dội. Cả ký túc ăn mừng tới gần sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Phương Pháp Nuôi Rồng

Cuộc sống của Quang lại trở về yên bình như trước. Sáng đi học, chiều đọc sách, tối về lại đọc. Nó như lạc mình vào trong thế giới thần kỳ. Thư viện cảm mở ra một chân trời mới cho nó. Tuy nó rất muốn đọc cho xong sách giáo khoa cả bảy năm rồi mới bắt đầu đọc phép thuật hắc ám nhưng mà quá trướng rồng nên được áp càng sớm càng tốt.

Sau khoảng hai tuần nghiên cứu sơ qua, nó đã tìm ra được phương hướng huấn luyện rồng khả thi nhất: Thuận Thú Sư. Thuận Thú là một hệ thống ma pháp cổ vô cùng mạnh mẽ, dần dần trở nên hiếm có vào thế kỷ 17, 18, và cuối cùng mất tích sau thời thế chiến. Hiện giờ nó cũng chẳng biết có Thuận Thú Sư nào còn sống không nữa.

Có hai lý do chính mà hệ thống Thuận Thú Thuật lại suy thoái. Thứ nhất, nó là ma thuật hắc ám, hay đúng hơn ma thuật linh hồn. Cả hệ thống Thuận Thú Thuật được lập ra đều dựa vào liên kết linh hồn giữa Thuận Thú Sư và Ma Thú. Thuận Thú Sư cổ đại thường chỉ có một vài ma thú* cũng là vì lý do đó. Và như thầy Quirell đã nói, sự nguy hiểm của loại phép thuật linh hồn này làm cho cả hệ thống suy đồi, kéo theo đó cả hệ thống Thuận Thú Thuật.

Lý do thứ hai đó là sức mạnh của hệ Thuận Thú rất có giới hạn. Ma thú càng mạnh thì liên kết linh hồn càng khó có thể tạo được. Thất bại chiếm khả năng rất cao. Và đặc biệt đối với ma thuật linh hồn thì thất bại có thể làm cho phù thủy nhẹ là bị thành ngu si, nặng là từ vong, hồn tiêu phách tán. Vậy nên đùa phép vẫn là sự lựa chọn an toàn hơn rất nhiều.

Tuy biết rõ sự nguy hiểm của phép thuật này nhưng nó vẫn muốn thử, cái cảm dỗ của danh hiệu “kỵ sĩ rồng” thật sự quá lớn đối với nó.

Đã quyết chí trở thành Thuần Thú Sư, Quang giành thời gian tiếp theo đó đọc kỹ hết tất cả những gì nó tìm được về hệ thống phép thuật này và chuẩn bị. Phải nói rằng tuy có khá nhiều sách vở nói về bộ môn này nhưng rất nhiều sách lại mâu thuẫn lẫn nhau. Nó đành phải tự suy nghĩ và tổng kết lại dựa theo suy đoán của chính mình cộng thêm thỉnh thoảng đi hỏi thầy Quirell về vấn đề chung chung như tính chất của linh hồn để xem có khớp với suy đoán của mình không.

Sau hơn một tháng vất vả, nó cảm thấy mình đã chuẩn bị hết sức có thể, Quang quyết định bắt đầu vào bước đầu tiên và cũng là bước quan trọng nhất của cả quá trình: tạo liên kết linh hồn.

Sáng thứ bảy, khoảng gần cuối tháng mười hai, trời khá lạnh nhưng lại không có tuyết. Trong khi các phòng xung quanh vẫn còn đang ngủ, Quang vai đeo cặp bước ra khỏi phòng. Hôm nay là một ngày định mệnh, một ngày sẽ quyết định cả con đường phù thủy của nó sau này.

Nó bước vội, nhanh chân đi đến trước cửa căn phòng Yêu Cầu đi qua đi lại, đầu tập trung nghĩ.

“Tôi không muốn bất kỳ ai có thể vào được căn phòng!”

Sau ba lần lượn đi lượn lại, cánh cửa cũ màu nâu hiện ra. Quang nhìn quanh, cẩn thận lên nút mở cửa bước vào. Nó không muốn có người nhìn thấy nó áp trứng rồng nên mới đến nơi đây.

Đặt chiếc cặp xuống, nó tiến vào trong cơ sở Chuồng Thú trong hệ thống Tạo Thần. Quang tạo ra cơ sở này từ khá lâu rồi, từ hồi nó vừa cướp quả trứng về nó đã xây Chuồng Thú để có chỗ để trứng an toàn. Mất tận một nghìn năng lượng tinh của nó đấy, chỉ mong là cái vụ đầu tư này có kết quả tốt đẹp.

Lấy quả trứng nửa đen nửa đỏ ra, nó đặt xuống nền, vân vê. Mở chiếc cặp, Quang lấy ra một chiếc lọ dung dịch màu bạc lóng lánh sền sệt. “Dung dịch May Mắn”, nó tự chế. Đây là một trong những dung dịch độc được mà nó thấy hữu ích nhất trong thế giới phù thủy, gần như ở bất kỳ môn gì đều có thể áp dụng được. Vì thế nó đã tìm cách để pha chế lâu lắm rồi, cũng mới gần đây mới thành công được.

Nó đã từng thử nghiệm với việc đổ xí ngẫu. Bình thường thì xác suất đổ ra một con sáu là một phần sáu nhưng sau khi uống dung dịch may mắn thì cứ ba lần nó lại được một lần sáu. Nó thử mấy lần nữa với rút bài, tung đồng xu, quay chai rồi ra kết luận: dung dịch mà nó pha chế được có thể tăng gấp hai lần may mắn. Không biết so sánh với trong truyện thì như thế nào chứ nó thấy thế nào cũng bá đạo lắm rồi.

Tu ừng ực hết cả chai dung dịch, nó cảm thấy tự tin hơn hẳn. Nhìn quả trứng đang lấp lánh, nó gật đầu.

“Bắt đầu thôi.”

*Ma Thú: là chỉ sinh vật kỳ diệu như bằng mã, kỳ lân, rồng.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trứng Nở (1)

Cảm giác may mắn tràn đầy, nó bung quả trứng lại gần chiếc lò sưởi, nhẹ nhàng đặt xuống ngay giữa đám than hồng. Quang ngồi xuống, nói vào cái lò.

“Bùng lửa.”

Cái lò bùng cháy, ngọn lửa pháp phùng bao trùm lấy quả trứng đỏ vẫn đen. Nó nói tiếp.

“Tăng nhiệt độ dần lên đến khoảng 80. Giữ lửa thấp.”

Chiếc lò ma thuật là một trong những phát minh có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử độc được. Một thiết bị có thể hiểu tiếng người và thi hành theo chỉ dẫn. Ngay từ lúc được sáng chế ra, nó đã được tung hô là người trợ thủ đắc lực nhất của một được sư, thực hiện những mệnh lệnh đơn giản một cách chính xác và nhanh chóng hơn con người rất nhiều, kể cả khi so sánh với các được sư có kinh nghiệm nhất.

Loài rồng tuy là loài máu lạnh nhưng lại cần nhiệt độ cao để trứng nở. Ở ngoài thế giới tự nhiên, rồng bố hoặc rồng mẹ chỉ cần phun lửa cho đến khi rồng con chui ra là được. Quang tất nhiên là không biết phun lửa nên là phải dùng cái lò rồi.

Trước khi đến đây nó đã mang quả trứng kị cọ kỹ càng. Chủ yếu là vì một phần lớn động vật đẻ trứng khi mới sinh ra sẽ ăn vỏ trứng để lấy canxi. Tuy nhìn vỏ trứng rồng có vẻ dày, chưa chắc con rồng con đã muốn ăn nhưng cẩn thận vẫn hơn. Đồ ăn thì cứ nên rửa.

Nhìn quả trứng sáng bóng đang nóng dần lên trong ngọn lửa pháp phùng, Quang hồi hộp chờ đợi. Cũng không biết bao lâu sau đó, từ trong quả trứng bắt đầu vang ra những tiếng động nho nhỏ.

Crack!

Chóp đỉnh quả trứng bật ra khe rãnh nho nhỏ. Nó ghé mình nhìn chăm chăm vào cái rãnh bé tí.

Crack! Crack!

Cái khe mở to dần. Một mảnh trứng nở bung hẳn lên, chuẩn bị rơi xuống. Cái lỗ vẫn chưa đủ to để con rồng con chui hẳn ra ngoài nhưng cũng đủ để nó thực hiện bước tiếp theo của quá trình ấp trứng: kết nối linh hồn.

Nó lấy ra từ trong túi sách bên cạnh người một con dao nhỏ cầm tay. Cầm con dao sắc bén trên tay phải, nó giơ rộng bàn tay trái lên trên quả trứng và cắt một vết lún ngay lòng bàn tay. Mặt nó nhăn nhó, chỉ thiếu điều hét lên vì đau.

Dòng máu đỏ chảy từ lòng bàn tay nó vào trong kẽ hở trên vỏ quả trứng. Ngay lúc máu bắt đầu chạm vào quả trứng rồng, nó vận ma lực lên bàn tay trái để cho dòng ma lực theo máu chảy vào trong trứng. Đã từ rất lâu, phù thủy đã biết rằng ma lực được gắn liền với linh hồn của một người và máu cũng chính là chất dẫn tốt nhất dành cho ma lực.

Từ trong quả trứng truyền ra vài tiếng gầm gừ. Quang cảm thấy rõ ràng ma lực của nó đang được hấp thu một cách nhanh chóng. Nếu là một đứa trẻ khác thì có lẽ đã vì thiếu ma lực mà lăn ra ngất từ lâu rồi, nhưng may thay Quang có lượng ma lực kinh người. Nó sợ nó sẽ ngất vì thiếu máu nhiều hơn là vì hết ma lực.

Crack! Crack! Crack!

Tiếng vỏ trứng vỡ dần đập hơn. Mảnh vỏ rơi ra càng nhiều. Một chiếc móng vuốt nhỏ xíu giơ ra trên chóp đỉnh qua kẽ hở, bám vào thành trứng. Con rồng con như đang cố vịn chân kéo người mình ra khỏi trứng. Quang không biết có nên dừng máu chảy trên bàn tay hay không nữa.

Trong sách nói rằng nên để cho đến khi liên kết linh hồn được thiết lập. Quá trình liên kết này được nói là sẽ rất đau đớn, nhưng mà nó còn chưa cảm thấy gì xảy ra cả. Sách cũng nói rằng trong quá trình này rồng con sẽ nằm im trong trứng chứ không phải như những gì đang xảy ra: cố bò ra khỏi trứng.

Đã không nằm trong kế hoạch thì đành làm bừa vậy. Nó vẫn để máu chảy, ma lực vẫn đang bị hút. Rồng con thì vẫn đang loay hoay cố gắng mở vỏ trứng. Nó cũng chẳng buồn giúp, vì nó nhớ đã đọc đâu đó rằng việc thoát ra khỏi vỏ rất quan trọng đối với ý chí của rồng nhỏ. Giúp đỡ thì sẽ làm cho chúng nó ý lại, không biết kiên nhẫn.

Phải một hồi, cái chân thứ hai mới thò ra được. Rồng con vịn người thò chiếc đầu đen sần sùi ra khỏi trứng, há mồm kêu lên khè khè như đang báo hiệu sự ra đời. Máu Quang vẫn đang chảy lên đầu rồng nhỏ. Con rồng há ngửa mồm hứng lấy máu đang chảy. Không biết lấy sức từ đâu ra, rồng nhỏ phi lên, cả người bay ra khỏi quả trứng, miệng đập vào bàn tay trái đang rỉ máu của nó.

Quang giật mình, chưa kịp phản ứng gì thì một con đầu không biết từ đâu tới chọt đến. Đầu nó như căng ra, nó cảm giác được linh hồn nó vận vẹo méo mó rồi nóng cháy. Máu trong người nó như sôi sùng sục. Quang phải cố hết sức để kìm lại cái cảm giác muốn quăng con rồng con đang cắn tay mình vào tường.

Chỉ một vài phút mà nó cảm giác như dài cả mấy thế kỷ, con đầu dần biến mất, rồng con cũng nhả miệng roi bịch xuống đất. Lòng bàn tay nó đã ngừng chảy máu. Dùng tay phải sờ sờ, nó thấy trên lòng bàn tay xuất hiện một con dấu xám bạc kỳ lạ thành hình xoắn lại.

Cố gắng kìm lại cả ngàn câu hỏi đang vang lên trong đầu, nó nhìn xuống con rồng con đang nằm lăn trên sàn liếm chân. Cả người nó màu đen, chỉ có phần trong cánh và dưới bụng là màu đỏ. Trên người cũng không thấy có gai góc gì hết, chắc là trưởng thành mới hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trứng Nở (2)

Không biết vì sao, rồng con nằm dưới đất nhìn có vẻ như một mồi lăm, cả người cuộn lại, mắt nhắm hờ, chân trước thì đang ngâm ở trong mồi, để thương kinh khủng. Nó đưa tay trái định nhấc rồng nhỏ lên nhưng tay nó vừa mới chạm vào thì có một luồng điện như chạy qua người nó.

Quang giật bắn, ngã người suýt ngã, rồng con thì ré lên kháng cự. Sợ sệt, nó chỉ ngồi đó nhìn.

Nhìn một hồi cũng lấy lại được dũng khí “nghe con không sợ hổ, điếc không sợ súng, trẻ con không sợ ổ điện”, nó lại đưa tay ra rón rén chạm vào bé rồng vẫn đang nằm đó. May thay lần này không có giật điện hay chuyện gì xảy ra cả. Mạnh dạn hơn, nó lấy cả hai tay nhấc rồng nhỏ lên trên tay, bỗng như bông em bé. Rồng nhỏ cũng không phản kháng lại mà cuộn mình nằm trong lòng nó đầy hường thụ.

Nó ngồi trên sàn, ánh lửa bập bùng trên bếp lửa. Ôm rồng con trong lòng, Quang có một cảm giác ấm cúng vì diệu. Nó đưa tay vuốt dọc người rồng nhỏ, ngắm nghía.

Ban đầu nó định đặt tên rồng nhỏ là Saphira. Một phần là vì nó từng rất thích truyện Eragon, nên tất nhiên muốn có một rồng Saphira tương tự. Một phần là vì Saphira nghĩa gốc là ngọc bích, làm nó nhớ đến kiếp trước. Nhưng giờ rồng nhỏ cả thân chẳng có liên quan gì đến màu ngọc bích, đặt tên vậy thì chẳng hay chút nào.

Ngắm đi ngắm lại, nó đặt tên cho bé rồng là Tiểu Hắc. Cho nó đơn giản.

“Bé con à, lớn nhanh đi. Lớn nhanh để anh còn đi hù người chứ.”

Nó cười cười nựng. Tiểu Hắc ậm ừ đáp lại. Khoảnh khắc này được các nhà lịch sử tương lai ghi lại như là một trong những thời điểm có ảnh hưởng lớn nhất của thiên niên kỷ, vì nó đã tạo ra một huyền thoại mới, một thần thoại mới của thế giới phép thuật: kỳ sỹ rồng.

Nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng Quang không biết rằng mình lại may mắn tới mức nào mới thành công được, có thể có một phần công lao của cái dung dịch nó uống. Gần như không có một ai khác có thể thành công được nếu mà làm chính xác những gì mà nó vừa làm.

Ma thuật này đòi hỏi khá khác nghiệt. Độ tuổi phải thấp tại vì để liên kết thành công, máu trong người phù thủy thực hiện phải tinh thuần, mà càng lớn lên, cơ thể người lại có càng nhiều tạp chất. Vậy nên, càng lớn tuổi, khả năng thành công càng nhỏ. Nhưng mà trẻ con nhỏ tuổi thì lại khó có thể có đủ ma lực để duy trì phép thuật này.

Kể cả khi có một đứa trẻ nào đủ ma lực để hoàn thành cái ma thuật này thì cũng sẽ không thể thành công như Quang được. Lý do: cường độ linh hồn. Cường độ linh hồn quyết định tính chất của mối liên kết giữa hai bên. Bên nào mạnh hơn thì bên đấy đóng vai trò làm chủ. Theo quy luật tự nhiên thì linh hồn của con người mạnh dần theo thời gian, sống càng lâu thì càng mạnh. Một đứa trẻ mới có mười hai tuổi làm sao có thể so được với một con rồng dù mới sinh? Quang khác ở chỗ linh hồn của hắn đã sống hơn ba mươi năm ở Trái Đất.

Vậy mới nói Quang gần như là một người hi hữu, hội tụ đủ các yếu tố để trở thành kỳ sỹ rồng đầu tiên của nhân loại.

-

Sau khi về đến phòng, nó lăn ra ngủ chết mê chết mệt ngay lập tức. Do là rồng con mới sinh nên nó cũng lưu luyến, không để bé vào Chuồng Nuôi Thú trong Hệ Thống mà ôm nó nằm ngủ. Ngay từ đầu năm nó đã em bùa bảo hộ, bùa cách âm các thứ đủ kiểu lên căn phòng để cho có chút riêng tư nên cũng chẳng lo ai vào được phòng trong lúc nó ngủ. Và lại, nó cũng chẳng có mấy bạn bè nên cũng chẳng lo có người tới.

Nó cứ ôm Tiểu Hắc ngủ một mạch tới tận gần chiều tối hôm sau, tức là cũng phải hơn ba mươi tiếng. Chỉ vậy cũng đủ biết nó mệt đến mức nào. Cũng do rồng nhỏ nhảy cẫng cẫng trên người nó nên mới làm nó dậy chứ không thì không biết nó ngủ đến bao giờ mất.

“Ha ha... Được rồi, được rồi, đừng có nhảy nữa.”

Nó ngồi dậy, đầu óc vẫn hơi choáng váng vì thiếu máu, bụng réo ừng ực, chân tay thì mỏi rã rời. Kiểu này mai phải xin nghỉ thôi. Quang thần thơ nghĩ ngợi trong khi Tiểu Hắc nhảy nhót quanh phòng.

Nhìn bé rồng tung tăng đập phá, nó cười mím. Nhấc tay trái lên, Quang quan sát kỹ cái dấu ấn trong lòng bàn tay. Cái dấu nhìn như một con rồng cuộn tròn vậy. Tuy tò mò cái dấu có ý nghĩa gì nhưng nó còn tò mò về rồng con nhiều hơn. Trong quyển Ma Thuật Cổ có nói rằng Thuần Thú Sư cùng với Ma Thú liên kết có các sức mạnh siêu tưởng đối với phù thủy và ma thú bình thường. Tác giả quyển sách này còn cho giả thuyết rằng Thuần Thú Sư mạnh mẽ hơn phù thủy bình thường là vì hai bên có thể cộng hưởng và chia sẻ sức mạnh của nhau.

Nói một cách đơn giản thì Quang có thể dùng sức mạnh của Tiểu Hắc và ngược lại. Hiện giờ nó rất muốn xem xem mình có thể dùng sức mạnh của Tiểu Hắc. Chẳng lẽ lại là phun lửa? Cứ tưởng tượng mỗi lần đầu phép là mình lại phải há mồm ra khè khè là nó lại thấy buồn cười. Nó vỗ vỗ tay, hướng tới rồng nhỏ gọi.

“Bé con, lại đây xem nào.”

Tiểu Hắc rất nghe lời nhảy xuống giường, liếm liếm bàn tay nó. Quang nhấc bé rồng lên, để cho đầu nó đối mặt mình, hỏi.

“Bé con hiểu anh nói gì không?”

Rồng con gật gật, không chịu ngồi yên lại quay quanh liếm chân trước.

“Từ giờ, mày tên là Tiểu Hắc, nghe không?”

Rồng con ngẩng đầu lại nhìn Quang như thể đang hỏi tại sao lại đặt tên khó nghe vậy. Nó cười.

“Tại vì mày đen. Đặt tên thế cho dễ nhớ.”

Rồng con ngo ngắc một hồi, tựa như đang hỏi cái tên liên quan gì đến màu đen. Nó thì đang tự ngẫm lại kiến thức về rồng của mình.

Nói thực là danh tiếng của rồng không hay ho gì cho lắm trong thế giới phù thủy. Rồng được coi là một trong những sinh vật huyền bí mạnh mẽ và nguy hiểm nhất, không thể nuôi và huấn luyện được. Tuy vậy nhưng rồng nguy hiểm chỉ do ba đặc điểm lớn: biết phun lửa, khả năng kháng phép thuật và tính dữ dằn. Chưa từng có truyền thuyết nào nói về việc rồng có thể làm phép cả. Khác với phượng hoàng nổi tiếng về sức mạnh ma thuật, rồng nổi tiếng về sức mạnh vật lý.

Nhưng mà giờ bé Tiểu Hắc trên tay, nó có thể cảm nhận rõ ràng luồng ma lực sung túc đang chảy trong người rồng con. Điều này chứng tỏ giả thuyết của tác giả cuốn sách Ma Thuật Cổ khá chính xác, Tiểu Hắc thông qua Quang, có được ma lực và một ngày nào đó sẽ có khả năng làm được phép thuật. Còn Quang thì chưa biết mình đạt được sức mạnh gì từ Tiểu Hắc. Dù chỉ là một phần nhỏ độ kháng phép của rồng thôi thì đã là bá đạo lắm rồi.

Thử tưởng tượng mà xem, rồng biết làm phép và phù thủy kháng phép? Nó chỉ nghĩ một chút thôi mà đã cười ngu vì sượng.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Kế Hoạch và Thay Đổi

Tối hôm chủ nhật đó nó giành tất cả thời gian lập kế hoạch phát triển và thử nghiệm sức mạnh của nó và Tiểu Hắc. Tất nhiên là sau khi đi lấy cả đồng đồ ăn từ nhà bếp về đánh chén.

Theo đồng sách vở nói thì rồng sẽ phát triển khả năng phun lửa vào khoảng sáu tháng tuổi, học bay vào tầm 1 năm tuổi, khoảng hơn hai năm thì sẽ trưởng thành. Tức là trước khi nó lên lớp bốn, phần lớn chiến đấu nó sẽ vẫn phải tự thân vận động.

Nó cũng rất muốn thử nghiệm ngay xem sức mạnh mà nó đạt được từ Tiểu Hắc là gì, nhưng mà giờ thì chưa được. Phun lửa hay kháng phép đều vậy, nó cần phải chờ cho rồng con trưởng thành, năng lực ổn định thì lúc đó nó mới có thể thí nghiệm thoải mái được.

Lại nói tuy Voldemort không ký sinh được vào cơ thể của thầy Quirell, tên Chúa Tể Hắc Ám vẫn chắc chắn sẽ có một kế hoạch khác để cướp lấy hồn đá phù thủy đầy quyền lực kia. Vụ con quỷ xổng chuồng trong lễ hội Halloween kia là một dấu hiệu cực kỳ rõ ràng.

Ai đó đã thả con quỷ ra để đánh lạc hướng mọi người trong khi hắn tìm cách vượt qua các thử thách mà mấy thầy cô đặt ra. Điều này chứng tỏ rằng hoặc là Voldemort đã ký sinh vào cơ thể của một người nào đó khác, hoặc là trong trường có một vị Tử Thần Thực Tử đang trốn và tìm cách cướp hồn đá để hiến cho chủ nhân. Dù là khả năng nào trong hai cái thì điều hiển nhiên đối với nó là nó phải tăng thực lực chiến đấu của mình lên.

Quang biết rất rõ rằng tuy mình đã đọc và hiểu hết các kiến thức của môn đấu phép từ năm bốn trở xuống, khả năng chiến đấu của nó vẫn chả đâu vào đâu cả. Lúc đối mặt với con quỷ, nó cuống hết cả lên, bắn bùa loạn xạ không có kế hoạch. Tuy có một phần do tâm lý quá kém mà không phát huy được hết thực lực, nhưng phải công nhận là khả năng thực chiến của Quang kém xa rất nhiều với kiến thức của nó.

Thế giới cũ của nó rất an toàn và ổn định nên nó mới không cần quan tâm đến thực lực bản thân và tập trung học những gì nó muốn. Nhưng giờ đây, thế giới phù thủy đang trong thời kỳ bất ổn, khả năng tự bảo mình là một thứ cần thiết. Đó là còn chưa nói đến có bao nhiêu thứ nó muốn thay đổi. Ví dụ như cái chết của Fred, của Sirius hay của Dumbledore. Tuy nó biết rằng sự chết chóc là một trong những chủ đề chính của bộ truyện, nhưng giờ truyện đã không phải của Rowling rồi, truyện này giờ là của nó. Và nó muốn tạo một thế giới phù thủy tươi sáng hơn, tốt đẹp hơn cho những nhân vật mà nó yêu quý hết mực.

Đã quyết định như vậy nên nó gần như tạm dừng lại sự nghiệp đọc sách của mình để phát triển thực lực. Kế hoạch của nó cũng khá đơn giản. Thứ nhất, nó sẽ xin vào câu lạc bộ thực chiến của thầy Quirell. Bình thường câu lạc bộ chỉ giành cho học sinh lớp bốn trở lên nhưng nó nghĩ với số điểm Quirell mà nó đã tích tụ, thầy sẽ cho học sinh giỏi nhất khối của thầy được đặc cách. Với sự dẫn dắt của thầy Quirell, nó nghĩ thực lực của nó sẽ tiến bộ một cách nhanh chóng.

Thứ hai, nó đã hỏi Linh của hệ thống xem có phương pháp nào giúp nó không, và câu trả lời tất nhiên là có. Hệ thống có một cơ sở có thể xây dựng tên là “Phòng Chiến Đấu Giả Tượng”. Hiện giờ nó chỉ đủ điểm năng lượng để xây cấp một của căn phòng này. Nâng cấp lên cao thì cái phòng này có thể tạo ra các đối thủ thoải mái cho nó đối mặt để tập luyện. Nhưng cấp một của chiếc phòng này chỉ có thể chạy dựa trên thông tin thu thập được thông qua trí

nhớ. Tức là nó chỉ có thể đánh với những gì nó đã từng đánh qua. Mà hiện giờ thì nó chỉ từng đánh qua hai trận: một với bọn Malfoy và một với con quỷ núi.

Con quỷ núi thì còn được chứ bọn Malfoy thì chẳng có gì đáng để tập tành cả. Nghĩ ngợi một hồi nó cũng thấy được hai phương pháp để giải quyết. Phương pháp thứ nhất khá trực tiếp: kiểm điểm để tăng cấp. Hiện giờ nó cũng chỉ có một cách kiểm điểm khá nhanh là hấp thu những độc được hổng bỏ đi của trường. Thật ra thì có một cách khá tốt đó là kiểm tiền Muggle để đổi lấy tiền phù thủy. Với khả năng lập trình của nó hiện giờ, nó có thể làm ra cả đồng sản phẩm vượt trước thời đại. Nhưng mà làm những thứ đó đều cần một lượng tiền đầu tư khá lớn. Hơn nữa, hiện giờ nó đang ở trong trường Hogwarts, sản phẩm công nghệ vào đây nếu tốt thì trực trặc, kém thì hổng luôn. Vậy nên cách này vẫn cần phải nghĩ ngợi thêm.

Còn phương pháp thứ hai để giải quyết? Tưởng ký. Nếu nó có thể dùng tưởng ký để quan sát các trận đấu của người khác, vậy thì những thứ đó thành ký ức của nó rồi. Chỉ là khó ở chỗ tìm đâu ra tưởng ký? Chả lẽ vào phòng thầy hiệu trưởng trộm? Nói chung là hiện giờ tịt, để tính sau. Giờ thử dùng cái phòng mới xây đã. Nó vừa dùng 1000 điểm năng lượng để kiến tạo cái phòng “Chiến Đấu Giả Tưởng” này, tất nhiên là phải kiểm tra xem sao.

“Linh! Đưa ta vào phòng Chiến Đấu Giả Tưởng.”

“Dạ.”

Vụt.

Người nó hiện ra ở trong một không gian trắng toát. Ngay trước mặt nó hiện ra một dòng chữ đen.

“Xin hãy lựa chọn ký ức để tạo giả tưởng.”

- Trên tàu với bọn Malfoy
- Trong phòng vệ sinh nữ với con quỷ

Nó ngẫm nghĩ, chỉ thử thôi thì chọn cái dễ hơn đi. “Trên tàu với Malfoy”. Dòng chữ mờ đi rồi lại hiện ra.

“Xin hãy chọn độ khó.”

- Dễ
- Bình Thường
- Khó
- Cực Khó

Nó ngạc nhiên tự hỏi. Lại còn có độ khó nữa hả? Xì, bọn Malfoy thì có gì mà khó?

“Cực Khó!”

Cả không gian trắng xóa bắt đầu tạo hình lại như đúng trong trí nhớ của nó lúc trên tàu. Một tiếng nói vang lên trong đầu nó. Nó vẫn đang ngồi trong khi hai đứa Harry và Ron đứng đó, mặt hầm hầm như chuẩn bị đánh nhau. Bọn Malfoy thì cũng đứng khá gần, Crabbe và Goyle thì đứng trước, Malfoy thì ở sau.

“Xin chuẩn bị. Ký ức sẽ bắt đầu trong ba giây. Ba, hai, một!”

Quang vừa mới chuẩn bị rút đũa thì tất cả đã xong rồi. Crabbe và Goyle mỗi đứa một bên, lấy hai tay cầm lấy đầu Harry và Ron đập đánh rầm vào tường. Malfoy thì lao lại, lật cái bàn lên để chắn tầm nhìn của Quang. Không biết từ lúc nào cái dao ăn trên bàn đã ở trên tay Malfoy cắm phập vào bụng nó. Nó nén đau cố tìm cây đũa, nhưng cái đũa bên người không rõ đã bay đâu mất.

Đến lúc cái bàn rơi ra khỏi tầm nhìn thì nó nhận ra Harry và Ron đã nằm dưới sàn, máu chảy tùm lum. Ngược lên thì thấy Malfoy cười tùm tùm, giờ giờ cái đũa phép của nó như trên người. Thằng bé hơi gật đầu đánh hiệu cho thằng Crabbe đứng bên cạnh. Crabbe nhấc cái ghế lên, miệng cười khênh nhăm vào đầu nó rồi phang.

“Ngủ ngon nhá, anh dai.”

Bốp!

Chương 34: Kế Hoạch và Thay Đổi (2)

“Au.”

Quang vực người dậy, tay vỗ vỗ đầu, lắc lắc. Nó cảm giác như mình bất tỉnh phải cả tháng trời rồi. Đầu đau như búa bổ, hơi nghi ngờ, nó sờ sờ bụng xem cái vết thương trong phòng Chiến Đấu Già Tuổi có đưa ra hiện thực hay không. May mắn thay, không có một chút dấu vết gì trên da cá.

Nó nhìn quanh, nhận ra mình vẫn đang nằm trong không gian chính của hệ thống. Đứng dậy một cách khó khăn, nó cất tiếng gọi.

“Linh! Ra đây ta hỏi.”

Cô gái mặt mũi lạnh lùng hiện ra ngay trước mặt Quang. Nó nhìn nhiều cũng quen rồi, chẳng ngạc nhiên gì cả mà quay ra hỏi.

“Tại sao bọn Malfoy lại mạnh thế? Hệ thống cường hóa bọn chúng lên à?”

Linh lắc lắc đầu trả lời.

“Dạ không. Sức mạnh của chúng vẫn vậy nhưng kinh nghiệm chiến đấu thì khác. Ở mức độ khó khác nhau kỹ thuật chiến đấu, lợi dụng sức mạnh và địa hình của đối thủ của ngài sẽ khác nhau. Ngài có thể dựa vào đó mà học theo.”

Nó nghe vậy, gật gù đầu tỏ ý đã hiểu. Nhưng mà hôm nay nó mệt rồi, để hôm khác tiếp tục vậy.

Trời đã gần nửa đêm, đã quá giờ ngủ giành cho học sinh từ lâu lắm rồi. Quanh trường Hogwarts có đâu đó tiếng cú vọ, tiếng ma kêu, tiếng sói hú. Một buổi đêm khá là bình thường.

Vậy mà trong hành lang, một người phụ nữ mặc áo khoác đen, đeo khăn choàng, trên tay đầy những chiếc vòng tay hoa văn kỳ lạ đang đi một cách vội vàng. Bà đeo một cặp kính to dày, tóc vàng bù xù như che đi nửa khuôn mặt.

Bà chạy vội, cuối cùng bước vòng qua một góc hành lang, đến trước một miệng máng xối khổng lồ bằng đá khắc hình một con thú cực kỳ xấu xí. Bà dừng lại, nhìn quanh như thể đang xem xem mình có bị theo dõi hay không. Giọng hơi run, bà nói.

“Kẹo chanh.”

Hiển nhiên đây là một cái mật khẩu, bởi vì con thú bằng đá bỗng nhiên sống dậy, mắt mở toang, nhảy phóc một cái tránh qua một bên, và bức tường đằng sau nó tách ra làm đôi. Bà bước vào, cánh cửa đá đóng ập lại sau lưng. Đằng sau bức tường là những bậc cầu thang xoắn ốc êm ái chuyển động lên cao, giống như một cái cầu thang cuốn tự động. Người phụ nữ được nâng lên theo hình xoắn ốc, càng lúc càng cao, mãi cũng dừng lại. Trước mặt bà là một cánh cửa bằng gỗ sồi bóng láng có năm đám cửa bằng đồng đúc theo hình dạng một con sư tử đầu chim. Sư thú, biểu tượng của nhà Gryffindor.

Bà gõ nhẹ. Cánh cửa tự động mở ra, bà bước vào. Đó là một căn phòng tròn rộng rãi, đầy những âm thanh kỳ dị. Một mớ dụng cụ bằng bạc lạ lùng xếp trên mấy cái bàn chân cẳng khảnh khịu, thỉnh thoảng xịt ra những cụm khói nho nhỏ. Mấy bức tường treo đầy chân dung các thầy cô hiệu trưởng cũ của trường Hogwarts. Tất cả đều đang ngủ gà ngủ gật trong khung tranh. Ở giữa phòng là một cái bàn giấy khổng lồ vô cùng bừa bộn, chân có vuốt. Ngay cạnh bàn có một cành cây vàng, cùng với một con chim già lụ khụ cũng đang lim dim ngủ. Người phụ nữ gỡ mũ trùm xuống, để lộ ra khuôn mặt đầy lo lắng. Bà khẽ gọi.

“Cụ Dumbledore?”

Bà gọi một vài lần nhưng không ai đáp lại. Khi mà bà chuẩn bị mất hết kiên nhẫn thì cửa văn phòng mở ra. Cụ Dumbledore, người vẫn đang mặc nửa đồ ngủ, mặt bí xị.

“Trelawney à, cô mà không có lý do gì chính đáng để đến đây nửa đêm thì tôi sẽ phải cắt lương...”

Ông còn chưa nói hết thì người phụ nữ đã cắt ngang.

“Lời tiên tri đã thay đổi.”

Về buồn ngủ rút ngay khỏi khuôn mặt của cụ Dumbledore. Ông im lặng, không nói một câu gì, đi lại cái bàn khổng lồ, ngồi xuống, lấy một quyển sổ ra như là định ghi chép lại. Xong xuôi đầu đấy, ông mới nói với Trelawney.

“Phiền cô kể lại từ đầu, cô Trelawney.”

Bà hít một hơi dài, tay vẫn run run, cố bình tĩnh lại, từ tốn kể.

“Tôi hôm nay, tôi đã làm một vài phép tính nhỏ. Về thằng bé được chọn và về kẻ mà ai cũng biết là ai đấy. Chỉ vì tôi hơi chán. Cũng không nghĩ gì cả, tôi chỉ mong xem có đọc được thêm chi tiết nào không thôi. Ai ngờ...”

Giọng bà nhỏ dần đến mức chẳng thể nghe được.

“Ngờ gì, cô Trelawney?”

“Lời tiên tri về kẻ được chọn đã sai hoàn toàn. Hay nói đúng hơn là nó đã thay đổi hoàn toàn.”

“Thay đổi?”

Người phụ nữ khẽ gật.

“Thay đổi thế nào?”

Bà im một hồi, rồi cất tiếng, tiếng nói vang như là từ một thế giới khác.

“Một kẻ lữ hành mờ côi, chu du các thế giới, sẽ nắm giữ số mệnh của cả thế giới. Thịnh vượng hay hủy diệt, đều nằm trong tay của hắn.”

Sự im lặng bao trùm căn phòng.

“Kẻ lữ hành? Cô Trelawney, cô đã từng nói, một phép tính có thể có nhiều cách đọc khác nhau. Cô có chắc đây không chỉ là một trong những cách đọc thôi chứ? Việc này cực kỳ quan trọng, tôi không muốn thay đổi mọi kế hoạch đã có một cách sai lầm.”

“Không, tôi đã kiểm tra đi kiểm tra lại rồi. Không thể sai được.”

Lại một lần nữa im lặng.

“Việc này có hay gặp trong các lời tiên tri không?”

Bà lại lần nữa lắc đầu.

“Nhà tiên tri dựa vào các phép tính ghé một cái nhìn vào số phận thế giới. Việc thay đổi cách tính hoàn toàn phổ biến nhưng chưa bao giờ những gì nhìn được lại thay đổi. Đó là quy luật bất biến từ bao lâu nay. Trừ khi...”

“Trừ khi gì?”

“Trừ khi đó là một người đến từ thế giới khác.”

“...”

“...như là Từ Thần đến từ địa ngục...”

“...Lời tiên tri sai rất nhiều. Tôi không nghĩ đây là một điều có khả năng xảy ra cao, cô Trelawney ạ.”

Nghe vậy, bà Trelawney nén giận nói lại.

“Cụ Dumbledore, ngài là một phù thủy vĩ đại. Nhưng ngài lại chẳng hiểu gì về tiên tri cả. Bất cứ một lời tiên tri nào được nói ra thì đã không còn là tiên tri đích thực nữa. Con người có quyền lựa chọn. Cái gọi là số phận phần lớn chỉ là điểm đến mà thôi, con người có thể chọn cách đi. Đi từ A đến B có thể đi bằng chổi, bằng tàu, bằng xe. Mà tiên tri thì mấy ai có thể đoán được cái điểm đến đó? Các lời tiên tri sai nhiều là vì sự tự do của sinh vật. Khi biết về số phận của mình, có ai chịu ngồi yên? Nếu là số đen thì muốn tránh, số đỏ thì muốn đỏ hơn. Như vậy là đã thay đổi đường đi rồi.”

Nói đến đó, bà đứng dậy, gật đầu chào.

“Nhưng cái mạng lưới đường đi dù phức tạp đến đâu, sẽ luôn có những con đường chính không thể tránh, luôn có những con đường kết nối tất cả mọi thứ lại. Kẻ lữ hành kia là một trong con đường đó. Tôi chỉ có thể nói với cụ rằng kẻ kia rất quan trọng. Tin hay không là việc của cụ.”

Kéo mũ trùm lên, bà cất bước nhẹ nhàng ra khỏi căn phòng hiệu trưởng, để lại cụ Dumbledore một mình chìm trong suy ngẫm.

Chương 35: Độc Được

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, về nhà nhớ đọc thêm về dung dịch Lành Da Cấp Tốc, cả lớp giải tán.”

Kate vừa nói vừa cất dọn sách vở trên bàn vào trong cặp. Bọn trẻ bên dưới chờ câu này lâu lắm rồi, cả bọn đều ầm ỹ cả lên. Một vài đứa trẻ đang dờ tay khuấy khuấy mức mức thì ngừng ngay lại, bỏ đấy, cầm cặp chạy vội. Kate nhìn mà lắc đầu than thở. Lớp này đã là lớp học cuối cùng của Kate trong ngày, nên cô cũng chỉ mong bọn trẻ đi nhanh nhanh chút để mà còn đi ăn.

Cũng phải năm mười phút sau, bọn trẻ đã thoát đi gần hết, trong phòng học chỉ còn có mỗi mình cô và một thằng bé vẫn đang cặm cụi ghi chép gì đó. Kate mỉm cười nhẹ nhẹ, cất tiếng hỏi.

“Hôm nay không có câu hỏi gì à?”

Thằng bé chẳng ngẩng đầu lên, vẫn cặm cụi ghi ghi chép chép.

“Dạ không, nhưng em hứa lần sau chắc chắn có ạ.”

Kate phì cười. Thằng bé này là học sinh cưng của cô, vừa chăm ngoan vừa thông minh học giỏi. Tuy có thỉnh thoảng không tập trung nghe giảng, hồn bay đầu mất, nhưng cô biết thừa là nó nghĩ về môn học nào khác chứ cũng chẳng phải mơ mộng gì.

“Cần cô giúp gì không?”

“Dạ không. Cô cứ để đó, tí em dọn hết cho.”

Kate lắc đầu. Chẳng hiểu sao thằng bé này lại thích dọn dẹp thế. Buổi học nào cô cũng hỏi vậy, lần nào nó cũng đáp y chang. Cũng thành quen rồi, cô cũng chẳng nói gì, xách cặp lên, hướng cửa bước đi.

Thằng bé vẫn cứ cặm cụi. Cũng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, Kate bỗng dung tò mò trở dậy, cô dừng bước, quay đầu lại hỏi.

“Sao em lại thích dọn dẹp thế?”

“Humm?”

Thằng bé ngẩng đầu lên lần đầu tiên, có vẻ hơi ngạc nhiên là Kate vẫn chưa đi. Nó nhún nhún vai.

“Em thích thôi. Chẳng có lý do gì cả.”

Nhìn cái vẻ mặt của nó là ai cũng có thể biết là nó đang nói bừa. Kate cũng không mẫn nguyện, ngồi xuống cạnh nó, lấy tay xoa xoa đầu dỗ dành.

“Nói cho cô đi. Cô hứa sẽ không nói cho ai đâu.”

“...”

Cũng không ngờ được cô giáo sẽ nựng mình như nựng trẻ con, Quang đứng người một hồi lâu. Nó hậm hực gạt tay Kate ra khỏi đầu mình, rồi lại tiếp tục ghi chép.

“Em làm thí nghiệm?”

“Thí nghiệm?”

“Ừm...”

“Thí nghiệm là sao?”

“Thì thử đủ thứ...”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như thế này.”

Quang nhấc tay thò ra trước mặt nhấc một phần cánh hoa nửa hồng nửa xanh, thả vào cái vạc nhỏ đang sủi trên bàn. Phần lá vừa cho vào, phần dung dịch đang hơi hồng đỏ dần đổi sang màu xanh dương. Nó tắt lửa, khuấy nhẹ theo chiều kim đồng hồ trong cái nhìn kỳ lạ của Kate. Cô giáo trẻ hơi liếc

quanh bàn, quan sát vô lá được liệu khắp nơi.

“Cánh hoa Sương Mai Sớm, rễ cây Bạch Lan, nhựa gỗ mun... Đây là thành phần của dung dịch Gắn Xương mà. Nhưng cánh hoa phải cho ngay vào trước khi dung dịch sủi chữ? Sao lại để rồi lâu như vậy?”

“Thì em đang thí nghiệm mà.”

Kate nhăn mày, khó chịu gắt.

“Hóa ra em ở lại để làm những cái trò vớ vẩn này. Em có biết tất cả những gì liên quan đến ma thuật đều rất nguy hiểm không hả? Chỉ sai một bước là có thể tạo ra sự cố chết người như chơi. Thế mà em lại đi nghịch thử linh ta linh tính. Từ sau cô cấm. Nghe rõ chưa?”

Quang nghe vậy, bĩu môi mặc kệ. Nó lấy trong cặp ra một quyển sách khá là cũ nát, giấy hơi ố vàng. Lật mở đến trang mà nó đã đánh dấu, Quang đưa cho cô Kate đọc.

“Đây là sách giáo khoa lớp năm mà. Có gì hay mà đưa cô?”

Nói vậy nhưng Kate vẫn cầm quyển sách lên. Trang giấy in bị gạch xóa, viết chèn lên nhiều đến nỗi nhìn hoa cả mắt. Ngay chỗ Quang đã đánh dấu có một đoạn văn ngắn, chữ viết khá chỉnh tề.

Bọn cô hủ ngu xuẩn. Slughorn. McGonagall. Kể cả cái thằng một sách Flitwick. Làm cái quái gì cũng sợ nguy hiểm. Cần thận, tí mĩ từng tí một. Đến cả việc nghĩ ngoài những gì sách vở dạy mà cũng không dám thí tiến bộ thế nào được? Đâu phải cứ những gì trong sách là đúng? Đâu phải cứ là tiên bối thì không thể sai? Suốt ngày tìm kiếm thức trong cái đồng sách cũ phủ đầy bụi xếp xó. Kiến thức cần phải kiểm tra, thử thách, qua trăm ngàn lần thử nghiệm mới có thể kết luận được. Mù quáng làm theo mà không hiểu rõ tại sao phải làm vậy thì sao có thể tiến bộ?

Đọc hết đoạn văn mang tính báng bổ tiên bối một cách đã man như vậy, Kate bĩu môi.

“Viết vào sách giáo khoa như thế này thì chắc là học sinh nào đó rồi. Viết vớ vẩn vớ vẩn vậy mà em cũng tin à?”

“Không vớ vẩn gì đâu. Tư tưởng rất tiên tiến là đằng khác. Rất giống với tư tưởng khoa học thực nghiệm của thế giới Muggle. Vô cùng đáng học tập.”

“Vớ vẩn. Tiên bối làm là có lý do. Làm khác đi nhờ tạo ra nguy hiểm chết người thì sao?”

“Cô à. Không phải bậy bạ cái gì cũng thử mà phải suy luận giả thuyết. Người viết cũng chỉ nói là phải biết suy nghĩ tìm tòi chứ không mù quáng nghe theo. Chỉ vậy thôi. Mà những gì ông ấy chú thích trong đây đều rất hữu ích. Hướng dẫn có hiệu quả hơn sách giáo khoa nhiều.”

Nghe vậy, Kate cũng nửa tin nửa ngờ. Quang là học sinh cùng của cô, thằng bé nói là hướng dẫn có ích thì chứng tỏ rằng nó cũng phải đã thử qua rồi mới nói vậy. Kate lật ra đầu sách.

“Quyển sách này là tài sản của Hoàng Tử Lai”

Nhìn Kate cau mày nghĩ ngợi, Quang cười thầm. Nó tìm thấy quyển sách này từ đầu năm rồi. Lúc bắt đầu đọc sách giáo khoa nó đã mấy lần cố đi tìm trong phòng học Độc Dược xem có quyển sách nào khác mà Snape để lại hay không. Tiếc thay có đúng một quyển tập năm còn lại. Tuy chỉ có vậy nhưng cũng đủ để nó hiểu một phần nào đó con người của Snape. Mang cách nhìn có phần khoa học tiên bộ thế này thì cũng không khó hiểu tại sao Snape lại giỏi về Độc Dược, một môn có phần rất giống với Hóa Học đến vậy.

Thấy Kate vẫn còn đang nhăn nhó, Quang cười.

“Đây, để em giải thích cho cô phần thí nghiệm mà em đang làm”

Nó ngắt lửa, lấy một cái xương dê nó đã chuẩn bị sẵn ra đặt trước mặt.

“Sách giáo khoa giải thích rằng cánh hoa Sương Mai Sớm tuy ít nhất nhưng quan trọng nhất của dung dịch Gắn Xương này. Nó còn nói rằng thời điểm thả cánh vào vô cùng quan trọng. Nhưng vậy thì chắc gì thả ngay vào sau khi dung dịch sôi là tốt nhất? Chưa có ai làm những thí nghiệm này để kiểm chứng cả. Nếu có thì họ đã giải thích rõ ràng tại sao phải làm như vậy rồi. Giờ chúng ta thử kết quả của thí nghiệm”

Nó bẻ cái xương làm hai, xếp hai nửa liền nhau rồi để lên bàn. Lấy một cái thìa nhỏ, nó múc rồi rót lên phần gãy của cái xương. Mấy giọt xanh dương vừa rót xuống trên mảnh xương thì bốc khói cùng với tiếng xì xèo. Sau khi nó rót xong cái thìa dung dịch thì miếng xương đã hoàn hảo như ban đầu. Nó cười nói.

“Cô thấy không? Liên ngay khi chạm, tốt hơn nhiều lần dung dịch bình thường. Điều này chứng tỏ chưa chắc thả cánh hoa ngay khi sôi là tốt nhất. Tất nhiên còn có nhiều thứ để kiểm tra như xem nó có độc với con người hay không, xem nó có dùng cho tất cả các loại xương hay không... Nhưng mà nói chung, bài học là không có gì trong thế giới phù thủy này là chắc chắn cả. Phương pháp nghiên cứu của phù thủy vô cùng lạc hậu và lỗi thời so với khoa học hiện đại.”

“Vì vậy, em mới đang cố gắng làm việc này. Ghi chép lại tất cả những gì em thử nghiệm. Hoàng Tử Lai cũng như em, phát hiện rất nhiều chỗ đáng ngờ và thí nghiệm, nhưng nói gì thì cậu ta cũng chỉ là một người, vẫn bỏ lỡ một vài thứ. Em đang vừa làm vừa ghi chép lại để cho những người đi sau có thể biết rõ ràng em đã có những kết quả như thế nào. Đây cũng là lý do em đang nói những thứ này với cô, mong cô có thể nhập hội, cùng phương pháp nghiên

cứu mới. Chỉ cần phở biến nó, em biết chắc môn Độc Dược sẽ có những tiến bộ không tưởng.”

“Quyển sách đó cô cứ cầm lấy. Những hướng dẫn của tên đó cô có thể thử theo, em làm thử hết rồi, đều khá tốt. Để cô có thể thấy được sức mạnh của thử nghiệm và tìm tòi.”

Kate vẫn hoang mang vì những gì mình vừa nghe. Từ bé tới lớn, cô luôn được giáo dục rằng ma thuật là nguy hiểm, cần phải cẩn trọng. Vậy mà giờ đây có hai người đã và đang táy máy lung tung, thử này thử nọ với cái mà được gọi là vô cùng nguy hiểm này. Kỳ lạ là cái này lại có thể mang cho họ thành quả hơn người. Đắm chiêu nghĩ ngợi, cô theo bản năng làm theo những gì Quang nói cầm lấy quyển sách rồi đi về, để lại Quang một mình vừa thí nghiệm vừa kiểm điểm năng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thực Chiến

Chiều ngày thứ ba, thầy Quirell dẫn Quang theo sau đi đến địa điểm tập trung của câu lạc bộ thực chiến. Nó đã xin thầy để gia nhập từ mấy hôm trước rồi, tuy thầy đắn đo hồi lâu nhưng cuối cùng cũng cho phép nó tham gia. May thêm nữa cho nó là tuần này là tuần đầu tiên họp mặt giành cho thành viên mới của năm nay. Nửa năm đầu gần như là một lượt các thử thách nhỏ được đặt ra để kiểm tra trình độ và lọc bớt học sinh yếu kém. Tuy nói là câu lạc bộ thực chiến nhưng nếu lý thuyết còn không thông thì làm sao có thể học được thực hành?

Hai người rảo bước nhanh chóng đến điểm hẹn: sân gạch, nối giữa tòa tháp Gryffindor và tòa tháp hướng Bắc. Trên sân đã có khoảng mấy chục người đang chờ sẵn, người Gryffindor là nhiều nhất, rồi đến Ravenclaw, ít nhất là Slytherin. Nó gần như chẳng biết một ai trong số học sinh năm trên đó ngoài anh trai nó, Percy, một người mà nó không thể tin nổi cũng thích học về thực chiến, cộng với Oliver Wood, đội trưởng đội Quidditch nhà Gryffindor.

Lúc thầy Quirell bước tới, tiếng nói chuyện lắng dần rồi mất hẳn. Thầy bước vào đứng ngay trung tâm, gật đầu hắng giọng nói.

“Chào tất cả mọi người. Hôm nay là buổi đầu tiên chúng ta gặp mặt các thành viên mới năm nay. Có vẻ như chúng ta có nhiều người hơn mọi khi. Năm nay có thêm tổng cộng mười ba người. Chà, số may mắn đây.”

Cả bọn cười rộ.

“Năm người năm thứ bảy. Ba người năm thứ sáu. Hai người năm thứ năm. Một người năm bốn và thêm hai người được đặc cách năm thứ hai. Xin nhắc lại là đây là câu lạc bộ, chứ không phải lớp học. Nơi đây là nơi để mọi người tham khảo lẫn nhau. Không phải chỉ có mình ta là đúng, chỉ mình ta là người dạy. Nếu bất kỳ ai thấy những gì ta dạy là không hiệu quả hay là sai đều có thể lập tức đứng lên bác. Không phân biệt tuổi tác hay địa vị, nơi đây chỉ nói thực lực mà thôi. Hiểu chưa?”

Bọn lính mới vâng vâng dạ dạ. Thầy gật đầu hài lòng nói tiếp.

“Sở dĩ câu lạc bộ thu ít người như vậy là do các hoạt động của câu lạc bộ chỉ được coi là phụ so với kết quả học hành trên lớp. Chúng ta chỉ nhận những ai có thể cam đoan điểm tốt trong khi tham gia. Vậy nên ta muốn nhắc trước rằng bất cứ ai mà điểm chác tụt lùi khi tham gia sẽ lập tức bị đuổi. Đây là thiết luật của câu lạc bộ. Nghe rõ không?”

Quirell phải mất khá nhiều thời gian và sức lực mới được cụ hiệu trưởng Dumbledore cho phép thành lập và hoạt động. Tuy trường cũng từng có khá nhiều câu lạc bộ nhưng hầu hết những cái đó đều chỉ là nơi hội họp nói chuyện tán gẫu, còn CLB Thực Chiến thì lại yêu cầu học hỏi, suy nghĩ, thực tập, thậm chí còn vất vả hơn một số lớp học thực sự. Vậy nên cái thiết luật này là điều kiện bàn giao của cụ Dumbledore với Quirell.

“Được rồi, thành viên cũ thì tiếp tục buổi thực hành liên tiếp. Ai đã đạt yêu cầu thì có thể giúp những người còn lại. Đi đi.”

Thành viên cũ đi hết để lại mười ba người mới đứng đó bao gồm cả Percy, hóa ra cu cậu cũng mới vào. Giờ nhìn kỹ thì nó thấy học sinh năm hai được nhận cùng với mình chính là Lux, cô bé “nguy hiểm nhất” trong lớp học đang đứng khoanh tay. Tuy trông cô bé cũng khá xinh xắn nhưng cái vẻ mặt lạnh tanh từ chối người từ ngàn dặm của cô làm cho cô khá là cô độc.

Thầy Quirell ra hiệu cho tụi nó đứng gọi lại trước mặt.

“Buổi hôm nay ta sẽ dạy về một số phương pháp cơ bản để sử dụng phép thuật. Ai đã biết thì có thể bỏ qua. Bắt đầu thôi.”

Thầy vẫy đũa qua vào một mảnh đất trống đằng sau. Một thẳng hình nộm người rom với một bảng mục tiêu hiện lên cách xa bọn nó khoảng hai mươi mét.

“Quang. Bắn bùa Đẩy Vật Lý vào nó.”

Nó thuần thục rút đũa ra, trong sự ngạc nhiên của các học sinh khác, bắn phép không lời ngay chính giữa mục tiêu. Một tiếng “Tinh” vang lên như chúc mừng.

“Tạm được.”

Quirell gật đầu. Ông vẩy nhẹ cây đũa lần nữa, một chiếc biển lớn cao tám hai mét hiện lên chắn giữa đám người và cái hình nộm.

“Giờ thì sao?”

Nó ngó người. Bị chắn như vậy thì làm sao bắn trúng được? Chẳng lẽ bắn xuyên qua? Nó nhìn qua xem có ai biết cách nào không thì thấy cả bọn đều ngẩn người như nhau. Thầy Quirell lắc đầu cười.

“Nhìn nhé.”

Ông giờ đũa hơi chếch 35 độ, khẽ gẩy. Một tia sáng bắn ra từ đũa phép của ông. Tia sáng đó bay cao rồi bắt đầu vòng cung hạ xuống như là một tảng đá rơi dần theo trọng lực.

“Điều quan trọng nhất của việc làm phép là phép thuật đó phải trúng được mục tiêu. Dù có đơn giản như bùa choáng hay mạnh mẽ như lời nguyện giết người thì bùa phép phải trúng mục tiêu mới có thể có tác dụng. Đây là một trong những phương pháp rất hữu ích ta tìm được để có thể đánh trúng đối thủ.”

“Phương pháp này tuy hơi khó nhưng nếu tập được thì lại cực kỳ hữu dụng trong thực chiến. Đầu tiên, mọi người chắc tất cả đều biết tới bùa tăng trọng rồi chứ?”

Bùa tăng trọng là một bùa ếm được dạy vào năm lớp ba. Ngoại trừ hai đũa năm hai ra thì hội còn lại đều là năm bốn trở lên, tất nhiên là đều biết rồi. Tất cả đều gật đầu trừ Lux ra.

“Tốt lắm. Nói về ý tưởng thì phương pháp này khá là đơn giản, bất kỳ một phép nào chúng ta chỉ cần hợp một phần của phép tăng trọng vào là có thể tạo ra một hình phép vòng cung như ném đá. Muốn cục đá rơi nhanh hay chậm thì tùy độ ma lực được đưa vào cái phép tăng trọng này.”

“Đầu tiên, tất cả hãy tập với một bùa đẩy đơn giản. Nếu mà đã biết cách phù phép không nói lên lời thì việc này sẽ dễ hơn nhiều. Đọc phép đẩy ra mồm nhưng trong đầu thì nghĩ làm phép tăng trọng. Giờ hãy tách ra. Việc này tuy nói dễ nhưng thực hiện được thì khá là khó khăn nên đừng nản chí. Trong cả buổi tập hôm nay, các trò chỉ cần có thể làm ra một phép hơi vòng cung là cũng đã thành công lắm rồi. Đừng lo về phần chính xác vội. Tập trung vào việc vòng cung. Làm đi!”

Cả bọn phân ra thử nghiệm. Nó cũng cố thử làm theo thầy bảo.

“Đẩy!”

Tăng Trọng!

Chiếc đũa phép bắn ra hai luồng phép thuật khác nhau thẳng tắp.

“Nghe rõ đây, các bé. Hợp hai phép làm một, chứ không phải bắn hai phép liên hoàn. Có vẻ như tất cả mọi người ở đây đều đang gặp lỗi này thì phải. Hợp! Không phải bắn liên tục.”

Một đũa giờ tay thối mồm.

“Thưa thầy, hai phép có động tác vẩy đũa khác nhau thì dùng của cái nào ạ?”

“Không dùng cái gì cả. Tôi tin rằng trò cũng biết là khi thành thực một phép thuật thì một phù thủy không cần gẩy cũng có thể làm phép. Đừng nói với tôi là trò chưa thuần thục phép Đẩy, tôi đuổi luôn đấy.”

Hợp hai phép làm một? Làm sao có thể hợp hai phép làm một khi mà hai cái có dòng chảy ma thuật khác nhau? Nó nghĩ ngợi. Không thể nào là hợp hai dòng chảy vào làm một được, vì một dòng chảy chỉ khác đi tí tẹo sẽ đưa ra kết quả khác hẳn so với dự định. Hay là cứ thử làm song song hai cái xem sao? Nghĩ là làm, nó giờ đũa tiếp tục.

“Đẩy!”

Tăng Trọng!

Điều khiển hai dòng chảy song song cùng lúc khó hơn nó tưởng rất nhiều. Việc này tương tự như là vẽ hình vuông tay phải vẽ hình tròn tay trái vậy. Hình vuông được thẳng nếp thì hình tròn méo xệch, hình tròn hoàn chỉnh thì hình vuông lại xiên xẹo. Lần thử đầu tiên hai dòng chảy trong người nó bị loạn xạ ngật cả lên, đến mức không có phép nào được phóng ra cả, như là cái đũa phép đang bị tịt ngòi.

Lần thứ hai, cái đĩa xì xì ra khói như pháo xịt.

Lần thứ ba, đĩa bắn ra lạch tách như pháo bông.

Nó cứ như vậy thử đi thử lại, cũng khoảng phải hơn nửa tiếng sau, nó mới có được lần thành công đầu tiên.

Lần thứ một trăm hai mươi sáu, đĩa phép nó giữ nhắm thẳng vào người cái hình nộm, bắn ra một tia sáng. Tia sáng này không bay thẳng vào chỗ nó nhắm phải, mà lại hơi cong xuống, bắn trúng vào tầm chân con hình nộm. Điều này làm nó vui sướng không thể tả. Việc này có ý nghĩa rất lớn lao.

Thứ nhất, điều này chứng minh giả thiết của nó là đúng. Để hai dòng chảy chạy song song có thể giữ nguyên tác dụng của hai cái phép thuật đơn độc. Thứ hai, việc này cũng chứng minh rằng phép thuật có thể kết hợp được với nhau. Không biết thầy Quirell có nghĩ tới hay chưa nhưng điều thứ hai này mở ra một con đường rất lớn cho tương lai của phép thuật. Nó có thể thử kết hợp nhiều loại phép thuật khác nhau để đạt được hiệu quả ngoài ý muốn. Ví dụ, phép chắn kết hợp phép tấn công liệu có thể thành là chắn phản đòn? Hay phép chảy cộng phép gió có làm cho nó mạnh hơn? Đây là một chủ đề rất có tiềm năng phát triển.

Đã chứng minh được hướng suy nghĩ của mình là chính xác, nó cứ thế mà cố gắng tập cho thuần thục việc điều khiển hai dòng chảy khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thực Chiến (2)

“Hôm nay đến đây thôi. Về tập luyện nhưng đừng để ảnh hưởng đến các lớp học khác. Tất cả giải tán.”

Đến cuối buổi tập thì cũng chỉ có một mình Quang là làm được cái phép thuật hợp đó thành công mà thôi. Tuy vậy cả bọn đều đang tự mình luyện tập chăm chú nên cũng chẳng có ai nhận ra việc Quang thành công cả. May mắn thay. Cả bọn đã tan ra đi về hết, chỉ mình Quang lại bám theo đuôi thầy Quirell. Ông vừa nhìn thấy nó thì lăm bậm đã rủa.

“Đậu xanh rau má. Quang! Đây không phải lớp học, có gì mà hỏi, về đi.”

“Xin thầy đấy, một tí thôi mà. Sẽ nhanh thôi.”

“Trò nói câu đấy bao nhiêu lần rồi. Chả lần nào nhanh thật hết.”

“Đi mà thầy. Một câu thôi.”

Quirell cau có. Ông cho thẳng bé này vào câu lạc bộ một phần là để cho nó có cái để mà tập luyện. Nó giỏi thì bắt nó tập cùng bọn lớp năm cho nó một phờ luôn. Hết đường mà đòi hỏi. Cứ tưởng là sau mấy tiếng tập luyện làm phép, thẳng bé hết ma lực thì sẽ một bơ phờ, ai ngờ giờ mặt mũi nó tung bùng hân khởi. Nhìn đâu ra một mới? Ông cũng chẳng biết ma lực thẳng bé lấy đâu ra nữa. Kiểu này là lấy gạch đập chân rồi.

“Thôi được. Một câu thôi đấy.”

Mắt nó sáng lên như đèn pha.

“Dạ. Có phải phép thuật nào cũng có thể hợp được với nhau không ạ?”

“Không. Được rồi nhá. Đi đi.”

“Thầy! Đấy đâu phải trả lời. Tại sao không ạ?”

Quirell đưa tay xoa xoa thái dương, cảm thấy như mình vừa bị chơi đùa.

“Tại vì không phải phép thuật nào cũng hợp nhau.”

“Thầy đã thử được những cái nào rồi?”

“Phần lớn các ma thuật đều không hợp nhau. Vì thế nên cái phép hợp này mới không nổi tiếng. Chứ nếu cái nào cũng hợp được, lúc đánh nhau hợp là chắn với tấn công thì hòa cả làng à.”

“Hợp từ ba phép thuật trở lên có được không ạ?”

“Hợp hai còn chẳng có mấy cái được thì hợp ba đâu ra. Đừng có mà nghĩ ngợi viễn vông nữa. Về nghỉ đi.”

“Thế tại sao thầy nói phép tăng trọng lại hợp được với bất kỳ phép thuật nào?”

“Hầu hết thôi. Ta cũng không biết tại sao nữa. Nhưng mà thử nhiều thì thấy vậy. Ta chỉ biết đến đấy thôi. Tự đi mà kiểm sách đọc đi.”

Đến lúc này thì Quang mới chịu tách ra về phòng. Đã học Quirell lâu nên nó biết rõ rằng khi ông nói ông chịu thì tức là ông thật sự không biết thật. Hiếm có thầy cô giáo nào có thể thừa nhận một cách đơn giản sự thiếu hiểu biết của mình như vậy. Đây cũng là một lý do làm nó cực kỳ tôn trọng Quirell. Bất kỳ ai cũng phải dám nhận kém mới tiến bộ được.

Về đến phòng, nó cố gắng hợp một số phép thuật đơn giản với nhau như là bùa bay, lá chắn, phép đẩy, bùa ù tai, bùa lú, các thứ đủ kiểu. Đúng như thầy Quirell nói, tất cả đều không thành công. Nhưng khác một điều đó là nó nhận ra lý do. Dòng chảy ma pháp của những phép thuật này xung đột với nhau! Phần lớn những phép thuật này đều dẫn qua một đường chính giống nhau nên bị xung khắc. Phép tăng trọng có thể hợp với nhiều phép khác là do nó dùng một đường khác khá kỳ dị so với những bùa kia.

Điều này chứng tỏ rằng nó có thể dựa vào dòng chảy ma pháp để tìm ra những bùa phép nào hợp được thành một. Nhưng lại có một điều khó hiểu là lịch sử pháp thuật đã tồn tại cả nghìn năm, nó không thể nào là người đầu tiên phát hiện ra dòng chảy ma pháp ở trong người được. Khoan! Nếu mà thật sự hợp hai thành một thì đây là mình đang sáng tạo một phép thuật mới rồi. Chẳng lẽ đây là cách mà Snape đã tạo ra phép Cất Sâu Mãi Mãi?

“Đậu phộng!”

Nó biết khá nhiều phù thủy đi trước đã sáng tạo ra bùa phép mới nhưng sách vở chỉ nói rằng những phù thủy đó có hiểu biết sâu rộng về ma thuật chứ không nói gì thêm. Quá trình sáng tạo này luôn được nói là “vô cùng nguy hiểm”. Nếu nhớ không nhầm thì Pandora Lovegood, mẹ của Luna đã chết trong quá trình sáng tạo phép thuật của riêng mình.

Giả sử như lý thuyết về dòng chảy này đúng, thì đây sẽ là một phát hiện mang tính lịch sử: một phương pháp sáng tạo an toàn.

Tuy lý thuyết đã hiểu nhưng dù sao cũng chỉ là hiểu. Nó vẫn dùng mất cả tuần để thực hành cái phép đẩy hợp với tăng trọng. Đến tuần thứ hai thì nội dung buổi tập cũng vẫn vậy, mọi người tiếp tục tập hợp phép. Nó thì đã dần thuần thục, gần như mười lần bắn thì chín lần thành công, được thầy Quirell coi như “Tạm được”.

Những người khác thì cũng không tập trung cho lắm. Khả năng là vì một lý do vô cùng đơn giản: Giáng Sinh đã tới. Tuyết phủ đầy sân. Trời lạnh rét căm căm thế này, chẳng ai có thể tập trung tập tành gì cả. Cũng vì thế mà hội hôm nay giải tán sớm.

Kỳ nghỉ Giáng Sinh này nó và mấy anh em nhà Weasley đều ở lại trường. Hai ông bà Arthur và Molly quyết định đi Romania chơi thăm anh Charlie, mang cả Ginny theo. Cô bé còn viết thư bảo là sẽ chụp ảnh mấy con rồng to đùng về cho nó coi mà tha hồ ghen tị. Hi. Cô bé này mà biết mình có hẳn một con rồng nuôi thứ thiệt thì kiểu gì cũng đòi một con cho coi. Mà lại nói, Tiểu Hắc đạo này mới có mấy tuần tuổi mà thôi nhưng sức ăn thì lại lớn kinh khủng. Mỗi tuần nó phải xuống nhà bếp hai lần để lấy thức ăn cho rồng con. Giờ Tiểu Hắc cũng cao bằng nửa người của nó rồi. Chắc tầm một, hai tháng nữa là cao ngang tầm nó. Tạm thời thì nó vẫn còn để cho con rồng nhảy chơi quanh phòng được chứ để một thời gian nữa là chịu. Chắc phải thỉnh thoảng đi ra khu rừng Cấm cho tiểu Hắc chơi mất.

Trong cái không khí rộn ràng của ngày nghỉ này, Quang tất nhiên vẫn đang ngồi ở nơi mà nó thích nhất: thư viện trường. Ở trong phòng thì hơi tù túng, ở Đại sảnh thì âm ỉ, ngoài trời thì lạnh cóng, thư viện rõ ràng đã trở thành sự lựa chọn tốt nhất để đọc sách. Đang ngồi ngẫm nghĩ về những gì nó vừa đọc về môn tiên tri thì bỗng dung nó nghe tiếng gọi.

“Anh Quang!”

“Hử?”

Ngẩng đầu lên thì thấy bộ ba Harry, Ron và Hermione đang đứng trước mặt. Harry thì tất nhiên ở lại trường rồi, còn Hermione thì nó cứ tưởng cô bé về nhà rồi cơ.

“Hermione? Anh tưởng em về rồi cơ mà?”

“Mai em mới về. Sao anh chả bao giờ chịu nghe em nói chuyện gì sất!”

“À... ờ... thì... Nghỉ rồi sao mấy đứa còn vào thư viện làm gì thế?”

Cười gượng, nó đổi đề tài ngay. Hermione thì như bấu môi, chẳng trả lời. May thay cho nó, Harry đáp lời.

“À đúng rồi, bọn em đang tìm thông tin về một phù thủy tên là Nicolas Flamel. Anh đã nghe về cụ bao giờ chưa?”

Hử? Mấy cu này vẫn đang tìm kiếm thông tin về hòn đá cơ à? Mình có nên cho bọn nó biết luôn không nhỉ? Thôi. Kệ bọn nó đi. Để truyện tiến triển bình

thường chứ không giờ bọn nó biết trước làm đánh rần động cỏ thì chết.

“Chưa nghe bao giờ hết. Nicolas Flamel? Anh chịu.”

Tuy hơi thất vọng nhưng bọn nó đã lục tìm cả đồng sách còn không thấy thì chắc gì Quang đã biết. Tuy Hermione nhìn Quang hơi nghi nghi nhưng cũng không có hỏi thêm gì cả. Bộ ba lục tìm sách lung tung từng pheo trong lúc nó tiếp tục ngồi đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chiếc Gương Erised

Bộ ba tìm cả buổi cũng chả thấy. Ron ngáp lên ngáp xuống, Harry thì lim dim, còn Hermione tuy vẫn tỉnh táo nhưng lại phải về chuẩn bị xếp sắp đồ để về nhà nghỉ Giáng Sinh. Bọn nó tạm thời đầu hàng. Cô bé dặn dò hai thằng ở lại phải chăm chỉ tiếp tục tìm kiếm trước khi chào Quang rồi đi hẳn.

Khi kỳ nghỉ đã đến thì Ron và Harry lại quá lười để nghĩ đến cụ Flamel. Hầu hết học sinh về nhà hết nên cả ký túc vắng tanh. Phòng sinh hoạt chung hiếm khi thừa ghế sofa ngồi. Ron thì dạy Harry chơi cờ phù thủy trong khi Quang ngồi kế bên đọc sách, thỉnh thoảng còn chêm vô vài câu chọc gậy bánh xe cho loạn cò. Nó cũng thích chơi cờ lắm chứ, Ron học được một phần khá lớn từ nó. Nhưng mà cũng vì thế nên Ron đã ăn hành khá nhiều trong quãng đời chơi cờ ngắn ngủi. Giờ có tay mới thì tất nhiên thằng bé phải hưng phấn vô vào ngay rồi.

Sáng ngày hôm sau tới Giáng Sinh, nó thức dậy tưởng rằng mình sẽ chỉ nhận một món quà từ bố mẹ nuôi, ai ngờ cũng được một đồng. Nó bóc đồng quà ra từng gói một vui vẻ. Gửi Quang thân yêu. Học hành tốt nhé. Tất nhiên món đầu tiên là từ bà Molly rồi, một cái áo len màu vàng chanh. Từ bé đến lớn, nó đã luôn nói với bà là nó ghét màu sáng, thích màu tối mà bà chẳng chịu. Bà còn than vớ vẫn là màu tối là của Hắc Ám, phải mặc màu sáng. Tính nó không thích nổi bật nên chả bao giờ chịu mặc đồ màu mà mẹ nó mua sát. Thế nhưng mà bà cứ mua, cứ làm, nó chịu, chả khuyên được.

Món thứ hai thì là từ Hermione. Cô bé này tặng nó một quyển truyện cực kỳ nổi tiếng: Chúa Tể của những Chiếc Nhẫn của tác giả Tolkien, một tuyệt tác của nhân loại. Nó từng than trong lúc học nhóm là thư viện trường không có truyện đọc, không ngờ cô bé này còn nhớ. Hi. Nó cười mỉm. Cô bé chu đáo thật.

Món thứ ba là của Cho Chang, gói trong giấy hồng khá nữ tính, kèm theo tờ giấy viết: Giáng Sinh vui vẻ, Quang nhé. Thân, Cho Chang. Bên trong hộp là một cái hộp mứt cùng một số đồ ăn vặt truyền thống của Trung Quốc. Nó cũng từng than rằng chán ăn đồ phương Tây quá rồi. Cô bé từng một lần xuống nhà bếp của trường thử nấu ăn nhưng đám gia tinh của trường lại không cho phép với lý do: tôn ti cấp bậc. Bọn nó chả tin lắm, chắc là họ sợ bọn trẻ con nghịch ngợm lung tung, nấu đồ ăn vớ vẩn rồi ngộ độc tiêu chảy thôi. Tuy vẫn không thể vui nổi nhớ món bún chả và bánh cuốn của nó nhưng cũng giúp được phần nào.

Còn lại toàn là đồ dùng học tập từ mấy thằng anh trai. Hai ông tướng George và Fred thì cho nó hai bộ phao tí hon có đầy đủ kiến thức từ lớp một tới lớp bốn. Cũng chẳng hiểu hai ông lấy đâu ra nhưng hai ông đảm bảo “chính xác và hữu dụng”. Không biết hai thằng có học cái gì thật không nữa.

Buổi tối nó ăn cùng cả bọn con trai nhà Weasley và Harry. Trông thằng bé có vẻ vui nhưng hơi mơ hồ về việc cái áo choàng tàng hình. Nó cũng vậy, thật sự nó không hiểu tại sao thầy Dumbledore lại đưa cái áo choàng cho thằng bé, để nó đi quậy quanh chắc? Có khác nào nói giáo cho giặc?

Gần nửa đêm. Thằng bé lúi bước một cách nhẹ nhàng hết sức có thể. Có một cái cửa nhỏ ở ngay bên cạnh. Thằng bé cố hết sức lườn qua khe cửa, nín thở. Một cách kỳ diệu, nó chui vào được mà không làm cho hai người Filch và Snape đứng ngay bên ngoài nhận ra. Hai người không để ý đi thẳng. Cũng phải một hồi lâu, thằng bé mới thở ra một cách nhẹ nhõm được.

“Sợ không?”

Thằng bé giật bắn người ngã người ra sau. May thay là cu cậu vẫn kiềm chế không hét lên mà chỉ rút đầu phép ra. Harry quay người lại thì thấy Quang đang đứng đó, tựa người vào tường như thể đang chờ thằng bé tới vậy.

Quang tới đây ngồi chờ từ khi trời sẩm tối rồi. Nó biết thừa sau khi nhận được cái áo Tàng Hình là Harry sẽ đi ngay tới phần khu thư viện Cấm rồi sẽ chìm đắm vào trong cái gương ma quái Erised, vậy nên nó đến đây ngồi chờ chơi với thằng bé.

“Anh Quang!”

Sau khi nhìn rõ là nó, thằng bé mới thở dài thả lỏng.

“Anh làm em đứng tim. Anh làm gì ở đây thế?”

“Hi. Thi ở đây chơi.”

“Đây là đâu thế ạ?”

Harry quay quanh ngang dọc nhìn ngó trong cái chỗ mà hai đứa đang đứng. Cái căn phòng nhìn giống như một lớp học đã bị bỏ hoang. Lò mò bóng bàn ghé dòn đồng để sát tường, và có cả một cái thùng rác úp ngược xuống. Nhưng dựa vào bức tường đối diện Harry là một vật trông không có vẻ gì là đồ đạc của căn phòng này. Trông nó như một đồ vật được người ta đẩy vô chỉ để trống đường đi. Đó là một tấm gương khổng lồ, cao đụng trần nhà, khung bằng vàng chạm khắc, đặt trên hai cái chân có vuốt. Một dòng chữ khắc phía trên gương: ERISED STRA EHRU OYT UBE CAFRU OYT ON WOHSI. [(Đây chỉ là câu viết ngược lộn xộn của: “I show not your face but your heart’s desire.” Câu này có thể dịch rồi đảo ngược, sẽ thành ra như sau: “Tìm trong muốn ước điều soi mà mặt gương soi không tôi”).].

Nổi kinh hoàng đã nguôi đi khi không còn nghe tiếng động tĩnh gì của thầy Filch hay thầy Snape nữa, như quên đi Quang đang đứng đó, Harry bạo gan đi tới gần tấm gương, định ngó mình một cái, tuy chẳng thấy gì cả, dĩ nhiên. Harry bước tới gần hơn, ngay trước tấm gương, và lập tức giờ tay bịt miệng để không vượt ra tiếng kêu hoảng hốt. Nó xoay mình nhìn quanh. Tim đập loạn xạ. Bởi vì nó không chỉ nhìn thấy chính nó trong gương, mà còn thấy cả một đám người đứng ngay đằng sau nó.

Nhưng mà ngoài Quang vẫn đang đứng đó mỉm cười, cả căn phòng đều trống rỗng. Thở mạnh, thằng bé quay mặt lại nhìn cái gương lần nữa. Mặt nó trông trắng bệch trông khiếp đảm hết chỗ nói; bên cạnh đó là hình bóng của ít nhất một chục người khác. Harry ngoái đầu ra sau: sau lưng nó có ai đâu! Thằng bé lại nhìn vào gương lần nữa. Một người đàn bà đứng ngay sau lưng đang mỉm cười và vẫy tay với nó. Nó giờ tay ra sau, quơ vào không khí. Nếu bà ta ở đó thì ắt là nó phải chạm được bà, trong gương, bà đứng sát cạnh nó mà. Nhưng Harry chỉ quờ thấy không khí. Người đàn bà ấy và những người khác chỉ hiện hữu trong tấm gương mà thôi.

Giờ thì thằng bé đã bước rất sát tấm gương, đến nỗi mũi nó gần chạm cái mũi của hình ảnh nó trong gương. Thằng bé thì thầm:

“Bố? Mẹ?”

Nhìn thằng bé như đang chìm đắm vào trong mộng tưởng. Quang đứng đó, nhưng không còn mỉm cười nữa mà đầy nét lo lắng. Nó nghĩ nó nên làm gì đó, nhưng mà hãy để cho Harry hưởng thụ cảm giác vui vẻ này trong chốc lát. Dù chỉ chốc lát mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chiếc gương Erised (2)

Đám người trong gương chỉ đứng đó nhìn Harry và mỉm cười, như thể được ngắm nhìn nó là niềm hạnh phúc lớn lao nhất mà họ có thể có được. Thằng bé nhận ra ngay bố mẹ nó, một người với đôi mắt xanh lá như nó, người còn lại có chiếc mũi tương tự. Cả hai cười và vẫy tay. Hai tay Harry đè lên mặt gương như thể muốn chìm vào trong đó.

Thằng bé đứng đó lâu. Lâu lắm. Quang cũng đứng đó nhìn. Cũng phải đến gần sáng sớm, đầu đó có tiếng chim hót, thằng bé như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đưa mắt khỏi cái mặt gương. Thằng bé nhận ra Quang vẫn luôn ở trong phòng. Harry hưng phấn gọi.

“Anh Quang! Lại đây. Lại nhìn gia đình em nè. Để em còn nhìn người nhà anh nữa.”

Quang cười mỉm, bước lại dần đứng cạnh thằng bé. Harry nhìn vào gương nhưng lại chẳng thấy Quang đâu, mà lại vẫn chỉ thấy bố mẹ nó.

“Có biết tác dụng của cái gương này là gì không bé?”

“Nó không phải để nhìn thấy gia đình sao ạ?”

Quang cười cười, xoa đầu thằng bé ngốc nghếch, dắt tay nó bước ra xa vài bước.

“Đừng nhìn vào mặt gương, nhìn vào dòng chữ vòng cung bên trên ý.”

Thằng bé làm theo, nhìn vào chỗ tay nó chỉ. Trên đó có một dòng chữ in đậm

Erised stra ehru oyt ube cafru oyt on wohsi.

Thằng bé ngáp ngừng hỏi.

“Em không hiểu?”

“Nó bị viết ngược đấy. Lật ngược lại mà xem.”

Quang rút đũa ra viết lên trên không dòng chữ tương tự rồi vậy. Dòng chữ xáo trộn lên rồi sắp xếp ngược lại thứ tự.

I show not your face but your heart's desire.

Tôi không soi gương mặt mà soi điều ước muốn trong tim.

“Chiếc gương này đối với mỗi người lại cho thấy một thứ khác nhau. Nó hiện ra những điều muốn người mong muốn, khát khao nhất. Đối với em, một người luôn muốn có một cảm giác gia đình thì tất nhiên nó sẽ cho em thấy hình ảnh của một gia đình ấm áp. Giả dụ như là một người hám tiền thì sẽ lại nhìn thấy vàng bạc châu báu. Nó là một khảo nghiệm về tâm hồn. Cụ Dumbledore từng nói rằng nó không cho ta bất kỳ kiến thức hay sự thực. Anh lại hoàn toàn không đồng ý.”

“Chiếc gương cho ta thấy được những thứ mà ta ước muốn nhất, thứ mà có thể ngay cả chính bản thân mình còn chưa biết. Điều quan trọng là mình phải nhận ra thứ trong gương chỉ là mộng tưởng, chỉ là ảo ảnh mà thôi. Quay đi, bỏ qua đi. Rồi cố gắng hết sức đưa cái mộng tưởng đó trở thành hiện thực. Em muốn một gia đình ấm cúng? Vậy hãy chấp nhận sự thật rằng ba mẹ em không thể sống lại, rồi cố gắng tạo cho mình một ngôi nhà ấm áp. Nhà có thể là trường Hogwarts này, hay bạn bè, hoặc có thể mai sau là một cô gái tuyệt vời nào đó.”

“Đừng để mộng chỉ là mộng tưởng.”

“...”

“Đi thôi, trời sắp sáng rồi, về ký túc thôi.”

Thằng bé miễn cưỡng gật đầu, bước đi theo nó ra khỏi căn phòng tuy đầu vẫn ngoái lại nhìn đầy tiếc nuối. Trên đường về, hai đứa vì không muốn bị bắt nên rón ra rón rén, chẳng nói câu nào. Sau khi vào đến đại sảnh nhà Gryffindor rồi Harry mới hỏi.

“Mà sao anh không có áo tàng hình lại vào được khu đó thế?”

“Anh có thể vào thư viện cấm mà. Ngồi đấy chờ em từ chiều rồi. Về ngủ chút đi.”

“Em tò mò tí được không?”

“Ừ?”

“Tại sao anh không nhìn vào gương? Anh không thấy tò mò à?”

Quang mỉm cười.

“Cũng có chứ. Nhưng đối với một người biết rõ mình đã muốn gì thì cần gì phải xem?”

Khoảng vài ngày trước khi kỳ nghỉ Giáng Sinh kết thúc, một phần lớn học sinh đã trở lại trường, bao gồm cả Cho Chang và Hermione. Sau hôm nói chuyện với Harry về cái gương quái quỷ Erised thì thằng bé cũng không quay lại chỗ đó nữa. Tuy cu cậu có hơi trần trọc vài đêm bị ác mộng nhưng bọn nó cũng chẳng nghĩ nhiều.

Nó đã dặn trước với Harry là không nói chuyện về cái gương cho ai cả, trong đó tất nhiên bao gồm Hermione. Tuy tránh được việc cô bé giận vì hai đứa phá luật chạy giữa đêm nhưng lại vẫn bị tức vì tội “không tặng quà Giáng Sinh”. Phải nói thật là lúc nhận được quà từ cô bé nó đã nghĩ tới rồi nhưng lại quên bống mất.

Nó đành chữa cháy, tặng cho cô bé một quyển sách lịch sử Pháp Thuật cổ xưa. Chỉ cần cô bé để ý một chút là sẽ nhận ra ngay Nicolas Flamel là ai từ trong quyển sách. Nó cũng tặng Cho Chang một quyển sổ tay màu cam nhạt. Tuy biết là Cho hiền lành, sẽ không đòi quà như bé Hermione nhưng người ta tặng quà mà mình không tặng lại thì kỳ quá.

Qua khoảng hơn tuần, Quang và Cho đang ngồi trong thư viện học nhóm như thường. Nói là học nhóm chứ bình thường mấy đứa chỉ cầm cúi học bài của mình. Hiếm khi nào Cho Chang hay Hermione có gì khó hiểu mới hỏi nó một câu.

Tuần vừa rồi, bộ ba cũng hay đến học cùng, nhưng mà chủ yếu là để tìm kiếm thông tin về cụ Nicolas Flamel. Nó muốn nói luôn cho ba đứa để tại nó đỡ tốn công nhưng mà lại không muốn bọn này đánh rần động cò nên lại thôi. Dạo này Harry cũng phải tập Quidditch nhiều hẳn lên, nhưng mà được cái thắng bé lại trông có vẻ vui hơn nhiều. Cũng phải một lúc lâu, Hermione mới tìm ra được thứ cả bọn mong muốn.

“Em tìm ra rồi! Em tìm ra rồi!”

Hermione hét toáng lên, làm cho người trông coi thư viện phải nhìn qua nhắc nhở.

“Nicolas Flamel!”

Cô bé thì thầm.

“Ông ấy là người duy nhất làm ra được viên đá phù thủy.”

“Đá gì cơ?” – Ron hỏi lại.

“Đá phù thủy.” – Quang rất tự nhiên tiếp lời – “Viên đá có thể chuyển hóa kim loại thành vàng vĩnh cửu. Còn có khả năng tạo ra Sinh Lực Dược Tề, làm cho người uống bất tử.”

Thấy vậy, cô bé bĩu môi.

“Rõ ràng anh biết mà chả chịu nói.”

“...”

“Con chó ba đầu nhất định là đang gác viên đá này. Tớ cá là cụ Flamel nhờ cụ Dumbledore giữ nó.”

Harry chêm vào.

“Một viên đá tạo ra vàng và làm con người bất tử. Bảo sao Snape lại muốn có nó.”

“Bọn mình phải báo cho cụ Dumbledore ngay lập tức.”

Cứ để cho tụi này tự do thì loạn hết mất.

“Nào, nào, mấy đứa. Bình tĩnh đã. Anh đã bảo rồi. Snape là người tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nghi ngờ

“Mấy đứa có tin anh không?”

“Dạ... có.”

“Thì nghe anh đi, Snape là cánh tay phải của cụ Dumbledore, ông ấy là chính phái đấy. Đừng có mà nghi vớ nghi vẩn.”

Bộ ba nhìn nhau, ngay cả Cho Chang cũng nhìn nó đầy ngờ vực. Ai cũng biết rằng Snape từng là Tử Thần Thực Tử, tuy quay đầu nhưng cái bản tính đáng ghét của ông không ai ưa cho được, nhất là bọn học sinh. Giờ này Quang với tư cách là một học sinh nhà Gryffindor lại bảo vệ Snape như vậy thì đúng là một việc lạ.

Nó cũng biết vậy nhưng Snape trong truyện tuy hơi bản tính nhưng lại thực sự là một con người vĩ đại. Nó không muốn ông lại có một cái kết thảm thiết như trong truyện. Việc này tuy sẽ khó nhưng nó muốn bắt đầu từ việc thay đổi cách nhìn về Snape của bộ ba.

“Tin anh đi, anh đã lừa tụi em bao giờ chưa?”

Thấy mấy đứa vẫn do dự, Quang mở miệng cố gắng thuyết phục, nhưng không may nhận ra mình đã quên đi một việc nào đó khá quan trọng. Hermione mắt mở to, nhìn thẳng vào mắt nó, ngây thơ hỏi lại.

“À thế à?”

“Ừ thật mà.”

“Anh không lừa em bao giờ ả?”

Đồ mờ hời... Quên bém mắt là đầu năm mình lừa cô bé này vào Ravenclaw...

“À thì... Việc quan trọng thế này anh không nói đùa đầu mà.” – Nó cố gắng phân bua.

“Tạm tin anh một lần. Nhưng mà nếu mà tụi em thấy Snape làm gì đó khả nghi lần nữa là em đi báo cụ Dumbledore ngay.”

Sau một hồi độ mắt, cô bé mới tha cho nó mà đồng ý bỏ qua.

Cũng may cho nó là mấy tuần tiếp theo, cả bọn đều khá là bận rộn nên chẳng có đứa nào nhắc lại chuyện Snape và viên đá thần kỳ kia nữa. Harry thì bị đội trưởng đội Quidditch Wood bắt tập như điên để chuẩn bị cho trận đánh đối đầu với Hufflepuff sắp tới. Hai đứa còn lại thì cũng bận học hành ôn thi cho kỳ kiểm tra cuối năm thử. Tuy chỉ là thi thử nhưng mà nó cũng là kỳ kiểm tra lớn đầu tiên của cuộc đời phù thủy mấy đứa bé nên bọn trẻ cũng đâm đầu vô học, nhất là Hermione vẫn đang quyết tâm vượt điểm người nào đó thủ khoa năm ngoái.

Cuối cùng thì trận đấu cũng đến trong sự hồi hộp của cả ký túc. Và tất nhiên là Gryffindor thắng một cách vang dội nhờ cú bay người bắt bóng đầy kịch tính của Harry, đúng như trong kịch bản. Thật là kỳ lạ thay, thằng bé bị cận khá nặng, vậy mà vẫn có thể nhìn thấy quả bóng bé tí từ rõ xa. Cũng không biết là ăn may hay thế nào nữa.

Điều quan trọng là Gryffindor đã thắng. Tất nhiên không thể nào tránh khỏi một bữa tiệc tùng âm ỹ inh tai trong đại sảnh.

Đứng một mình dưới sân, nâng niu cây chổi Nimbus 2000, Harry vui lắm. Thằng bé đã chứng tỏ được mình. Lần đầu tiên trong đời thằng bé có cảm giác mình đã làm được điều gì đó hữu ích.

Nhưng mà niềm vui đó nhanh chóng mờ nhạt đi trong tâm trí. Có một bóng người mặc áo choàng đen đang lướt nhanh xuống từ bên trong lâu đài, rảo bước nhanh về hướng cánh rừng.

Thằng bé nhanh chóng nhận ra cái dáng đi của cái hình bóng đó: Snape, rón rén đi ra khỏi lâu đài một mình trong khi mọi người còn đang ăn tối. Còn gì đáng nghi hơn nữa chứ?

Có vẻ như anh sai rồi, anh Quang ả. Thằng bé thầm nhủ trong lòng, nhanh chân nhảy lên cây chổi phóng người theo cái bóng người đang xa dần.

Thằng bé bay khá thấp và chậm, rất khó khăn xuyên giữa hàng cây rậm rạp. Cũng khoảng một lúc Harry mới nghe thấy tiếng động từ đằng xa. Nó bay càng chậm lại, từ tốn tiến lên về hướng tiếng động đang phát ra. Đến khi cảm giác được nơi phát ra tiếng đó đã khá gần, thằng bé mới dừng lại, khẽ khàng đứng trên một cành cây to, nấp sau hàng lá. Nó hơi vén tay, vừa nhìn lên vừa nghe lỏm.

Ở phía dưới, Snape đang đứng đó nhưng không phải một mình mà lại cùng với hai người khác nữa. Một người thanh niên tóc vàng và một người nhìn có vẻ hơi trung niên da nâu.

“Rốt cuộc anh muốn gì hả Severus? Tại sao lại hẹn bọn ta ra đây?”

“À, không có gì. Ta chỉ muốn có một chút riêng tư để nói chuyện mà thôi. Chúng ta không muốn ai khác biết về Hòn Đá, đúng không?”

Người thanh niên hơi nhăn mày, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ Snape nói hết.

“Rốt cuộc trong hai người, ai là kẻ đó?”

“Kẻ gì cơ?”

“Đừng giả vờ. Có một kẻ nội gián trong trường. Bọn ta đã biết từ lâu rồi. Trong tết Halloween, khi mà con quỷ đó chạy lung tung thì con chó ba đầu của Hagrids sủa vang một góc trường. Rõ ràng có ai đó đã muốn giương đông kích tây, đánh lạc hướng mọi người để làm việc mờ ám. Bọn ta đã điều tra rồi: trong thời điểm đó chỉ có hai đứa bọn mi và ta là không xác định được địa điểm có mặt. Mà rõ ràng là ta không phải người đó. Thì chứng tỏ chỉ có thể là một trong hai đứa mi, hoặc có thể là cả hai.”

Snape từ tốn gần như là rít qua kẽ răng từng lời từng lời một.

“Khai ra mau. Bọn mi không muốn là kẻ thù của ta đâu.”

Hai người liếc nhìn nhau một vài giây như là trao đổi ý nghĩ gì đó. Cuối cùng thì người thanh niên trả lời.

“Xin thứ lỗi cho, giáo sư Snape. Bọn ta không thể nói vào thời điểm đó bọn ta đang ở đâu nhưng điều đó không có nghĩa là bọn ta là thủ phạm. Hogwarts không phải thực sự là bất khả xâm phạm. Có thể là người từ bên ngoài làm cũng không chừng.”

Ông hít một hơi.

“Còn về câu cuối cùng thì tuy ông đã từng là Tử Thần Thực Tử nhưng bọn ta cũng không phải đèn cạn đâu. Không phải tự nhiên mà ngài hiệu trưởng mời Quirell ta về làm giáo sư lớp Phòng Chống đầu. Ông cứ tự nhiên.”

Hai người quay đầu, rất tự nhiên rời khỏi. Snape thì có vẻ hơi tức giận, hừ một tiếng rồi kêu rồi cũng quay về. Harry nghe ngóng, chờ một lúc để chắc chắn là họ đã đi hẳn rồi mới rón rén cất người bay về. Nó đang rất nóng lòng muốn nói những thứ vừa nghe được cho bọn bạn.

Lần này nhất định bọn nó phải làm gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Rong? (1)

Harry hồi hã chạy về trong ký túc. Đến khi tìm được Ron đang ngồi cạnh bàn đầy đồ ăn, nó vội vã nói.

“Ron! Ron! Tim anh Quang, tớ có cái này phải kể cho mọi người...”

Miệng vẫn còn cắn cái đùi gà đang dở, Ron quay qua nhìn Harry.

“Ừng...à...ớ...ang...ăn...”

“Thì ăn nốt miếng đấy đi.”

“Ừc. Bình tĩnh. Tớ còn tận hai miếng gà rán mật ong rõ ngon.”

Ron rất từ tốn mút mút ngón tay. Harry nhìn mà bức mình.

“Đi. Để đấy về ăn tiếp.”

“Đồ đang nóng. Tí về lạnh rồi ăn mất ngon chứ.”

Nói vậy, thằng bé cầm một miếng gà lên rồi lại gặm. Harry nhìn tròn mắt. Thấy Ron chả chịu đi, cu cậu ngồi bịch xuống bàn, cầm nốt miếng gà còn lại trong sự chống cự của Ron mà ăn ngấu nghiến.

Cũng khoảng mười phút sau, hai nhân vật chính mới tranh nhau xong hai cái miếng đùi gà mà đi tìm Quang để báo cáo.

“Snape nói vậy?”

“Vâng.”

Hai đứa giờ đang ngồi trong phòng Quang. Harry vừa kể xong cho Quang về vụ việc mà thằng bé vừa nghe lỏm được và giờ Quang đang nhăn mày nghĩ ngợi.

Hừm. Snape nghi ngờ thầy Quirell và bạn ông ý. Mình cũng từng nghi người bạn kia là bị Voldemort ám. Tên đó nhập trường vào đúng thời điểm quá nhạy cảm. Lại thêm nó từng nghe được là Ramses chính là người rủ thầy Quirell đi chơi Ai Cập mùa hè năm ngoái, nơi mà đáng nhẽ thầy ý sẽ bị ám.

Nhưng giờ này thấy thầy Quirell bảo vệ Ramses như vậy thì chứng tỏ rằng vào lúc con quý xổng chuông, hai người đã ở cùng nhau. Không biết làm gì nhưng như thế cũng có nghĩa là Ramses khả năng lớn là không liên quan.

Khó đây. Khó đây. Không có manh mối gì nữa cả. Chẳng lẽ giờ mình lại cứ án binh bất động mãi?

Trong khi Quang vẫn đang suy nghĩ thì hai thằng ngồi chán, nhìn quanh tò mò táy máy trong căn phòng. Thực ra thì phòng nó khá là đơn giản và gọn gàng. Chủ yếu do là nó sinh hoạt phần lớn trong không gian của hệ thống Tạo Thần, chứ ở kiếp trước lúc nó còn học đại học, phòng nó bừa bãi kém ai.

“Vết gì đây ạ?”

“Hử?”

Nó quay ra thì thấy Ron đang chỉ vào mấy vết xước trên cái bàn mà Tiểu Hắc cào ra mấy hôm trước, nó tính sửa mà cứ quên suốt.

“Hôm trước, con cú của anh cào xước ý mà.”

Quang rút đũa phép ra vẩy, sửa luôn cái bàn, miệng thì đáp bừa.

“Quay về chủ đề chính. Việc vừa rồi hẳn đã chứng minh cho hai đứa rằng Snape vô tội rồi chứ?”

Hai thằng nhìn nhau. Ron nhún vai trả lời.

“Chắc ông già vờ để đánh lạc hướng hai người kia?”

“...”

“Ừ, có thể lắm chứ, ông đang giả vờ để thầy Quirell mất cảnh giác.”

“...Rồi. Mấy chú giỏi, kiểu gì cũng nghĩ ra lý do được. Về học bài đi, sắp thi rồi. Để mấy việc đấy cho người lớn lo.”

Mấy tuần kế tiếp trôi qua khá êm ả. Cả bọn đều đắm đầu vào ôn tập cho kỳ thi cuối năm. Tất nhiên là ngoại trừ Quang ra, nó đã học hết từ lâu lắm rồi. Mà kể cả nó không nhớ thì nó đã có cái thư viện di động ngay trong hệ thống rồi, chả có gì mà phải lo hết cả.

Ron và Harry thì khá bình tĩnh, hay chính ra là lười chây thây. Hermione tức lắm, ngày nào cũng bắt hai đứa ra ngồi chung ở thư viện để coi chừng bọn nó học. Cô bé quyết tâm lắm, ôn đi ôn lại chắc phải đến mười mấy lần rồi. Cũng do Hogwarts không có giữ đề thi năm cũ chứ không thì cô bé chắc phải làm đến tận đề của năm mười năm trước rồi.

“Sao mà lằng nhằng quá đi.” - Ron vút cái bút lông xuống bàn bực tức. - “Hay là đi xin hai anh Fred và George ít phao nhĩ? Chắc hai ông phải có cả tấn.”

“Vớ vẩn, kiểm tra trong lớp thì còn may ra cộp được chứ thi cuối năm làm chặt lắm. Có cả nhân viên của Bộ tới giám sát đấy.” – Quang nhẹ nhàng đáp lại.

“Tập trung học đi. Nhắc tới phao lần nữa là tôi báo cô đấy.” – tất nhiên là Hermione lên tiếng.

Ron bĩu môi đầy khó chịu. Nhưng rồi bỗng nhiên có một thứ hấp dẫn sự chú ý của cả nhóm học: Hagrids, người gác cổng khổng lồ đang cố nhét cái thân hình to đùng của mình để chen qua giữa hai kệ sách.

“Hagrids, bác đang làm gì ở đây thế?”

“Ồ, tìm sách đọc thôi. Mấy đứa đang làm gì ở đây thế?” – Ông bỗng nhăn mày nghi ngờ hỏi – “Không phải vẫn đang tìm hiểu về cụ Nicolas Flamel đấy chứ?”

“Dạ không, bọn cháu tìm ra lâu lắm rồi.” – Ron khoe khoang – “Bọn cháu còn biết con chó của bác đang gác gì cơ. Là Hòn Đá Ph...”

“Suyt...” – Hagrids hét hồn, nhìn quanh. – “Đừng có to tiếng thế chứ.”

“Bọn cháu còn định hỏi bác là ngoài con Fluffy ra thì còn cái gì canh giữ hòn đá nữa không?”

“Suyt! Nghe đây, lát nữa đến cái chòi của ta. Ta hứa là ta sẽ kể hết những gì ta biết. Phải tuyệt đối cẩn thận, nghe chưa? Đừng có mà bép xép loanh quanh. Nhớ mà cụ Dumbledore lại tưởng ta nói lung tung cho bọn mi biết thì chết.”

“Vâng. Vậy hẹn tí nữa gặp bác vậy.” Harry đáp lại một cách vui vẻ.

Trong khi Hagrids đang đi “khê khằng” ra khỏi thư viện với cái điệu bộ như đi ăn trộm, Hermione cất tiếng hỏi.

“Bác ý giấu gì sau lưng vậy?”

Cái cảnh này làm Quang nhũn mày, cảm giác rối loạn và một sự bất an khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ròng? (2)

Tuy vô cùng tò mò xem Hagrids có gì mà giấu giấu điểm điểm, nhưng Hermione vẫn giữ cả bọn lại trong thư viện nhất quyết bắt mấy đứa làm xong bài mới đi đến cái lều đá của bác ý. Cũng phải khoảng gần hai tiếng sau, cả bọn, gồm nó và bộ ba mới lê lét được đến nơi.

Cái lều đá bị đóng kín mít, rèm cửa sổ kéo hết vào như thể đang cố che giấu cái gì đó. Bọn nó gõ cửa trong khi ngó ngang ngó dọc. Không mở luôn cửa như mọi ngày, lão Hagrids hỏi vọng ra từ bên trong nhà:

“Ai đấy?”

Khi nhận ra là bọn trẻ thì lão hé cửa mở cho tụi nhỏ chui vào rồi đóng lại ngay. Mới vào xuân mà bên trong phòng nóng rùng rục như giữa trưa mùa hè. Lão mời mấy đứa uống trà với ăn bánh nhưng cả bọn từ chối.

“Sao, bọn bay muốn hỏi gì?”

Cũng không có vòng vo tam quốc, Harry hỏi thẳng.

“Dạ, bọn cháu đang thắc mắc, không biết ngoài con Fluffy ra thì còn cái gì bảo vệ cục đá nữa không?”

Lão nhăn mặt nhìn Harry.

“Ta không thể nói với tụi bay mấy thứ này được. Bản thân ta không biết, dù ta biết, ta cũng không thể nói được. Đây là bí mật tối cao của trường đấy. Lần trước ở ngân hàng Gryngotts đã suýt bị mất trộm rồi, cụ Dumbledore để ý chuyện này lắm.”

Hermione phải nịnh lão một hồi, lão mới chịu nói tí tẹo.

“Hầu hết là các giáo sư trong trường giúp đỡ. Có cô McGonagall, thầy Flitwick, thầy Quirell... Ồ, có cả giáo sư Snape nữa.”

“Snape ý à?”

“Ừ, ta đã bảo rồi mà. Snape giúp sức bảo vệ hòn đá, tụi bay hiểu không?”

Ron với Harry nhìn nhau. Quang biết tòng ngay bọn này đang nghĩ gì. Bọn này chắc chắn lại đang nghi Snape làm tay trong. Đúng là ghét ai thì người ta làm gì cũng ghét. Harry cất tiếng hỏi.

“Bác là người duy nhất biết cách vượt qua con Fluffy phải không ạ? Bác đừng nói cho ai khác biết nhé. Kể cả các giáo sư nữa.”

Lão Hagrids tự hào trả lời.

“Tất nhiên rồi. Không ai biết được ngoại trừ cụ Dumbledore ra.”

Nghe vậy, bọn trẻ gật đầu an tâm. Giờ Hermione mới quay ra, tay quạt quạt, hỏi.

“Cháu mở cửa sổ được không? Sao trong nhà bác nóng quá đi.”

Lão lắc lắc đầu, chăm chú nhìn vào ngọn lửa vẫn đang cháy bùng bùng trong lò sưởi. Cả bọn tò mò ngó vào nhìn theo. Vừa nhìn vào trong, Quang đã há hốc mồm sững sốt.

Trứng rồng! Lại một quả trứng rồng khác! Sao lại có thể thế được. Nó cướp quả trứng từ lâu rồi cơ mà? Sao lại có thêm một quả nữa?

Trong khi nó vẫn đang kinh ngạc không thôi thì Harry mở miệng hỏi.

“Cái gì vậy bác?”

“À...ờ...là...”

“Bác kiếm đâu ra vậy? Chắc phải tốn một đồng tiền mua đấy nhỉ?”

“Không phải ta mua. Ta thắng cược được. Tối hôm nọ, ta xuống dưới làng làm vài ba li, chơi vài ván bài giải trí. Có một thằng ngu đem quả trứng ra đặt

cược. Thực ra thì cái thằng đó cũng có vẻ vui khi tổng được quả trứng đi.”

“Nhưng bác đang làm gì khi quả trứng nở?”

“Ồ...thì...mấy hôm nay ta cũng mượn tư liệu để tham khảo.”

Vừa nói, lão vừa lôi ra quyển sách trên nóc tủ - “Nuôi Rồng Giải Trĩ”.

“Sách có vẻ hơi lạc hậu, in từ mấy trăm năm trước nhưng mà cũng tạm. Nè, nó bảo phải để trứng trong lửa, vì rồng mẹ thường khè lửa để sưởi ấm. Nó rồi thì cho ăn tiết gà pha với rượu mạnh. À, đúng rồi, quả trứng này là loại Bạch Long Thụy Điển – hiếm lắm đấy.

Được rồi... bình tĩnh... bình tĩnh nào... Nhật Quang, mày biết rõ truyện sẽ khác nhiều mà. Thế này có vẻ khác quá nhiều quá sớm nhưng mà cũng tạm. Nghĩ đi... Nghĩ đi...

Thứ nhất, tại sao lại có hai quả trứng đến tay Hagrids mà trong truyện chỉ có một? Có thể là Hagrids chỉ muốn một con thôi, nếu ông không bị mình cướp thì chắc ông sẽ từ chối quả trứng thứ hai này.

Thứ hai, nếu mà người đưa quả trứng rồng cho bác Hagrids như trong truyện đều là để moi thông tin về Fluffy thì chứng tỏ có một khả năng lớn là có đến tận hai nhóm khác nhau đang nhằm ăn cắp hòn đá.

Tạch... Tạch... Nó ngón tay gõ bàn, nghĩ ngợi.

Nếu mà như thế thật thì ngoài đệ tử Voldemort ra, còn một nhóm khác đang nằm trong bóng tối. Tình hình càng ngày càng căng. Cũng không có gì khó hiểu, hòn đá này là đỉnh cao của ngành giả kim. Đột trước, hai cụ ông cụ bà nhà Flamel suốt ngày ẩn cư ở nơi khi họ cò gậy nào chẳng ai biết thì không sao. Giờ có tiếng đồn ra tung tích của hòn đá thì rất dễ hiểu được tại sao có người lại đến cướp.

Một thứ có thể mang lại sự bất tử và phú quý thì ai mà không muốn? Kể cả nó cũng có thấy ham nữa là. Nếu mà có hòn đá thì nhà nó không phải lo tiết kiệm tiền miên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Rồng? (3)

Dù nó suy nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào thay đổi được sự thật rành rành trước mắt: Hagrid có thêm một quả trứng rồng mới, Bạch Long Thụy Điển.

Nó thờ dài, nghĩ ngợi xem nên làm gì tiếp với quả trứng mới này. Đem gửi con rồng con cho Charlie như trong truyện? Chắc cũng chỉ còn cách đấy mà thôi.

Đúng trong lúc mà nó vẫn đang chìm sâu trong suy nghĩ thì một việc bất ngờ xảy ra. Tiểu Hắc, rồng con vẫn đang ngủ ngon trong Chuồng Nuôi Thú của Hệ Thống bỗng dưng nghịch ngợm nhảy ra bất thành linh. Bình thường nó cũng không ngăn cấm Tiểu Hắc ra ngoài chơi vì khoảng hơn vài tuần tuổi là cu cậu đã vô cùng thông minh biết điều, chỉ ra ngoài khi nó ở trong phòng.

Tiểu Hắc từ trong người nó nhảy vồm ra ôm lấy quả trứng nửa xanh nửa trắng đang trong bếp lửa làm cho tất cả giật mình đứng bật dậy, lùi bước còn nó thì theo bản năng kêu lên.

“Tiểu Hắc! Mày giờ chứng gì đấy?”

Rồng con chẳng trả lời, chỉ ôm quả trứng vào lòng, rúc cánh phủ lên rồi nằm lăn ra như muốn ngủ. Thấy vậy, tất cả tập trung nhìn vào nó, nhất là Hermione, ngạc nhiên giật mình hỏi.

“Anh Quang, đây là...?”

Mặt nó nhăn nhó. Định giữ làm con bài tủ vậy mà chưa được mấy tháng đã bị lộ rồi. May là ở đây toàn người tin được, không thì ăn hành rồi.

“Đây là Tiểu Hắc. Rồng Hắc Long Na Uy. Anh nuôi nó được mấy tháng rồi.”

“Anh nuôi rồng?” – Hermione hỏi lại.

“Ừ.”

Cô bé nghe vậy, như nổi khùng lên.

“Như thế là phạm pháp đấy anh có biết không?”

“Ừ, biết. Không bị bắt là được.”

“Anh...”

Trong lúc cô bé tắc tịt chả biết nói sao thì Ron đã hưng phấn ra mặt.

“Anh kiếm đâu ra con rồng này thế? Kiểm cho em một con được không? Mà sao anh nuôi mà không ai biết được? Còn nữa, lúc này anh giấu nó ở đâu mà tự dung nó chui ra hay vậy?”

Cả Harry lẫn Hagrid cũng sáng mắt nhìn sang phía nó đầy hứng khởi, thèm thuồng. Nếu mà Quang có cách nuôi rồng mà không ai biết thì họ có thể giữ rồng con này lại. Hagrid cũng không phải là ngu, chỉ là ông thích quá nên mới chẳng để ý mà thôi.

“Bình tĩnh đi cu. Tiểu Hắc là anh nhặt được. Lúc nãy anh giấu nó trong người, dùng một loại phép thuật cực kỳ phức tạp. Cũng chẳng hiểu sao cái thằng quỷ sứ này lại chạy ra đây. Mọi người giữ bí mật giùm nhé. Đừng nói cho ai biết, cả bạn bè lẫn người thân. Mấy thứ này càng ít người biết càng tốt.”

Mọi người hết nhìn nhau rồi lại nhìn Tiểu Hắc, gật đầu hứa sẽ giữ kín. Ron vẫn không hết hy vọng, hỏi tiếp.

“Anh dạy bọn em cái phép thuật kia được không ạ? Cả bác Hagrid nữa.”

Quang hơi nhăn mày. Lần trước phải trải qua nó mới biết rõ cái phép liên kết linh hồn đó nguy hiểm và hà khắc đến mức nào. Cả thế giới này phải nói chắc chỉ có một mình nó mới có thể làm được mà thôi. Nó đáp.

“Phép thuật này không phải phức tạp bình thường đâu. Cực kỳ hà khắc. Bác Hagrid, cháu xin lỗi nhưng mà phép thuật này chỉ có trẻ con chưa trưởng thành mới làm được thôi.”

Hagrid nghe vậy thất vọng thờ dài.

“Thế còn bọn em?”

“Mấy đứa cũng không được. Phép này yêu cầu lượng ma lực lớn ngang ngửa một thần sáng trưởng thành, nếu mấy bé tự tin anh có thể đo thử.”

Điều kiện thứ hai thực ra nó cũng chẳng rõ lượng ma lực đến bao nhiêu là đủ nhưng mà nó cũng đành phải nói vậy để cho bọn trẻ biết khó mà lui. Như dự kiến, hai đứa nghe thế cũng chỉ đành ỉu xù chấp nhận. Chỉ có Hermione thì vẫn tiếp tục tra hỏi.

“Nhưng mà anh không sợ nó lớn lên nổi điên à?”

“Không.” Nó lắc đầu. “Anh có cách thuần hóa mà. Tiểu Hắc thường ngày ngoan và nghe lời lắm. Chỉ có hôm nay chắc là do gặp trứng đồng loại nên mới hưng phấn nhảy ra ngoài thôi.”

Ừ nhưng mà giờ lộ Tiểu Hắc ra rồi, mình có thể xin luôn thêm con rồng thứ hai này nữa. Vừa giúp Hagrid nuôi, vừa đỡ việc cho Charlie, mình lại thêm tay đầm.

Nghĩ tới đó, nó quay ra hỏi Hagrid ngay.

“Bác Hagrid, bác biết rồi đấy, rồng cực kỳ khó nuôi. Đến lúc tầm vài tháng tuổi là nó sẽ to gần bằng căn phòng rồi. Tiểu Hắc của cháu là loài chậm lớn nên mới vậy. Đợi đến khi bọn nó lớn lên thì bác không thể nào giữ bí mật được. Vậy chẳng bằng bác đưa nó cho cháu nuôi đi. Cháu sẽ mang nó đến thăm bác thường xuyên. Vậy còn đỡ hơn là nuôi nó vài tháng rồi phải thả nó đi.”

Hagrid nhăn nhó đau khổ. Ông biết là Quang nói đúng, nhưng mà tự dung thú cưng của mình lại phải nhờ người khác nuôi thì khó chịu là phải. Đến lúc đấy muốn gấp còn phải gọi thẳng nhóc đến. Thế này thành ra là thú cưng của nó rồi chứ còn đâu là của Hagrid. Thôi, đành coi thẳng Quang là nửa chủ của rồng con vậy.

“Ừ.” Hagrid bất đắc dĩ gật đầu. “Nhưng mà nhớ cho ta chơi cùng nó thường xuyên.”

Nó cười toe toét đáp lại, vờn người đón lấy quả trứng cùng tiểu Hắc đưa vào trong Hệ Thống.

“Vậy để cháu chuẩn bị đồ rồi sẽ bắt đầu ấp trứng. Khi nào trứng nở thì cháu sẽ báo cho bác biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cạm Bẫy

Tuần học tiếp theo trôi qua một cách nhanh chóng nhưng mang lại cho nó đầy rắc rối. Quả trứng Bạch Long nằm im lặng trong cái chuồng nuôi thú trong hệ thống. Cả tuần rồi, Tiểu Hắc vẫn luôn ôm lấy nó nằm ngủ ngon lành, cu cậu ngoan hơn hẳn, không chạy nhảy cào cào quanh phòng nữa mà im lìm trông chừng quả trứng.

Duy chỉ có điều đó là làm cho nó hơi vui vẻ một tí, cả tuần qua bọn trẻ cứ luân phiên hỏi nó trứng nở chưa làm nó phát phiền. Đây là còn chưa tính đến Hagrids, ông bác một ngày có lẽ phải hỏi nó đến cả chục lần, có lúc còn đòi nó mang ra cho ông nếm. Rồi lại có Hermione liên tục hỏi xin nó sách mà nó đọc về phương pháp thu phục rồng mà nó sử dụng. Tất nhiên là Quang không thể nào đem sách trong khu vực Cấm cho Hermione xem được. Một phần là sợ bị phát hiện, một phần không muốn dọa cô bé vì nó sử dụng ma thuật Hắc Ám.

Có lẽ đến một ngày nào đó nó sẽ phải cho mọi người biết, nhưng sẽ không phải lúc này. Nó còn quá nhỏ, giờ nói ra sẽ chỉ bị ngăn cấm mà thôi. Điều thông minh nhất mà nó nên làm đó là im lặng và tự nghiên cứu phát triển.

Ờ nhưng mà lại nói vì bị mọi người dày vò khổ sở nên nó đã nhanh hết sức có thể ấp trứng. Đến đúng chiều thứ bảy là nó đi một mình đến căn phòng Yêu Cầu như lần trước. Harry và Ron đòi đi theo nhưng mà cũng bị bắt ở lại ký túc với lý do đơn giản: “bí mật”. Đến nơi thì cứ thế như lần trước mà làm thôi, đặt trứng lên lửa, trứng vỡ, đổ máu, liên kết linh hồn.

Vì đã làm qua nên mọi việc trôi qua khá suôn sẻ, có lẽ một phần do linh hồn liên kết với Tiểu Hắc đã làm cho linh hồn nó lớn mạnh hơn việc cũng dễ dàng hơn. Đã có Tiểu Hắc thì tất nhiên là có Tiểu Bạch. “Hắc Bạch Song Long”.

Hắc Long Na Uy được biết đến với thể hình to, sức lực lớn, thể lực bền bỉ và khả năng phun lửa mạnh mẽ, tính cách dữ dội. Còn Bạch Long Thụy Điển thì ngược lại: thể hình thon thả, cánh to, bay nhanh, tính cách hiền lành và là một trong những loài rồng hiếm có phun nước chứ không phải phun lửa.

Lại một lần nữa, tính chất cộng hưởng của liên kết linh hồn đem lại giá trị to lớn. Thông qua Quang, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch có thể chia sẻ cho nhau các tính chất nổi trội của hai loài khác biệt. Tất nhiên một con rồng không thể vừa phun lửa vừa phun nước, nhưng mà những tính chất khác như: thể lực, sức mạnh hay khả năng bay đều có thể chia sẻ. Điều này sẽ tạo ra hai con rồng mạnh hơn bất kỳ một con rồng nào khác. Đây là còn chưa tính đến khả năng ma thuật có được từ Quang.

Mạnh mẽ vậy nhưng cũng phải ít nhất thêm một năm rưỡi nữa hai bé rồng mới có thể giúp ích được. Hiện giờ thì chỉ có tốn cơm thôi chứ cũng chưa làm được gì có ích cho xã hội cả.

Cũng như lần trước, hoàn thành xong việc liên kết linh hồn là nó ngủ gục cho đến chiều tối hôm sau. Cũng rảnh rang nên nó rù ba đĩa xuống túp lều Hagrids chơi ngay, khoe cho mọi người Tiểu Bạch để cho họ bớt hời hợt phiền chết.

“Norbert. Norbert. Thấy má không?” Hagrids hưng phấn đứng trước mặt rồng con trắng tinh bé bỏng hỏi han.

Rồng con kêu lên vài tiếng rồi lại cúi xuống ăn miếng thịt gà đang dỏ.

“Cháu đặt tên nó là Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch?” Hagrids trừng mắt. “Tên gì mà khó nghe thế?”

“Tiểu Bạch. Nghĩa là màu trắng. Song song với rồng con cũ của cháu. Tiểu Hắc, màu đen. Hắc Bạch. Đen trắng. Bác thấy hợp không?” Nó nhe răng cười tủm tỉm.

“Không được. Tên gì đọc đau cả mồm. Phải là Norbert.” Hagrids lắc đầu nguây nguậy.

“Nhưng mà giờ nó chỉ thích cái tên đấy thôi. Đổi chẳng được đâu. Rồng thông minh lắm, bác mà thuyết phục được nó đổi thì cháu đồng ý ngay.”

Nó cười thầm. Tiểu Bạch giờ đã liên kết linh hồn với nó thì tất nhiên là nghe lời nó hơn rồi. Nó đặt tên là Tiểu Bạch thì tất nhiên rồng con sẽ chẳng chịu đổi tên khác. Hi. Cứ để cho ông thử cho ông đỡ cạ nhậu với mình.

Cả buổi mọi người chỉ ngồi ngắm hai con rồng con ăn thịt gà, thỉnh thoảng có hỏi Quang vài câu. Buổi tối trôi qua khá êm đềm cho đến khi Harry bắt thỉnh linh nhảy dựng lên chạy ra cửa sổ. Thăng bé vừa nhìn thấy một bóng người lướt qua xuyên cái rèm cửa.

“Có ai đó nhìn thấy hai con rồng rồi.” Harry nặng nề nói. Thăng bé hơi ngáp ngừng rồi nói tiếp. “Hình như là Malfoy.”

Nghe thấy thế, trừ Quang hơi ngạc nhiên ra thì mọi người đều cau mày lo lắng. Ron hỏi ngay.

“Làm sao bây giờ? Thăng mất dạy đấy chắc chắn sẽ mách ông Snape cho coi.”

“Không sao. Không sao đâu. Dù có báo cho người khác biết mà họ không tìm thấy Tiểu Hắc, Tiểu Bạch thì họ làm được gì? Nhìn này.”

Vụt. Vụt. Hai rồng con biến thành hai đốm sáng bay lại người nó rồi biến mất.

“Thấy không? Làm sao có ai có thể nhận ra được? Nó mà đi mách thì nó sẽ chỉ làm trò cười mà thôi.”

Hagrids và bọn trẻ thấy vậy cũng an tâm. Cũng sắp tới giờ đi ngủ nên bọn nó chia tay về ký túc. Quang chờ cho tới khi Hermione tách khỏi bọn nó đi về phía Ravenclaw mới bắt đầu kéo hai đứa lại thì thầm.

“Ê, làm trò này chơi không?”

“Trò gì ạ?”

“Bẫy Malføy chơi.”

“Bẫy Malføy?” Ron và Harry nhìn nhau hưng phấn. “Bẫy sao ạ?”

“Đơn giản thôi.” Nó cười ranh mãnh. “Malføy nhìn thấy con rồng của tụi mình đúng không? Tụi mình phải giả vờ là muốn chuyển hai bé rồng con đi cho anh Charlie để không bị bắt. Giả vờ như tụi mình hẹn gặp ở giữa đêm thứ bảy trên tòa tháp cú. Rồi bằng cách nào đó để cho nó biết. Tụi mình chỉ cần làm cái bẫy ở chỗ lâu đài là được.”

“Vậy làm cách nào để cho nó biết?”

“Khá đơn giản. Lúc nào gặp nó anh sẽ ế bùa thỉnh tai vào nó, rồi tụi bay chỉ cần thì thầm hơi to chút là được. Nó sẽ chẳng nghi ngờ gì đâu. Thế nào? Chơi không?”

Hai thằng nhìn nhau, cười cười, gật đầu đồng thanh đáp.

“Chơi luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cạm Bẫy (2)

“Chơi luôn!”

“Được. Giờ tụi mình phải bàn bẫy nó kiểu gì cho thâm. Đi về phòng anh rồi nói tiếp.”

Ba đứa kéo nhau lên phòng rồi tiếp tục. Ron hỏi.

“Hay là bọn mình hỏi George với Fred vô chung hội nhì? Hai ông rành mấy trò này nhất. Em dám cá là tụi ông có mấy trò cực ác luôn.”

“Không được, hai ông vô thì vui nhưng mà lại phải kể về vụ con rồng. Điều này càng ít người biết càng tốt.” Nó lắc đầu phản đối.

“Thì bọn mình chỉ hỏi ý kiến hai ông về đoạn bẫy thôi. Đầu nhất thiết phải kể hết.” Harry góp ý.

Nó hơi ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Phải công nhận rằng khả năng phá rối của hai ông tướng là vô địch thật. Nhờ hai ông giúp thì tốt hơn nhiều.

“Ok. Thế thì để anh gọi hai ông lại đây.”

Nói xong, nó lấy ra một trang giấy, cầm bút lông viết lên vài dòng chữ.

Ê. Có vụ này chơi vui lắm. Liên quan đến Malfoy. Cần trợ giúp. Đến phòng em ngay. Tụi Ron và Harry cũng đang ở đây rồi. KHẨN TRƯỞNG.

Cuộn trang giấy lại, dùng dây buộc vào, nó rút đũa phép ra chỉ vào trang giấy rồi niệm chú trong đầu. Cuộn giấy bay lên, dần dần trở nên tàng hình rồi biến mất.

“Wow. Đây là phép gì đấy ạ?”

Nó cười cười thỏa mãn. Phép thuật này là một thành quả nhỏ mà nó làm ra sau khi khám phá được khả năng ghép phép thuật lại với nhau. Nó ghép phép tìm, phép bay, phép bảo vệ và phép tàng hình vào làm một phép thuật kép: đưa thư nhanh trong phạm vi gần. Phép tìm là để tìm người, phép bay để thư bay, phép tàng hình là để không ai có thể thấy cái lá thư đang bay mà tóm lấy, còn phép bảo vệ thì để thư đỡ bị hỏng trên đường bay quá tốc. Nói là gần nhưng cũng đủ để bao phủ trường Hogwarts rồi. Dùng phép thuật này để truyền tin khá là tốt, nó đã thử qua mấy lần với Fred và George. Hai thằng hỏi nó dạy mấy lần nhưng mà nó cũng chưa biết dạy sao.

Thực chất mà nói, phép này vẫn đang trong quá trình phát triển. Lá thư mà Quang gửi khi bay có thể sẽ va đập vào người hay thú trên đường bay. Nó chỉ tránh được vật tĩnh, còn vật đang di chuyển thì chịu. Nói chung là vẫn còn chỗ để tiến bộ.

“Phép này anh phát minh ra đấy. Hay không?”

“Phát minh á? Anh đùa à? Phát minh bùa phép nguy hiểm chết người đấy.”

“Tùy người thôi.” Nó bĩu môi. “À mà cũng đừng nói với Hermione nhé. Nó mà biết thì mệt lắm.”

“Thế nó có tác dụng gì?”

“Thì truyền tin khoảng cách gần. Hữu dụng lắm. Đỡ phải dùng cú.”

“Dạy bọn em được không?”

“Không, nó còn chưa hoàn thiện.” Nó lắc đầu. “Lúc nào được anh sẽ dạy. Mấy đứa cứ học những thứ trên lớp đi đã.”

Bọn nó phải đợi gần nửa tiếng sau Fred và George mới tới. Quang kể cho hai thằng về việc cái bẫy rồi cả bọn bắt đầu bàn bạc.

“Tụi bây có cách lừa nó lên tháp cú vào giữa đêm hôm thứ bảy?”

“Vâng.”

“Chắc không đấy?”

“Chắc mà.”

“Lừa thế nào?”

“Nói chung là lừa được là được rồi.”

“Nghe nghi quá, tụi bây mà không nói thì tụi anh sẽ chẳng giúp đâu.”

“Thoái mái đi. Ai cần tụi anh giúp, bọn em tự chơi là được rồi.”

“...”

“...”

“Thằng đầu mày. Nói không thì bảo?”

“Bọn anh có chơi không? Không thì mời đi giùm cho đỡ vương vãi.”

“...”

Sau một hồi đốp chát thì Fred và George cũng chịu thua. Cả bọn nằm thẳng ngời bàn bạc hồi lâu, ra được một đồng kế hoạch ác độc, nhưng phần lớn bị nó phủ quyết. Nó không muốn ác quá, chỉ muốn trừng trị thằng bé Malfoy chút xíu thôi.

“Được rồi. Kết luận là kế hoạch tạm như sau.” Nó tổng kết. “Chiều hôm thứ sáu, em và Harry và Ron sẽ đi lừa Malfoy, làm cho nó lên đi tháp cú tối thứ bảy lúc mười một giờ. Chiều tối thứ bảy tầm chín giờ, cả bọn sẽ bắt đầu đi đặt bẫy. Hai ngày tới, em sẽ chuẩn bị vũ khí bí mật. Cầm truyền lời cho người khác, đặc biệt là Hermione, không thì nghi hết. Hẹn nhau chiều thứ bảy. Giải tán.”

Vũ khí bí mật mà nó nói thực ra cũng chẳng có gì đặc biệt cho lắm. Là bom khói mà thôi. Độc ở chỗ khói đó là khói được xuất ra khi bột rễ cây com ngươi tác dụng với dung dịch chiết xuất từ cây nhựa ruồi. Khói này chỉ cần hít vào một hai hơi là có khả năng làm mấy kiểm soát bóng đá trong vòng một hai ngày. Không cần giải thích cũng hiểu điều này có nghĩa là gì. Malfoy sẽ có thể vì thế mà bị danh xấu tè dầm nhưng mà cũng tạm. Kế hoạch này là kế

hoạch chấp nhận được nhất trong đồng ý tưởng điên rồ của Fred và George rồi.

Chỉ mong là thằng bé sẽ không bị ám ảnh cho tới già. Nam mô a di đà Phật. Thiện tai. Thiện tai.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cạm Bẫy (3)

Phản bom khói được chế ra khá đơn giản. Lợi dụng công tác vệ sinh phòng thí nghiệm của nó, việc kiếm đủ nguyên liệu đối với Quang dễ như ăn bánh. Có kinh nghiệm bào chế và nghiên cứu độc được gần hai năm, cộng thêm tài liệu kiếm được ở cả thư viện công cộng lẫn thư viện cấm, Quang có thể được coi như là một dược sư hoàn chỉnh rồi. Có lẽ nó còn xa mới có thể bắt kịp khả năng độc dược của Snape nhưng cũng đã vượt xa học sinh lớp bảy. Thành ra việc bào chế chỉ tốn nó hai ngày trời với vài lần thử nghiệm.

Đến giữa hôm thứ tư, đúng như hẹn, nó trốn trong đám đông thăm ám phép tai thính lên người Malfoy, còn hai thằng Harry và Ron thì giả bộ thì thầm nói nhau việc đưa rống con lên tòa tháp. Quả nhiên, từ đằng xa quan sát, nó thấy rõ Malfoy nở nụ cười nham hiểm rồi biến mất. Quang ra giấu cho hai thằng bé báo hiệu thành công rồi cũng ra về chờ mong đến tối thứ bảy để thực hiện kế hoạch.

Rồi thì mấy ngày cũng qua đi một cách chậm chạp trong sự chờ mong của mấy thằng quý nghịch ngợm. Tầm chín giờ tối, đúng như đã hẹn. Cả bọn đã gặp nhau ở trước cửa vào tòa tháp cú. Ron và Harry thì dùng áo Tàng Hình đến, Quang có thuật tàng hình riêng còn hai ông quậy Fred và George thì lại có bản đồ Đạo Tặc. Vậy là bước hai đã thành công: lên ra khỏi ký túc sau giờ giới nghiêm.

“Bom đâu?” – Fred vừa gặp đã hỏi.

Lấy từ trong cái cặp đeo ra mười viên bom khói cùng với năm cái khẩu trang, nó chia đều cho mỗi người hai viên rồi giải thích.

“Bom thì cứ ném thôi, trúng là sẽ nổ. Yên tâm là sẽ không có bằng chứng gì còn lại. Nó sẽ tự bay hơi phân giải hết, cũng không có mùi. Thằng Malfoy có tố cáo cũng chẳng ai tin. Còn khẩu trang thì để phòng ngừa bọn mình không hít phải. Thế nhá, mỗi đứa tìm một vị trí rồi nấp ngay.”

“Chờ chút.” – George tự dưng cắt ngang.

Hắn cầm một cái nhìn như cái tấm vải ra rồi đặt xuống một bậc thang. Tấm vải màu xám nên trong cái trời tối chập chờn ánh lửa này cũng không thể nhận biết khỏi cái nền bậc được.

“Bọn anh ếm bùa dính vào cả hai mặt.” – Fred cười toe toét. – “Chỉ cần thằng Malfoy đi lên là sẽ dính chân ngay. Tha hồ đứng đấy làm bia sống cho tụi mình ném. Vào vị trí đi anh em.”

Mỗi đứa tự tìm một chỗ thoải mái để ngồi rồi chờ. Đứa thì nấp trong bụi, đứa thì nấp sau cột đèn, nói chung là cũng khá gần chỗ bẫy. Cũng phải chờ lâu hơn một tiếng mới thấy Malfoy lò dò đi đến. Trời tối nên bọn nó không nhìn rõ cho lắm nhưng mà đến vào thời điểm này mà rón ra rón rén thì chả Malfoy thì còn ai vào đây?

Thằng bé bước dần lên từng bậc thang một trong sự hồi hộp của năm đứa. Rồi bọn nó nghe tiếng Malfoy chửi rủa.

“Thế quái nào?”

Vậy là biết cu cậu đã dính bẫy rồi. Cả bọn không ai bảo ai rút bom ra ném. Bụp. Bụp. Xi. Xi. Tiếng bom viên rơi và khói xì vang lên liên tục kèm theo tiếng ho của Malfoy trong làn khói. Cũng chưa đầy nửa phút sau, từ đâu đấy vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Cả bọn chụm miệng cổ nín cười. Rồi cũng như đã bàn trước, năm đứa rẽ lối đi tự tìm đường về ký túc như lúc đến, phân ra luôn để lén lút hơn. Quang về đến phòng ngủ thẳng đến sáng, kết thúc một cuộc phiêu lưu thành công tốt đẹp.

Đau đớn thay, sự thật trái ngược với như nó tưởng, “chuyến phiêu lưu” không có thành công mà lại thất bại thảm hại.

Không phải thất bại trong việc bẫy thằng Malfoy. Cái vải của hai ông tướng có tác dụng hơn một tiếng. Một tiếng giữa nửa đêm đúng đó ngay bãi nước tiểu của mình, đủ thấy thằng bé khổ thế nào. Lại còn gió lạnh nữa chứ. Thiện tai. Thiện tai. Thằng bé lò dò về chưa đến nơi thì bị cô McGonnagall bắt gặp, quần đầy mùi khai. Khổ thân thằng bé, vừa bị chơi đùa vừa phạt cấm túc. Rồi khi về đến ký túc thì bị người khác bắt gặp với cái quần ướt. Nói

chung là cái bầy thành công vang dội. Đảm bảo cu cậu nhớ đến già.

Thất bại là ở chỗ trong lúc trốn về, hai thằng Ron và Harry bị thầy Filch tóm được.

“Sao thế được? Tụi bây có áo tàng hình mà?” – Nó hỏi một cách ngạc nhiên khi hai đứa trẻ báo tin xấu cho nó biết.

“Là con mèo Norris. Trên đường về, tụi em có gặp nó. Không hiểu nó dở chứng thế nào mà vô về chỗ tụi em đứng, làm rớt mất tiêu cái áo choàng. Rồi ông Filch bắt gặp. Nói chung là xúi quẩy.”

Nghe vậy, Quang mới nhận ra mình mắc một lỗi rất nghiêm trọng: không tính tới con mèo. Nó lúng túng mở miệng.

“Anh xin lỗi. Là do cái viên bom đấy. Loại khói đấy không có mùi với người nhưng mèo thì lại rất nhạy cảm. Chắc là có một phản ứng vào người hai đứa. Ài, sao mà mình lại quên mất con mèo.”

Harry và Ron nhìn nhau cười khỏ. Bọn nó biết là cũng không thể trách Quang được, ai mà có thể nghĩ đến việc con mèo tự dung ở trên đường về cơ chứ.

“À mà quên mất, Hermione cũng bị bắt đấy anh Quang ạ.” – Harry nói tiếp thêm một tin xấu còn lại.

“Hermione? Bắt gì?”

“Thì không hiểu sao nó biết được kế hoạch của tụi mình. Tối hôm đấy nó mò ra để cản tụi mình lại nhưng không được, bị cô McGonnagall bắt nốt.”

“...Còn tin xấu gì nữa thì kể hết đi.”

“Bọn em mỗi đứa bị trừ năm mươi điểm. Thành ra Gryffindor mất 100, Ravenclaw mất 50.”

“... Ít nhất thì Malfoy cũng bị trừ điểm chứ?” – Nó hy vọng.

“Có. Nhưng chỉ bị trừ có năm điểm.”

“Năm điểm?”

“Vâng.”

Thế là Slytherin lại lên đứng đầu rồi. Chỉ vì cái trò đùa nhảm của nó mà Gryffindor mất hạng đầu, Slytherin lên thay thế. Khi gió.

“Thôi, bọn em báo tin thế thôi. Phải về làm bài đây, tối còn phải đi phạt.” – Harry thở dài cau có. Trước khi hai đứa đi hẳn, Ron còn nói với lại. - “À mà anh cần thận nhá.”

“Cẩn thận?”

“Hermione hỏi tra kinh quá, em không giấu nó được, đành nói với nó là anh chủ mưu.”

“Ồ cái thằng ăn cháo đá bát...”

“Thế nhá. Bye anh dai.”

“Thằng mất dạy kia, ai cho mày chạy? Đứng lại...”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Rừng Cấm (1)

Mấy tuần tiếp theo gần như là tra tấn với cả bọn. Câu chuyện ba đứa năm nhất làm cho nhà Gryffindor và Ravenclaw mất hạng nhất nhì được truyền đi khắp nơi. Từ một nhân vật được hâm mộ và tôn trọng, anh hùng trong hai trận Quidditch, Harry trở thành một tội đồ của nhà, kẻ mà mọi người đều ghét. Thằng bé bị mọi người lánh tránh, từ trong lớp học đến cả trong đội Quidditch. Bọn học sinh nhà Slytherin còn vỗ tay mỗi khi Harry đi ngang qua.

Ron thì đỡ hơn một chút vì thằng bé không nổi tiếng bằng Harry, nhưng cũng gần vậy. Hermione thì khổ nhất vì cô bé một thân một mình, lúc trước đã ít bạn bè, giờ thì lại càng không. Cô bé càng trở nên ít nói, cũng không giờ tay phát biểu trên lớp nữa mà chỉ cặm cụi ghi chép bài. Ngay lúc gặp mặt, cô bé đã cầm vở đập cho Quang một trận túi bụi, nó xin lỗi luôn mồm mà chả chịu nguôi. Về sau tuy có vẻ vẫn còn dỗi, nhưng cô bé vẫn đi học nhóm thường xuyên. Một phần vì kỳ thi cuối năm sắp tới, một phần có lẽ vì chỗ học nhóm là nơi duy nhất cô bé cảm thấy mình có bạn bè. Còn Quang thì do cảm giác tội lỗi nên vô cùng tận tâm chỉ bảo, hết sức giúp đỡ, trả lời tất cả câu hỏi mà cô bé có, thậm chí còn gợi ý tìm tài liệu thêm.

Nhóm học của bọn nó giờ thêm hai đứa Ron và Harry đã thành năm người. Phần lớn thời gian thì cũng chỉ có Quang và ba đứa ngồi học, Cho Chang thì thoáng mới ghé qua. Có vẻ cô bé ngại, với lại phần lớn câu hỏi mà Cho muốn hỏi là của lớp trên, giờ lại đang ôn thi nên cô bé cũng tạm dừng học trước mà giành thời gian ôn bài. Tuy cái lần vận rủi này làm cho cả bọn khổ sở nhưng nó cũng đã phần nào làm cho bốn đứa càng thân nhau hơn.

Một đồng bài tập để làm, một đồng tài liệu để ôn. Quang cảm thấy khá là may mắn vì cái kỳ thi cuối năm làm cho cả trường gần như quên đi cái vụ trừ điểm nợ, bao gồm cả ba đứa Ron, Harry và Hermione. Cho đến một hôm nợ, khoảng hai tuần trước khi kỳ thi bắt đầu, cả ba đứa đều nhận một lá thư như nhau. Có lẽ cả Malfoy cũng thế.

“Hình phạt của các trò sẽ bắt đầu tối nay lúc mười một giờ. Gặp thầy Filch ở Đại sảnh.

Ký tên,

M. McGonagall”

Bọn nó đã quên bém mắt là ba đứa vẫn còn hình phạt. Lần tối hôm trước, cô McGonagall định phạt tội trẻ chép bài và dọn vệ sinh nhưng lại đổi ý ở phút cuối vì “hình phạt quá nhẹ”.

“Phạt gì lúc mười một giờ đêm nhỉ?” – Ron hỏi.

“Anh biết đấy.” – Nó đáp lời nhẹ nhàng. – “Việc này có lẽ liên quan đến cái Rừng Cấm.”

“Rừng Cấm?”

“Ừ. Đây là hình phạt gần như nặng nhất ở Hogwarts rồi. Thỉnh thoảng học sinh sẽ bị bắt giúp người giữ cổng, Hagrids hiện giờ, làm việc gì đó trong khu Rừng Cấm”

“Nhưng mà chỗ đó nguy hiểm lắm mà? Nó có người sói, nhện khổng lồ, rồi đủ thứ.” – Hermione thắc mắc.

“Nhện khổng lồ?” – Ron tái mét.

“Ừ, có nhện, có nhân mã, có người sói. Người ta bảo trong đó có vô số loại sinh vật huyền bí nguy hiểm” – Cô bé đáp lại.

“Thế sao cô McGonagall lại cho bọn mình vào đó? Bọn mình là học sinh năm nhất mà? Để bọn mình đi chết à?”

“Yên tâm đi, có Hagrids đi cùng mà. Ông ý có nửa dòng máu người khổng lồ đấy. Ông ý cũng từng thuần phục một con chó ba đầu. Hagrids sẽ bảo vệ mấy đứa.”

Ba đứa trẻ có vẻ hơi chấp nhận câu trả lời của nó. Nhưng Quang lại biết rõ chuyện gì đang xảy ra trong rừng cấm: kỳ lân bị thương. Trong nguyên tác, Voldemort ám vào người Quirrell và phải cần máu kỳ lân để duy trì. Tuy trong truyện, Harry không sao cả nhưng mà giờ nó đã thay đổi khá nhiều chi tiết trong đó. Nó không biết Voldemort có ở đó thật không, có mạnh hơn hay không, nhưng mà nó không muốn cứ phó mặc như vậy. Nó cần phải làm gì đó và nó cần người giúp. Dumbledore quá bí ẩn và theo nó có phần hơi chậm chạp và bảo thủ, nó cần một phù thủy mạnh mẽ mà nó tin được. Chỉ có một cái tên hiện ra trong đầu Quang: Quirinus Quirrell.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Rừng Cấm (2)

Chiều chủ nhật, thời tiết khá là đẹp trời. Quirrell đang ngồi một mình trong phòng làm việc nhâm nhi một tách trà ấm, tập trung đọc truyện một cách hưởng thụ thì bỗng dưng có tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. Cộc. Cộc. Cộc. Quirrell ngẩng đầu lên đầy bất mãn, có phần nào đó ngập ngừng không muốn mở cửa. Chủ nhật là ngày nghỉ duy nhất của hắn, mấy tuần nay là thời điểm gần kỳ thi, thời điểm gần như là bận rộn nhất năm. Cái khoảng thời gian

ngôi ngai ngắn ngủi này là vô cùng quý giá đối với một kẻ làm việc đầy kỷ luật như hắn. Vừa mới bắt đầu đến đoạn gay cấn. Thằng khi gió nào lại đến giờ này không biết? Vừa cần nhân khó chịu, Quirrell đứng lên khỏi cái bàn làm việc, bước ra mở cửa, hỏi.

“Ai đấy?”

Chưa cần người đứng trước cửa mở miệng, ông thầy Phòng Chống Hắc Ám đã trừng mắt nổi khùng lên.

“Quang! Ta đã nói là cấm đến hỏi bài ngày chủ nhật rồi mà!”

“Thầy, con có chuyện quan trọng” – Nó vội vã phân bua.

“Nói nhanh rồi phần.”

“Thầy, con không đùa đâu. Chuyện quan trọng thật. Cần phải bí mật.”

“...”

“Con thề.”

“...”

“...”

“Nếu mà không phải thật thì liệu hồn.”

Hai người bước vào trong phòng, Quirrell đóng cánh cửa lại, ế bùa cách âm lên xung quanh rồi cất tiếng hỏi.

“Rồi, có việc gì mà phải bí mật thế?”

“Voldemort a.”

“... Lại việc này. Năm ngoái ta đã nghe theo trò một lần nhưng mà chưa có gì xảy ra để chứng minh những gì trò mơ là đúng cả. Trò có hiểu những gì mà mình đang nói không đấy?”

“Chắc ạ.”

“Vậy thì kể từ đầu đi.”

“Dạ. Thầy biết về vụ con kỳ lân bị thương và mất tích trong rừng cấm của trường chưa ạ?”

Quirrell hơi nhướn mày.

“Kỳ lân?”

“Dạ. Con nghĩ là Voldemort đã trở lại, hắn bám lên một người nào đó ở trong Hogwarts này và hắn cần máu kỳ lân để hồi phục, duy trì bản thân. Thầy biết đấy, máu kỳ lân là một trong số vật liệu hiếm thấy mà có khả năng hồi phục cho linh hồn. Trong rừng cấm không có bất kỳ thứ gì có thể gây bị thương cho kỳ lân được. Còn người mà tổn thương nó thì lại có khả năng bị nguyên rửa kinh khủng. Chỉ có một kẻ không còn gì để mất mới mạo hiểm như vậy.”

“...”

“Dù cho đó không phải là Voldemort đi chăng nữa thì tụi Harry tối nay sẽ phải vào khu Rừng Cấm để tìm cái tên kẻ trộm này. Một kẻ mà có thể tổn thương kỳ lân nhanh nhẹn đây ma thuật! Vậy mà cô McGonagall lại để cho một vài đứa trẻ năm nhất đi bắt. Con nghĩ là việc đó quá nguy hiểm, con mong thầy xin cô McGonagall thay đổi hình phạt cho tụi nó.”

“...”

“Thầy!”

“Quang à, tụi nó bị phạt là do tụi nó phạm luật. Tuy ta nghĩ rằng luật lệ của trường quá cổ hủ và hình phạt quá nặng nề nhưng ta không nghĩ ta có thể thuyết phục giáo sư McGonagall, người nổi tiếng là nghiêm khắc được.”

“Nhưng... nhưng mà con không thể để bọn nó đi vào chỗ nguy hiểm như thế được.”

Quirrell thở dài.

“Thôi được rồi. Ta sẽ đi theo bảo vệ bọn nó một cách bí mật. Nhưng mà đừng có nói với tụi nó, để cho tụi nó sợ mà chừa đi.”

“Dạ.”

“Ừ, xong rồi thì yên tâm về đi, tối ta sẽ đi.”

“Dạ. Nhưng tối con đi cùng thầy được không ạ?”

“Quang, con đang xin thầy phá luật đấy à?”

“Đi mà thầy. Thầy thấy khả năng thực chiến của con trong câu lạc bộ rồi còn gì. Thầy không phải lo cho con đâu.”

Quang búng tay cái tách, cả người nó bỗng trở nên tàng hình, búng tay lần nữa, người nó lại hiện ra.

“Thầy thấy không? Dù có mà nguy hiểm thì con cũng có thể tự bảo vệ được mà. Thầy luôn bảo phải có kinh nghiệm thì thực lực mới tăng được. Thầy cho con theo quan sát đi. Con thế con sẽ ngoan.”

“...”

“Thầy...”

“Ừ, rồi, rồi. Con đi theo cũng được nhưng mà phải nghe lời.”

“Vâng.” Nó gật đầu rồi rít.

“Cấm nói với ai đấy.”

“Dạ.”

“Về chuẩn bị đi, đến sau bữa ăn tối thì gặp thầy trong đại sảnh. Ok?”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Rừng Cấm (3)

Khoảng mười giờ tối, nó gặp thầy Quirrell như đã hẹn trong đại sảnh, người mặc bộ áo trùm đen từ đầu đến chân, không chỉ đưa phép mà còn mang theo một chiếc túi chứa trị sơ cấp nhỏ. Thầy Quirrell thì có vẻ ăn mặc nhẹ nhàng dễ vận động hơn mọi ngày. Ông vừa nhìn thấy nó là nhăn mặt.

“Sao con mặc như đi ăn trộm thế? Đen từ đầu tới đít. Lại còn mang đồ lênh kênh thế làm gì? Cái thẳng ngu này nữa. Không học được gì trong lớp ta dạy à? Nếu có đánh nhau thì làm sao?”

“Thì có thầy rồi còn gì? Còn chỉ mang một vài thứ chữa thương sơ cấp phòng trừ thôi. Thầy yên tâm, con còn ếm sẵn một bùa chắn lên bộ đồ rồi. Bảo đảm là không vướng víu tay chân thầy.”

Quirrell hơi bĩu môi nhưng cũng không nói thêm gì mà hơi hếch đầu ra hiệu cho nó lại chỗ ông đứng chờ.

“Nhớ nghe lời, rõ chưa?”

“Vâng.”

Hai người đứng chờ cũng không quá lâu thì thầy Filch cùng đám học sinh bị phạt đã tới. Tất nhiên là bao gồm Harry, Ron, Hermione và cả Malfoy nữa.

“Đi theo ta.” Filch nói, tay cầm một cái đèn dầu dẫn đường. “Ta cá là bọn mi sẽ không bao giờ phá luật sau cái lần này nữa đâu.”

Filch cười khinh khinh.

“Khà khà... Đau đớn và sợ hãi luôn là hai cách dạy hữu hiệu nhất trên đời. Hồi xưa, ta chỉ cần treo cổ chân mấy thằng phá luật lên tầng nhà khoảng nửa

giờ là im liền. Tồn tới già. Quá tiếc là giờ không được phép nữa rồi...”

Cả quãng đường đi cũng không dài mà Filch đã làm cho mấy đứa bé sợ xanh mặt về mấy cái hình phạt cũ của ông. Cũng chẳng biết có phải cái trường học này ngày xưa là nhà tù hay sao nữa.

Filch dẫn cả bọn đi xuyên qua cái sân vận động, hướng dần về tới cửa vào khu Rừng Cấm. Ở đó, Hagrids đã đứng chờ sẵn với một cái đèn dầu to tổ chẳng.

“Filch phóng? Nhanh lên coi, ông chậm chạp quá đấy.”

Vừa nhìn thấy Hagrids là mặt bộ ba tươi hẳn lên. Tụi nó thấy chỉ cần đi cùng với ông là tụi nó sẽ an toàn hơn nhiều. Ngay cả Malfoy cũng có phần nào an tâm hơn. Filch cười cười.

“Đây, tôi giao bọn trẻ cho ông đấy. Cần thận nhá. Trong đó có người sói đấy.”

“Người sói?” Malfoy thất kinh.

“Ừ. Sợ chưa hả?” Filch nháy mắt. “Lần sau nhớ nghĩ về tụi người sói trước khi phá luật nghe chưa?”

Nói rồi, ông cười sáng sủa, đi mất, để lại tụi nhỏ đã sợ càng thêm sợ. Cũng may có Hagrid cùng con Fang đi cùng, không thì bọn trẻ chắc cũng tè ra quần hết rồi.

Malfoy quay sang với Hagrid nói.

“Tôi không vào cái rừng quái quỷ đâu.”

“Mày phải vào nếu mày muốn học tiếp ở Hogwarts.” Harry đáp lại. “Mày làm sai, giờ mày phải trả giá. Vậy thôi.”

“Nhưng đây là việc của bọn người hầu, bọn gia đình. Không phải việc của học sinh.”

“Hogwarts là thế đấy. Chịu hoặc là về ký túc dọ đồ đi là vừa.”

Malfoy nhìn Hagrids một cách tức giận nhưng cũng không phản kháng lại.

“Vậy được rồi.” Hagrid gật đầu. “Giờ nghe kỹ đây. Cái khu rừng này không phải chuyện đùa đâu. Nguy hiểm là thật. Và ta không muốn bất cứ ai ra về an lành, hiểu chưa? Bám theo sát vào.”

Ông dẫn cả bọn đi theo sát con đường mòn dẫn vào sâu trong cánh rừng. Quang và Quirrell đi theo sau cả bọn không chừng mười mét, cố gắng hết sức không tạo ra tiếng động. Bỗng dưng Hagrids dừng lại, chỉ tay vào một cái bụi cây ven đường.

“Nhìn đấy.” Ông nói. “Thấy cái chất lỏng màu bạc vũng vãi trên tán lá không? Máu kỳ lân đấy. Có một con kỳ lân bị thương trong khu rừng này. Đây là lần thứ hai trong tuần rồi. Ta vừa mới tìm thấy thi thể một con hôm thứ tư. Giờ chúng ta phải đi tìm nó. Hoặc là chữa cho nó hoặc là tiễn nó lên đường.”

“Thế nếu mà cái thứ mà giết con kỳ lân tấn công chúng ta thì sao?” Malfoy hỏi, giọng hơi run run.

“Không có một vật sống nào trong rừng này có thể tổn thương cậu nếu cậu đi với ta và Fang.” Hagrid nói kiêu ngạo. “Cho dù có bị lạc thì chỉ cần mày đi đúng con đường chính thì sẽ an toàn thôi. Được rồi, vết máu tới chỗ này hơi phân tán, mình phải tách ra, tìm cho nhanh.”

“Tôi muốn đi cùng Fang.” Malfoy hấp tấp nói.

“Thoải mái, nhưng mà ta nói trước. Nó nhát lắm đấy.” Hagrid đáp. “Ron đi cùng Malfoy với Fang đi hướng đó. Harry và Hermione đi cùng ta về hướng này. Bên nào tìm thấy con kỳ lân thì bắn tín hiệu xanh lá lên trời. Nếu nguy hiểm thì tín hiệu đỏ. Ta sẽ lập tức chạy lại. Rõ chưa? Lấy đũa sẵn ra đi. Rồi, đi.”

Hagrids vừa bàn bạc xong thì Quirrell quay sang nhìn nó ra dấu tách ra để nó đi theo bọn Hagrids còn ông thì theo bọn Malfoy.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Rừng Cẩm (4)

Hai đội tách nhau ra nhanh chóng. Không có tiếng hăm hù của con Fang, khu rừng cảm giác im ắng hẳn đi. Cả ba người không ai nói gì cả, còn Quang đi theo cũng vô cùng nhẹ nhàng, cẩn thận đặt chân từng tí một vì sợ bị phát hiện.

Cũng một hồi lâu, mấy người đã đi sâu vào đến phải trăm mét, Harry bỗng dung cất tiếng hỏi.

“Có thể nào là người sói không ạ?”

“Không.” Hagrid lắc đầu. “Không đủ nhanh. Kỳ lân là một trong ba loài sinh vật huyền bí mạnh mẽ nhất thế gian, xếp ngang với rồng và phượng hoàng. Phải nói thật là ta chưa từng nghe tới bất kỳ ai có thể bắt được nó cả.”

Mấy người càng đi sâu vào trong, ánh trăng càng có vẻ lờ mờ, con đường càng thêm tối. Đâu đó có tiếng nước chảy róc rách cùng với tiếng lá cây bay theo gió thổi. Vết máu trên con đường đi vẫn không có vẻ gì là nhạt đi.

“Sao im thế, Hermione?” Hagrid thì thầm. “Đừng lo, nó không sao đâu. Nếu mà nó bị thương nặng thì đã không chạy xa được thế này. Chỉ cần nó không chết thì... NẤM XUỐNG!”

Hagrid đẩy Harry và Hermione chệch sang khỏi con đường chính về hướng cái cây gần đó. Ông quỳ một gối xuống, giơ tay nỏ lên nhắm vào cái bụi gần đó như định bắn. Mọi người đều im lặng có lẽ lắng nghe. Tiếng lá xào xạc như là có thứ gì đó đang bay xuyên qua những vòm cây bên trên. Hagrid nhú mắt, cố gắng nhìn xuyên màn đêm nhưng vô vọng. Vài giây sau, tiếng động lắng xuống.

“Ta biết ngay mà.” Hagrid thì thầm. “Hogwarts có khách không mời.”

“Người sói ạ?” Harry hỏi.

“Không. Ta không biết. Nhưng mà ta biết chắc là nó không thuộc về khu rừng này.” Hagrid vẻ mặt trầm trọng đáp. “Ta chăm sóc khu rừng này cả chục năm rồi, biết rõ từng sinh vật, từng gốc cây. Thứ kia chắc chắn không thuộc về nơi này. Đi, phải bám theo nó, nhưng mà cẩn thận, cố đứng đằng sau người ta.”

Mấy người đi càng chậm hơn, không dám nói chuyện nữa mà tai vênh lên chăm chú lắng nghe tiếng động xung quanh. Điều này làm cho Quang đang rón rén đằng sau càng phải cẩn thận hơn nữa.

Bỗng dung, ở khoảng trống trước mặt, tuy trời tối không nhìn thấy rõ ràng nhưng mà chắc chắn có gì đó đã đang di chuyển.

“Ai đấy?” Hagrid gọi với. “Ra đi – không ta sẽ bắn.”

Và từ đằng sau một cái cây lớn đi ra một sinh vật nửa người nửa ngựa. Tóc đỏ, râu đen, từ dưới hông là ngựa, trên hông thì là người.

“Thì ra là cậu, Ronan.” Hagrid thờ ra. Ông bước tới, bắt tay với con nhân mã.

“Chào buổi tối, Hagrid.” Ronan đáp với một cái giọng trầm ấm. “Anh vừa định bắn tôi đấy à?”

“Cẩn thận thôi, Ronan à.” Hagrid trả lời, đặt cái nỏ xuống ngang thân. “Có thứ gì đó nguy hiểm trong khu rừng. À mà, đây là Harry Potter và Hermione Granger. Học sinh trong trường. Con đây là Ronan, thuộc về tộc nhân mã sống trong khu rừng này.”

“Chào anh.” Hai đứa đáp.

“Ừ. Học sinh hả? Học được nhiều không?”

“Dạ... cũng được chút.” Hermione đáp ngại ngùng.

“Chút là được rồi.” Ronan quay đầu nhìn lên trời. “Sao Hỏa hôm nay sáng quá.”

“Ừ.” Hagrid cũng nhìn theo. “Nghe này, tôi muốn hỏi chút. Anh có thấy con kỳ lân bị thương nào qua đây không?”

Ronan không trả lời mà cứ nhìn chăm chăm vào màn đêm, thờ dài.

“Những thứ vô tội luôn là những nạn nhân đầu tiên. Luôn như vậy.”

“Ừ.” Hagrid hỏi lại. “Nhưng mà anh có thấy gì không? Ronan? Có gì bất thường không?”

“Sao Hỏa hôm nay sáng quá.” Ronan lặp lại. “Sáng một cách bất thường.”

“Ừ, nhưng mà ý tôi hỏi về khu rừng cơ. Có gì lạ ở quanh đây không?” Hagrid đã hơi mất kiên nhẫn.

Và lại thế, Ronan im lặng. Bỗng dung có một con nhân mã thứ hai đi đến.

“Bane.” Hagrid gật đầu.

“Chào buổi tối Hagrid. Anh khỏe chứ?”

“Khỏe, khỏe. Ờ, tôi vừa đang hỏi Ronan xem có gì lạ quanh đây không? Có một con kỳ lân vừa bị tấn công. Anh có biết gì không?”

Bane bước lại đứng cạnh Ronan, ngẩng đầu lên.

“Sao Hỏa tối nay sáng quá.”

Đến lúc này thì đến cả Quang cũng muốn đập tay vào mặt. Hagrid hết kiên nhẫn đành hăm hực đáp rồi bỏ đi.

“Ờ rồi, nếu có gì lạ thì báo cho tôi nhá?”

Harry và Hermione đi theo sát. Hagrid quay người nói với hai đứa.

“Hỏi có một câu mà đến mệt. Cái bọn nhân mã này lúc nào cũng thế. Đầu óc lúc nào cũng trên mây hết.”

“Có nhiều nhân mã trong rừng này không ạ?” Hermione hỏi.

“Chỉ một vài thôi. Khá cô lập nhưng cũng không đến mức khó tìm. Hiểu sâu biết rộng. Nghe nói là rất giỏi tiên tri nhưng mà chả nói với ai bao giờ.”

“Có thể nào cái tiếng lúc nãy mình nghe thấy là tiếng bọn họ không ạ?” Harry hỏi.

“Tiếng dấy đầu phải tiếng móng ngựa? Tiếng móng ngựa vang hơn nhiều.”

Hagrids lắc đầu rồi ba người tiếp tục im lặng tìm kiếm. Quang cũng đi sát theo ngay đằng sau. Khoảng năm mươi phút sau đó, Hermione bỗng nhiên la ầm lên.

“Bác Hagrid! Nhìn! Tia sáng đỏ, đằng kia có chuyện rồi!”

“Hai đứa đứng im đấy.” Hagrid vừa hét, vừa chạy xuyên qua rừng thẳng tới phía tia sáng. “Ồ nguyên trên đường chính. Ta sẽ quay lại ngay.”

Hai đứa trẻ đứng im nhìn nhau. Harry cảm đèn giờ cao, nhìn mãi về phía Hagrids đang chạy đi xa. Quang cũng đứng đó, đằng kia đã có thầy Quirrell rồi, nó không lo cho lắm. Nếu mà thầy không kiểm soát được thì dù nó đi sang cũng chẳng giúp được gì cả. Còn ở lại đây thì nó có thể giúp nếu có việc gì xảy ra. Thật sự nhìn thấy hai đứa bé đứng sợ sệt, nó cũng muốn nhảy ra nói cho chúng biết nhưng nó lại biết ở trong tối sẽ dễ dàng bảo vệ chúng hơn nên cũng cưỡng lại.

“Cậu không nghĩ Ron và Malfoy bị tấn công chứ?” Hermione thì thào.

“Tớ chả quan tâm gì đến thằng Malfoy sát. Chỉ mong Ron không sao thôi.”

Bọn nó đứng đó chừng một vài phút thôi nhưng đối với hai đứa lại như cả năm trời. Bọn nó vênh tai lên lắng nghe từng tiếng lá rơi hay gió thổi. Cũng may là Hagrid trở lại sớm chứ không mấy đứa hồng mắt. Malfoy, Ron và Fang cũng đi cùng. Hagrid trông có vẻ bức bối. Hóa ra Malfoy hù Ron làm cho nó giật mình bắn tia sét lên. Quang không thấy thầy Quirell nhưng mà nó đoán thầy cũng đi theo đầu đó ngay phía sau.

“Chỉ vì mấy đứa bậy mà giờ chắc cái thằng kẻ trộm kia đó chạy mất rồi. Chưa làm gì mà đã âm ỹ ờn ào hết cả lên.” Hagrid lầm bầm “Đổi nhóm. Harry đổi chỗ cho Ron.”

Quang đang thần thờ phân vân xem nó nên đi theo bên nào thì đã thấy có tiếng thầy Quirrell từ đâu đó vang tới bên tai.

“Đi theo nhóm của Hagrids đi. Bên này để ta lo.”

Xem ra kẻ cả nó tàng hình thì thầy Quirell vẫn dễ dàng phát hiện chỗ nó đứng để mà truyền âm. Lúc về phải hỏi thầy ý cái này mới được. Chứ tàng hình mà còn bị phát hiện thế này thì nhạt quá đi.

Lại tách ra một hồi, cũng chả được bao lâu từ đằng xa có tiếng hét ầm lên. Ahhh!! Hagrid nhìn về phía xa, hơi nhăn mặt, lầm bầm.

“Bọn này mà lại hù nhau, tao thề tao tát cho mỗi đứa một phát.” Ông giương cao nò, sai bước. “Hai đứa đi theo ta luôn đi. Nhớ đi đằng sau là được.”

Cả bọn dốc hết sức chạy cấp tốc nhưng có vẻ đến quá muộn. Mọi việc đã kết thúc. Một nhân mã đang đứng đó với Harry trên lưng. Malfoy thì nằm yên bất tỉnh ở trên mặt đất, còn Fang thì đã chạy biến đâu mất. Hagrid lập tức bước tới kiểm tra mạch đập của Malfoy, đến khi xác nhận là thằng bé không sao hết, ông mới thở ra.

“Cám ơn cậu Firenze.” Hagrid nói. “Con sao không hã Harry?”

“Con không sao cả.”

“Chuyện gì xảy ra thế?” Hagrid hỏi tiếp.

“Bọn con vừa nhìn thấy hắc thì Malfoy sợ quá lẫn ra bất tỉnh. Con cũng sợ quá chẳng làm được gì. Hắc tấn công bọn con bằng đũa phép nhưng có vẻ ai đó đã bảo vệ bọn con. Người đó hình như đuổi theo tên kia rồi.”

Nghe vậy, Quang đoán ngay ra là thầy Quirrell đã đuổi theo. Dựa theo cốt truyện thì kẻ vừa rồi hẳn là Voldemort, uống máu kỳ lân để hồi sức. Cũng không biết việc thầy ý đuổi theo là tốt hay xấu nữa.

“Chết, con quên mất. Con kỳ lân vẫn còn sống. Nó đang hấp hối ngay trong bụi cây đằng kia, bác Hagrid.” Harry giật thót. “Nhanh xem còn cứu được nó hay không.”

Hagrid lạch hạch chạy lại nhìn một hồi nhưng lắc đầu.

“Nó bị thương nặng quá. Ta lại không mang chút đồ chữa thương nào ở đây cả.”

“Tôi nghĩ chàng trai trẻ đứng đằng kia có thể giúp đấy.” Nhân mã có tên Firenze bỗng dưng mở miệng, chỉ tay thẳng vào chỗ nó đang đứng.

“Ai đấy?” Hagrid cảnh giác, giọng lên. “Ra đi, không tôi sẽ bắn.”

Quang lúng túng, chẳng biết làm sao. Lúc đầu đi còn đảm bảo thầy Quirrell là sẽ chẳng ai biết mà giờ lại bị phát hiện lần nữa. Tàng hình thất bại quá đi. Nó đành bước ra, giải bùa tàng hình, cất tiếng hỏi.

“Sao anh phát hiện ra em được?”

“Tôi không có.” Firenze hơi cười. “Tôi chỉ hơi đoán thôi.”

Hermione và Harry khi nhìn thấy nó thì ngạc nhiên đồng thời há miệng. “Anh Quang! Sao anh lại ở đây?”

“Thì lo cho mấy đứa nên đi theo.”

“Khi gió.” Hagrid chửi. “Đi phạt ba đứa phá luật lại có một đứa phá luật đi theo. Cái nghịch lý gì thế này.”

“Cái đó để sau đã.” Quang nhanh chóng đổi chủ đề. “Chữa thương cho nó đã. Cháu có mang đồ sơ cứu đây.”

Nó nhanh nhẹn lấy đồ băng bó và thuốc cầm máu ra, thuận thực băng lấy vết thương. Lúc huấn luyện làm phi hành gia đi Sao Hỏa, mấy việc cấp cứu này nó được dạy một cách vô cùng kỹ càng. Tuy đây là cho người nhưng mà áp dụng lên thú chác cũng tương tự. Loay hoay một hồi, nó cũng băng bó xong vết thương lại và cho con kỳ lân uống chút thuốc giảm đau. Con kỳ lân có vẻ đã tỉnh táo lại, hơi dụi đầu vào người nó một cách thân thiết.

“Cậu may mắn đấy, chàng trai trẻ. Kỳ lân là tượng trưng cho sự may mắn. Bất kỳ ai nó gần gũi và thân cận cũng sẽ gặp may mắn theo.” Firenze giải thích.

Quang cười, vuốt vuốt má con kỳ lân. “Nó khỏe lên là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Rừng Cẩm (5)

Sự kiện phạt rừng cẩm cuối cùng cũng kết thúc như vậy. Con kỳ lân bị thương thì được Hagrid mang về chăm sóc, nhân mã Firenze thì quay về lại khu rừng yên ắng, còn mấy đứa trẻ thì trở lại lâu đài đi ngủ. May mắn thay là Hagrid đồng ý sẽ không báo cáo việc Quang trốn ra lên với cô McGonnagall, Malfoy thì bị ngắt nên cũng chẳng biết nó xuất hiện.

Cả bọn quay về ký túc trong tâm trạng nặng nề. Chủ yếu vì thằng Harry cứ liên mồm về Voldemort này nọ, chắc là trước lúc Hagrid đến, Firenze đã nói chuyện với thằng bé về Hòn Đá nên giờ nó cứ lảng xảng là phải báo cho thầy Dumbledore. Mấy đứa phải khuyên mãi cu cậu mới chịu im, nhưng mà nhìn cái mặt buồn bã là biết thằng bé sẽ chẳng chịu ngồi yên.

Quang thì lại lo lắng về một chuyện hoàn toàn khác. Cả ngày chủ nhật, nó tìm cách liên lạc với thầy Quirell nhưng không được, đến chiều thứ hai thì lớp của thầy được báo hủy bỏ. Nó xuống hỏi thăm bà Pomfrey xem thầy ý có vào bệnh xá không nhưng cũng chẳng có câu trả lời. Ngay cả bạn thân của thầy Quirell, thầy Ramses cũng chẳng thấy đâu. Quang thử cả phép gửi tin nhắn mà nó sáng tạo cũng vô dụng, điều này chứng tỏ hoặc là thầy ý không còn ở trong trường, hoặc là thầy ý đã chết. Dù là khả năng nào trong hai cái đi chẳng nữa thì cũng chả hay ho gì.

Cả tuần trôi qua một cách nặng nề. Cũng may là đến cuối tuần nó nhận được tin nhắn báo bình an từ ông ý, nói rằng ông bị thương và đang được chữa trị. Ông còn nói ông đã báo cho thầy Dumbledore về việc đã xảy ra và bảo nó đừng manh động.

Vừa đọc xong tin là nó an tâm thờ ra, thử tìm cách nhắn lại nhưng vô tác dụng, đành chờ đến khi ông trở lại. Nó còn mang cho Harry xem đề cho tháng bé tập trung ôn thi thay vì xoắn hết cả lên vì vụ Voldemort.

Và rồi tuần thi cũng đến rồi đi. Trừ Quang ra, tất cả mọi người đều hì hụi cắm đầu vào học, đặc biệt là Hermione, cô bé ôn đi ôn lại ôn tái ôn hồi. Thi xong còn phải ngồi làm lại dăm ba lượt mới chịu hài lòng.

Quang thì tất nhiên làm bài dễ như bỡn. Kể cả môn khó nhai như lịch sử pháp thuật nó cũng làm lướt qua là xong. Dù có phần nào nó không biết hay không nhớ đi chẳng nữa thì nó mang cả cái thư viện đi động theo trong người, chỉ cần nhắm mắt rồi vào hệ thống kiểm tra là xong. Mấy cái phép chống ăn gian của thầy Flitwick làm sao có thể chống lại cái hệ thống Tạo Thần được.

Điều kỳ lạ là Harry không hề thấy đau đầu như trong truyện đã viết. Điều này có lẽ chứng minh rằng thầy Quirell đánh Voldemort bị thương và hẳn không còn trong trường nữa? Dù gì đi chẳng nữa thì tình hình tốt hơn nó tưởng nhiều. Voldemort không ở gần đây, thầy Dumbledore đã biết về việc Chúa Tể Hắc Ám trở lại, canh chừng nguyên ở trong trường để phòng hấn muốn cướp viên đá thay vì như trong truyện đi công tác. Duyệt có hơi xấu một chút là thầy Quirell vẫn chưa trở lại.

Thoáng cái, năm học đã trôi qua như vậy. Mấy biện pháp đề phòng của thầy Dumbledore có vẻ như đã hữu dụng. Từ lúc đó đến cuối năm không có một ai thử cướp đi viên đá cả. Vì Harry không bị đau đầu nữa nên nó nghĩ rằng chắc Voldemort thật sự sợ thầy hiệu trưởng mà rút cũng nên.

Tuy Quang có hơi tiếc về việc bộ ba nhân vật chính không được trải nghiệm qua việc đoàn kết tìm cách vượt qua thử thách của các thầy cô, nhưng nó lại thấy dù sao thế này cũng an toàn hơn.

Rồi bữa tiệc cuối năm cũng đến. Đại sảnh đông kín người chờ thầy hiệu trưởng phát biểu.

“Một năm học nữa đã qua.” Tiếng thầy Dumbledore vang vọng. “Và ta cũng chỉ có một vài điều muốn làm nhắm trước khi mọi người cắm đầu vào ăn uống. Hy vọng năm học vừa rồi là một năm học tuyệt vời đối với các em. Mong rằng đầu óc các em vẫn tồn tại được chút gì đó sau mùa hè tới đây.”

“Và bây giờ là thời điểm treo cúp nhà của năm học này. Đây là điểm hiện giờ của các nhà. Ở vị trí cuối, Gryffindor: 312 điểm. Vị trí thứ ba, Hufflepuff: 352. Đứng thứ hai là Ravenclaw với 426. Slytherin đứng nhất với số điểm là 452.”

Cái bàn nhà Slytherin vỗ tay ầm ỹ. Không có điểm bù của bộ ba nên nhà Gryffindor đứng thảm hại ở vị trí dưới cùng còn Slytherin đứng nhất, một điều mà cả ba nhà còn lại oán thán.

“Rất tốt, rất tốt, Slytherin.” Thầy Dumbledore cười. “Nhưng mà, có một vài việc gần đây cần phải được tính điểm.”

Nghe tới đó, cả Đại Sảnh Đường bỗng nhiên im phăng phắc. Nụ cười của học sinh nhà Slytherin héo đi một chút.

“E hèm! Dành cho trò Quang Weasley...”

Nó giật mình ngẩng đầu trong khi cả sảnh đường trở mắt nhìn lại.

“Vì sự thông minh và quả cảm của trò mà Hogwarts hay thậm chí là cả thế giới phép thuật đã được bảo vệ. Ta thật sự tin rằng trò có thể trở thành một Thần Sáng vĩ đại. 150 điểm cho Gryffindor!”

Học sinh nhà Gryffindor hò reo, vỗ tay, đập bàn đập ghế ầm ỹ cả lên. Đầu đó có tiếng Percy nói với những huynh trưởng khác:

“Em tao đấy! Em tao đấy tụi bây!”

Tất cả như điên lên vậy. Thêm 150 điểm của nó là nhà Gryffindor đã trở thành đứng nhất, trên Slytherin, giành lại cái cúp nhà như đúng tiến trình của truyện. Cả hai ký túc còn lại cũng vỗ tay không ngừng, đủ để thấy được nhà Slytherin bị ghét thế nào. Cụ Dumbledore phải cất cao giọng để trấn áp cơn bão hoan hô.

“Như vậy, chúng ta cần thay đổi cách trang trí một chút.”

Cụ vỗ tay. Trong nháy mắt, những giải trang trí màu xanh lá cây biến thành màu tím, bạc hoá ra vàng; con trăn khổng lồ – biểu tượng của nhà Slytherin – biến mất, và thế vào đó là con sư tử của tháp Gryffindor. Thầy Snape đang bắt tay giáo sư McGonagall với một nụ cười khùng khiếp mà thầy cố vịn ra.

Tối hôm đó, Quang được vắc về ký túc như một người hùng. Mọi người thi nhau vỗ vai đập lưng nó dù chẳng ai rõ cái việc “bảo vệ thế giới pháp thuật” mà nó làm là cái gì.

Tuần cuối cùng trôi qua một cách vui vẻ. Điểm thi cũng đã được công bố. Harry và Ron đều đạt điểm khá cao. Hermione và Quang thi đều đứng nhất khối. Hermione tức lắm, điểm của cô bé tính tổng kết chỉ kém điểm của nó năm ngoái có 2 điểm, cô bé thề là năm sau nhất định sẽ trả thù.

Vẫn như năm ngoái, tụi nó bị cảnh cáo không được dùng phép ở nhà, rồi dặn dò chuẩn bị các thứ cho năm học kế. Tụi trẻ đi tàu về sân ga chín ba phần tư rồi từa ra từ phía từ bức tường bê tông.

“Anh Quang!” Ginny kêu âm lên rồi rít, lao vào ôm nó sau một năm không gặp. “Nhớ anh quá đi.”

“Ừ.” Nó cười, ôm chầm lấy cô bé, nựng. “Anh cũng nhớ bé Gừng lắm.”

“Hè này đến trang trại chơi nhá. Cả hai đứa ý.” Nó quay ra nói với Harry và Hermione, vừa vẫy tay chào tạm biệt.

“Dạ. Nhất định rồi.”

Chia tay xong với hai đứa, tụi nó đang định lên xe về nhà thì bỗng dưng có tiếng gọi.

“Quang này?” Nó quay ra thì thấy Cho Chang đang đứng đó, mặt hơi ngượng ngùng.

“Ừ?” Nó đáp trong cái nhìn đầy ẩn ý của hai thằng anh sinh đôi.

“Hè này sang nhà tớ chơi nhé?”

“Sang nhà cậu á?” Nó bắt ngờ hỏi lại.

“Ừ.” Cô bé e thẹn đáp. “Bố tớ muốn gặp cậu.”

“Bố cậu? Sao bố cậu lại muốn gặp tớ?”

“Tớ không biết. Bố tớ nghe về cậu nên muốn gặp thôi?”

“Sao bố cậu lại nghe về tớ được? Tớ có nổi tiếng gì đâu?”

Đến đây thì mặt cô bé đỏ tung bừng. “Thì vậy... Hè đến nhà tớ chơi nhé?”

“À... Ừ. Nhưng mà tớ không biết địa chỉ nhà cậu.”

“Tớ sẽ gửi thư cho cậu sau. Bye.” Cô bé chạy vội đi, để lại nó vẫn chả hiểu mô tê gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hè (1)

Hè đến và Nhật Quang lại trở lại trang trại cùng gia đình. Vẫn như năm ngoái, sáng thì nó đến cửa hàng cụ Olivander dọn dẹp, đứng quầy. Nó cũng nghỉ chơi ở nhà với mọi người một vài tuần nhưng rồi cũng phát chán mà đến cửa hàng ngồi cho đỡ buồn. Cụ Olivander vẫn chưa chịu dạy nó cách làm đũa, bảo rằng nó vẫn chưa “sẵn sàng”. Chả biết bao giờ thì nó mới “sẵn sàng” theo ý cụ, nhưng mà nó cũng chẳng nóng lòng gì. Sáng đi làm, chiều về chơi bóng, tối nằm đọc sách. Cuộc sống của nó cứ bình tĩnh trôi qua cho đến một ngày nọ, nó nhận được một bức thư từ một con cú lạ.

Không có gì ngạc nhiên cả, bức thư đến từ Cho Chang, cô bé viết tới để mời nó đến nhà chơi cuối tuần này. Nó tự dưng thấy khá hồi hộp, không rõ bố cô bé muốn gặp nó làm gì nhưng mà nó cũng trả lời đồng ý. (Lời tác giả: ở bên Trung Quốc, Cho Chang dịch ra là Trương Chiêu, tức là nhà họ Trương, mình sẽ viết xưng hô với nhà Cho Chang dưới dạng Hán Việt nhưng sẽ giữ tên Cho Chang. Đặt “Trương Chiêu” nghe cứ thế nào ý.)

Rất tiện cho nó là nhà Cho Chang cũng có cài đặt hệ thống Floo nên nó đi lại khá là dễ dàng. Chỉ cần đứng vào, nói tên địa chỉ là tới nơi.

Nhà họ Trương cũng tương tự như nhà nó, ở khu nông tránh xa nơi đô thị, chỉ khác cái đó là vừa tới nó đã nhận ra ngay nhà họ Trương giàu nứt đổ đổ vách. Trang trại nhà nó cỏ hoa nhìn hoang dại tiêu điều, còn ở đây thì đầy màu sắc, ngăn nắp chỉnh tề, có hàng có lối. Xung quanh trang trại nhà Weasley chỉ có cái hàng rào gỗ thấp bằng đầu gối, còn nhà họ Trương thì hàng rào thép cao hơn ba mét. Còn chưa kể quanh nhà còn có cả tá gia tinh đang cặm cụi làm việc. Nói chung là nhà nó và nhà Cho Chang phải nói là một trời một vực.

Quang vừa tới nơi là đã có một con gia tinh đứng gần đó tiến tới cất tiếng chào.

“Chào ngài. Tiểu thư và gia chủ đã chờ ngài từ lâu. Xin mời đi lối này.”

Nó đoán chắc Cho Chang đã dặn sẵn nên cũng gật đầu đi theo. Hai người phải đi qua một cái hành lang dài đầy mũ giáp, vũ khí trang trí mới tới một căn phòng nhìn như phòng làm việc. Cửa phòng mở toang hoang. Nhìn từ xa vào là nó đã thấy Cho Chang đang ngồi trên ghế đọc thứ gì đó, ngoài ra còn có một người đàn ông trung niên mà nó đoán là bố cô bé. Ông có vẻ đang viết, nhưng lại không phải dùng bút lông ngỗng của phù thủy mà là dùng bút lông truyền thống Trung Quốc.

Con gia tinh đứng trước cửa phòng, gõ nhẹ hai cái, cúi đầu nói khẽ.

“Thưa ngài, tiểu thư, khách quý tới ạ.”

Cả hai ngẩng đầu lên, Cho Chang nhìn thấy nó thì cười tươi, người đàn ông thì gật đầu đáp.

“Cảm ơn cậu, Kevin. Vào đây đi cậu bé. Kevin, đi lấy chút trà. Loại Mao Đài ý.”

Kevin gật đầu đáp. Nó cũng đáp dạ chào rồi bước vào.

“Cháu chào chú ạ.”

“Ừ. Chào cháu. Ngồi đi.”

Nó tự tìm chỗ ngồi xuống trong khi ông sắp xếp lại bút nghiên. Lúc này thì Kevin đã nhanh nhẹn mang một bình trà tới, làm nó tự hỏi là không hiểu đi pha trà hay là đi hâm trà nữa.

“Phải nói là ta hơi bất ngờ đấy.” Ông Trương ngồi xuống trước mặt nó, vừa rót trà cho ba người, vừa mở lời.

“Bất ngờ ạ?”

“Ừ. Lúc trước khi con bé bảo là cháu nhà Weasley, ta cứ tưởng cháu tóc đỏ da trắng cơ.” Ông cười.

“A... dạ, cháu là con nuôi ạ.” Đúng là hai cha con có khác, vừa gặp mặt cũng đã nói chuyện tẻ nhạt rồi. Nó cười đáp.

“Thế là cháu người ở đâu?” Ông vừa nhấp trà vừa hỏi tiếp làm cho nó hơi bực mình. Mình còn chưa biết tên ông mà ông đã hỏi đến quê quán nhà mình rồi.

“Dạ, người Việt Nam ạ.”

“A. Việt Nam” Ông gật gù, lẩm bẩm. “Việt Nam cũng tốt. Việt Nam cũng tốt. Người phương Đông là được rồi, đỡ hơn bọn mắt xanh mũi lõ rồi.”

Ach. Ông bác này có vẻ kỳ thị người da trắng. Kiểu này về sau Cho Chang cặp bồ với Cedric chắc ông giận phải biết. Chắc là Cho Chang thấy ông như vậy, xấu hổ nên gắt.

“Cha!”

“Hà?” Ông giật mình.

“Cha gọi Quang đến làm gì? Không có gì thì để bọn con ra ngoài đi dạo.” Cô bé nói đến đó thì mặt hơi hồng lên.

“A... ừ, đúng rồi. Có việc.” Ông lại gật. “Nghe Cho Chang nói là cháu có tài năng thiên bẩm về phép thuật?”

Nó ngạc nhiên, chưa kịp nói câu gì thì Cho Chang đã cướp lời.

“Không chỉ đứng nhất khối thôi đâu cha. Bạn ý mới xong lớp hai mà đã làm được phép thuật năm lớp sáu rồi. Thuần thực luôn ý. Kinh khủng.”

“À thế à?”

“Dạ. Cũng không hẳn là tài năng thiên bẩm, cháu cũng tạm ạ.”

“Ừ. Cháu làm phép không lời được?”

“Dạ.”

“Cho còn nói cháu sáng tạo ra phép thuật mới?”

“Dạ. Cháu có làm được một vài cái phép thuật nhỏ vô ích thôi ạ.”

“Thử xem nào.”

“Dạ.”

Quang búng tay. Một tờ giấy nhỏ chui ra từ trong túi áo nó, Quang cất tiếng.

“Nhấn tin cho Cho Chang. Mai qua nhà tớ chơi nhé. Quang. Hết!”

Tờ giấy nhỏ tự cuộn mình lại, bay một vài mét tới trước mặt cô bé, mở ra rồi phát thành tiếng nó nói.

“Mai qua nhà tớ chơi nhé. Quang.”

Phát xong bùa nó mới nhận ra là rú con gái nhà người ta tới nhà chơi ngay trước mặt có vẻ không hay ho gì cho lắm, nhưng mà nó đã lỡ buột miệng ra rồi. Nhìn sang bên Cho Chang nhờ gỡ rối thì thấy cô bé đỏ mặt cúi tịt đầu, nó đành phải bối rối mở miệng.

“Phép này là cháu thu giọng nói vào trong tờ giấy, tìm người, bay tới mục tiêu rồi phát tiếng. Cũng khá đơn giản thôi ạ. Nó cũng chỉ có hữu hiệu trong tầm một vài kilomet là cùng.”

Ông Trương im lặng, không biết ông nghĩ gì mà đầy vẻ nghiêm túc.

“Cho, để cha nói chuyện với Quang một chút.”

Cho liếc sang nó nhìn rồi đứng dậy, gật đầu.

“Vây con đi đọc sách tiếp ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thế Giới

Cho Chang vừa ra ngoài ông Trương đã đóng cửa lại, mặt mũi nghiêm túc hẳn lên. Ông gờ tay ếm vài bùa chống nghe trộm rồi mới nhấp miếng trà nói tiếp.

“Nghe Cho Chang nói, cháu đã đọc xong sách lớp sáu rồi?”

“Dạ.”

“Thế đã đọc nhiều về lịch sử ma thuật chưa?”

“Dạ cũng kha khá ạ.”

“Ừ. Vậy ta hỏi một vài câu nhé.”

“Vâng.”

“Thứ nhất, cháu nói xem phép thuật mà cháu đang học có tác dụng ở phương đông hay châu phi không?”

Mắt ông lấp lánh, nhìn chăm chăm vào Quang như thể muốn ghi rõ hết phản ứng biểu cảm của nó. Nó hơi nhú mày, ngập ngừng.

“Theo cháu thì chắc là không.”

“Tại sao?”

“Tại vì nếu thật sự có tác dụng thì cháu nghĩ nó nên thịnh hành ở khắp nơi đi cùng với văn hóa phương Tây rồi.”

“Ừm.” Ông Trương hơi gật đầu. “Cháu nói chỉ một nửa đúng.”

“Dạ?”

“Nói cho chính xác thì khu vực tác động của ma thuật phương cháu đang học chỉ ở trong Châu Âu mà thôi, nói chính xác hơn thì là khu vực Tây Âu.”

“Chỉ trong Tây Âu à?”

“Ừm. Đây là lý do nó được gọi là văn hóa phép thuật Tây Âu.” Ông nhấp miếng trà rồi nói tiếp. “Trên thế giới này thực ra có đến gần chục văn hóa phép thuật khác nhau: Đông Á, Nam Á, Đông Nam Á, Châu Phi, Bắc Mỹ và Nam Mỹ. Tất nhiên là ở địa phương thì phép thuật xuất hiện ở phương thức khác nhau nhưng bản chất cũng na ná cả thôi.”

“Tại sao bọn cháu không được dạy những điều này à? Thậm chí cháu còn không hề đọc thấy điều này ở bất kỳ sách vở nào cả?”

“Ha, cháu nghĩ hồi thế chiến, phù thủy có tham gia không?”

“Bác nói vậy là có à?” Quang bắt ngờ hỏi. Trước giờ nó chỉ nghe thấy về cuộc chiến phù thủy chống Voldemort nhưng mà đó làm những năm bảy mươi chứ không phải hồi thế chiến.

“Tất nhiên là có. Cháu nghĩ châu Âu đô hộ nhiều nơi như vậy mà không có phản kháng từ phù thủy địa phương sao?”

“Cháu không biết nhưng nếu họ phản kháng thì tại sao Châu Âu vẫn đô hộ thành công à?”

“Tuy rất ghét phải nói thế này nhưng phải công nhận rằng Tây Âu là một văn hóa đặc biệt hơn hết thảy.”

“Đặc biệt à? Đặc biệt thế nào à?”

“Nó là văn hóa sản sinh ra phù thủy giỏi, nhanh và nhiều nhất. Tất cả những nền văn hóa còn lại đều khá giống nhau về thời kỳ phát triển của một phù thủy. Mười hai năm nhập môn, ba mươi năm học nghề, đến gần sáu mươi tuổi mới có chút thành tựu. Còn Tây Âu thì như người thấy rồi đấy: bảy năm học hành, ra trường học thêm chút đỉnh là đã có được thành tựu rồi. Bên kia phải sáu mươi tuổi mới đạt được mà ở đây chỉ tầm hai mấy. Không những thế ở nơi khác cả trăm vạn người mới có một kẻ có khả năng thành phù thủy, ở đây thì lại chỉ tầm vạn người đã có một. Khác biệt quá lớn.”

“Tại sao lại như thế được à?” Nó lắng nghe nhưu mày suy nghĩ.

“Đến giờ thì ta phải nói một vài điều. Đó là họ nhà Trương ta là một họ pháp thuật cổ đại của Trung Quốc. Tất nhiên ở đó, chúng ta không gọi nó là phép thuật mà gọi là ma võ.”

“Ma võ?”

“Ừ, ma võ. Thay vì tu nội lực, chúng ta tu ma lực. Từ một mức độ nào đó mà nói nội lực và ma lực cũng khá giống nhau, ma lực có vẻ như là bản năng cấp của nội lực.”

“Vậy tại sao bác lại sang đây học phép thuật bên này?”

“Hai lý do. Thứ nhất là ta đắc tội người có quyền lực lớn bên đó nên phải chạy sang đây. Hồi còn trẻ bông bột nên đi đánh nhau. Ai ngờ đánh nhằm con lãnh đạo Đảng. Cũng chả sao nhưng mà cứ tránh đi cho đỡ phiền. Thứ hai là để học phép thuật phương Tây. Ta muốn xem là tại sao Tây Âu lại có thể đào tạo ra phù thủy nhanh và nhiều như vậy.”

“Vậy bác tìm ra lý do chưa à?”

“Có chút manh mối rồi.” Ông Trương nhấp chén trà lên chậm chậm uống, làm nó sốt ruột.

“Là gì à?”

“Chưa tới lúc nói.” Ông cười thần bí.

“A... dạ vậy bao giờ mới nói được à?”

“Ta hỏi cháu nhé. Cháu muốn học ma võ không?”

Quang bắt ngờ, giật mình ngơ ngác.

“Ma võ? Cháu ý à?”

“Ừ. Cháu có khả năng thiên bẩm điều khiển ma lực, cốt cách cũng không tồi. Chắc chắn là tiềm năng võ học. Quảng cáo trước cho cháu nghe, ma võ

cùng tu với phép thuật hỗ trợ cho nhau mạnh mẽ kinh người. Ta năm nay ba mươi ba tuổi, học võ hai mươi bảy năm. Luyện phép thuật mới có năm năm trời, nhưng phải nói rằng ta là một trong những thần sáng mạnh nhất hiện giờ. Đó là tính cả mấy ông già lụ khụ gần sáu mươi rồi đấy.”

“Ý bác là học ma võ có thể tăng khả năng phép thuật?”

“Ừ.”

“Sao lại thế được ạ? Hai thứ có liên quan gì đâu?”

“Thì cứ học đi rồi biết đúng hay sai, đảm bảo chỉ cần gần tháng là thấy kết quả, giờ cháu cũng có việc gì làm đâu đúng không?” Mắt ông Trương sáng lấp lánh đầy hy vọng.

“Nhưng mà cháu đang bận học làm đũa với ông Olivander...”

“Làm đũa? Học làm đũa làm cái gì?” Mồm ông Trương giật giật, mắt căng ra. “Học võ mới ra mặt nam nhi chứ.”

“Cháu thích.”

Thấy thằng bé bướng bỉnh, ông đành nhượng bộ.

“Thì phân ra mỗi ngày một thứ. Coi như mùa hè học hai môn.”

Quang nghĩ lại thì thấy cũng được. Coi đi coi lại thì hiện giờ ông Olivander cũng chẳng dạy nó cái gì, chỉ có đến coi hàng làm bạn với ông là chính. Nó nghĩ vậy nên đồng ý luôn.

“Cháu có phải bái sư hay thế nào không?”

“Không cần. Tạm thời không cần. Đợi bao giờ cháu thấy ta nói đúng, chịu học hết sức hãy bái.”

Quang gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thế Giới (2)

Quang gật đầu đáp dạ. Ông Trương thấy vậy cười ha hả nói.

“Chỉ cần một vài năm cháu sẽ thấy đây là quyết định đúng đắn đường nào.”

Nó mỉm cười, mở miệng hỏi.

“Vậy giờ bác nói tiếp về đoạn thế chiến phù thủy kia được không ạ?”

“À... được thôi. Lúc nãy tự dừng lại bị lạc đề. Mình nói đến đoạn nào rồi nhỉ?”

“Bác đang nói về phép thuật Tây Âu đặc biệt thế nào?”

“À ừ, đúng rồi. Văn hóa Tây Âu đặc biệt ở ba điểm chính: nhiều phù thủy, học nhanh giỏi và chỉ có tác dụng ở Tây Âu.”

“Khoan, tức là bác đang nói những phép thuật ở những văn hóa còn lại khác không có giới hạn về khu vực?”

“Ừ, đúng rồi.” Ông Trương gật đầu. “Ví dụ như ta có thể sử dụng ma võ ở bất kỳ nơi nào.”

“Kể cả trên vũ trụ ý ạ?”

“Vũ trụ?” Ông Trương đỏ mặt hỏi lại.

“Đạ, trên bầu khí quyển, ngoài không gian ý ả. Ví dụ như trên trạm vũ trụ Quốc Tế. Có phù thủy nào lên đó thử chưa ạ?”

“Ồ... bác không biết.”

“A... vậy bác nói tiếp đi.”

“Ừ. Văn hóa Tây Âu tuy không thể đến vùng khác dùng phép thuật, nhưng cái hay là vật phẩm ma pháp được phù phép trong Tây Âu dù đi đến đâu vẫn sẽ có tác dụng.” Ông liếc nó như thể biết nó định hỏi lại. “Ít nhất là trên Trái Đất thì vẫn còn tác dụng. Tất nhiên những chỗ khác cũng có vật phẩm ma pháp. Nhưng mà do ít phù thủy hơn nhiều, trình độ kém hơn nhiều nên số vật phẩm ma pháp có được cũng ít hơn nhiều. Nhờ vào số lượng áp đảo những vật phẩm ma pháp này mà châu Âu có thể đô hộ thế giới. Cháu cứ tưởng tượng nhé, ví dụ như rương để đồ chẳng hạn, thay vì một rương lương ăn, họ giờ có thể chứa đến gấp mười lần số lượng. Tương tự như vậy cho súng ống đạn dược.”

“Nhưng mà cháu tưởng thế giới phù thủy và người thường tách biệt nhau? Sao phù thủy lại giúp người thường đánh chiếm được ạ?”

“Không phải hai bên sống như vậy ngay từ đầu, hồi trước hai bên sống với nhau khá hòa bình. Chỉ mới được tách ra gần đây thôi. Cháu nghĩ kỹ xem, thế giới phù thủy có đồ đặc giống như thời gian nào của lịch sử hiện đại? Máy ảnh, báo chí, in ấn, tàu, xe buýt. Đoán thử xem là tách ra từ bao giờ?”

“Cuối thế kỷ mười chín ạ?”

“Ha, câu hỏi mẹo. Họ tách ra từ thời cuối thế chiến thứ hai cơ.”

“Thế chiến thứ hai ả? Nhưng mà đấy là năm 1945, công nghệ phát triển mạnh hơn nhiều rồi mà?”

“Phải nói là phù thủy đi khá chậm so với công nghệ của thời đại. Họ thích dùng phép hơn.” Ông Trương giải thích.

“Vậy tại sao lại tách ra thời thế chiến ả?”

“Ha, đây là một trong những biến cố mà các nhà sử học phù thủy Tây Âu gần như xóa bỏ.” Ông Trương cười nhếch miệng. “Đến những năm 1920 thì các phù thủy từ các nền văn hóa khác đều nhận ra sức mạnh của phù thủy Tây Âu và dần dần tạo nên một đồng minh hờ chống lại phù thủy Tây Âu chỉ chờ một cơ hội đến để phản công. Và rồi thế chiến thứ hai đến, các phù thủy Tây Âu tấn công lẫn nhau lưỡng bại câu thương. Hội đồng minh lúc này mới nhảy vào tấn công. Tuy phù thủy Tây Âu nhiều hơn nhưng do đã trải qua một cuộc chiến nên thua một cách thảm bại.”

Ông nhấp một ngụm nước rồi nói tiếp.

“Sau trận thua, hội đồng minh sau một hồi bàn thảo đã ép Tây Âu phải phân tách phù thủy và người thường. Bất kỳ xung đột gì cũng mặc kệ người thường xử lý. Tây Âu đành đồng ý. Lãnh đạo hội đồng minh lúc đó cùng với lãnh đạo Tây Âu mới hợp sức làm phép xóa sạch trí nhớ của mọi người kể cả những phù thủy thông thường. Thế mới tạo nên Tây Âu như hiện giờ.”

Quang thở ra, như là choáng váng với lượng thông tin vừa mới được nhận.

“Vậy tại sao bác lại biết về việc này ả?”

“Ta nói rồi mà, nhà họ Trương là gia tộc cổ đại. Ông nội ta tham gia vào trận chiến năm đó nên có kể lại.”

“Wow.”

Nó ngồi bệt ra đấy, ngẫm nghĩ. Thế giới này to lớn hơn nó tưởng nhiều. Có vẻ giờ nghĩ lại thì Chúa Tể Hắc Ám Voldemort cũng không có vẻ gì là nguy hiểm cho lắm. Cùng lắm cũng chỉ bá được ở Tây Âu thôi, hán mà đi Trung Quốc hay Châu Phi là chắc ăn hành hết.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Thế Giới (3)

“Nhưng mà bác à, bác vẫn chưa nói lý do tại sao Tây Âu lại đặc biệt.”

“Ừ, tại vì ta chưa chắc chắn. Ta đã có chút manh mối rồi nhưng phải chờ kiểm tra thêm đã. Hơn nữa trình độ của cháu còn lâu mới hiểu được. Cứ học thêm đi đã.”

Quang đành ngậm ngùi mà gật đầu.

“A... nhưng mà cháu đang đi làm ở chỗ ông Olivander.”

“Đi làm? Ta tưởng cháu đi học làm đũa cơ mà?”

“Thì vừa làm vừa học. Năm ngoái cháu kiếm đủ tiền để mua cho Ron cái đũa mới đấy. Năm nay em gái cháu cũng vào trường, nên cháu định mua cho nó một chiếc đũa mới luôn. Còn định cố dành dụm mua cho nó một con thú nuôi.”

“...” Ông Trương nghe vậy thở dài. “Được rồi, có gì ta bù vào cho.” Người khác thì phải đóng tiền để học mà thằng bé này lại còn phải cho nó tiền nó mới chịu học.

“A... cảm ơn bác.” Nó cười tươi, hí hửng.

“Được rồi. Vậy đi ra chơi với Cho Chang đi. Mai trở lại bắt đầu học. Để ta còn chuẩn bị một vài thứ đã.”

“Vâng. Vậy cháu chào bác.”

Nó đi ra ngoài thì thấy Cho đang ngồi trên xích đu, cầm quyển sách, vừa đu nhẹ vừa đọc. Thấy nó nhìn, cô bé đặt quyển sách xuống cười đáp.

“Đi, để tớ dẫn cậu đi coi trang trại nhà tớ.”

Hai đứa sánh vai đi thăm từng khu một của cái trang trại to tổ chẳng nhà họ Trương này. Từ khu chuồng ngựa, đến dải dưa hấu, rồi đến vườn hoa thơm lừng, nơi đâu cũng có một vài gia tinh đang chăm sóc. Nó cất tiếng hỏi.

“Nhà cậu nhiều gia tinh lắm hả?”

“Hừ? Gia tinh á? Ủ, nhà tớ có khoảng hơn chục. Họ chăm chỉ, ngoan ngoãn nghe lời lắm, nhưng mà chán phèo. mấy lần tớ rủ đi chơi mà chẳng ai theo. Rủ ra ngoài thì bảo sợ bố tớ mắng, rủ chơi quidditch thì toàn chơi lấy lệ. Chán lắm.”

Cô bé vừa nhảy nhót vừa bĩu môi kể lể. Nó nghe vậy cười.

“Vậy lúc nào qua trang trại tớ chơi. Nhà tớ không rộng với đẹp bằng nhà cậu nhưng được cái đông người. Chẳng bao giờ sợ thiếu bạn chơi cả. Có tám anh chị em tớ nè, rồi có Harry cũng sắp tới chơi nữa. Hermione thì chưa biết nhưng mà chắc cũng sẽ tới. Chiều mai bọn tớ đi đón Harry tới, chiều ngày kia cậu qua chơi nhá? Bọn tớ tính làm ván quidditch.”

“Tớ sang nhà cậu chơi á?”

“Ừ, cậu chơi Tầm Thủ cho Ravenclaw mà? Sang chơi cho vui. Cậu có bạn gì không?”

“Không.” Cô bé lắc lắc đầu.

“Ừ, vậy đi, sáng ngày kia cậu sang nhà tớ nhé, dùng bột Floo ý, cậu biết địa chỉ rồi mà đúng không?”

“Ừ.” Cô bé gật gật.

Nó cười. Hai đứa đi dạo một hồi rồi Quang về nhà, ông Trương có nói nó ở lại ăn tối nhưng nó bảo rằng mẹ ở nhà đã nấu cơm nên xin phép. Lúc về đến nơi, nó báo cáo với hai ông bà Weasley về vụ học võ. Do thành tích học tập của nó rất xuất sắc nên hai người cũng chỉ ừ, dặn nó cẩn thận rồi mặc kệ nó làm gì thì làm.

Tám giờ sáng hôm sau, Quang đã đi đến cửa hàng cụ Olivander để báo cho ông biết. Cũng may dạo này cửa hàng chưa đông khách nên cụ cũng ừ, chỉ bảo nó là đợt gần cuối hè thì phải ra giúp cụ cả tuần.

Báo xong, nó đi thẳng qua trang trại họ Trương. Kevin, con gia tinh nó gặp từ hôm qua, đã chờ sẵn ở đó, bước tới chào rồi dẫn nó đi tới sân tập đẳng sau.

Cái sân đầy dụng cụ tập võ mà nó đã xem nhiều trên phim ảnh, từ bao cát, người gỗ rồi đến xà đơn, ván gỗ bày bừa ra trên sân. Ông Trương đang đứng đó chờ sẵn, nhìn thấy nó tới, ông cười lớn, nói.

“Thấy hoành tráng không?”

“Dạ.”

“Sẵn sàng chưa?”

“Dạ, cũng tạm.”

“Ừ, vậy đầu tiên, học ma võ căn bản vẫn là học võ. Võ thì quan trọng nhất là cơ thể. Giờ ta muốn thử xem sức của cháu đến đâu đã.”

Nó gật.

“Lên xà thử coi. Xem được bao nhiêu.”

Quang nhảy lên, kéo lên, hạ xuống liên tục gần trăm cái thì ông Trương bảo nó dừng lại.

“Đây, đeo thêm cái tải trọng này xem.”

Nó nhìn thì thấy cái tải trọng có ghi “10kg”. Nó nhặt lên hai cái, đeo vào chân rồi lại tiếp tục nhảy lên xà kéo lên xuống liên tục thêm trăm cái. Ông Trương nhìn vậy nhủ mấy lần khoan. Sao lại thế này được? Thằng bé mười ba tuổi chưa học võ đeo hai mươi ký tải trọng mà lại lên xà nhiều như thế này được? Ông giờ tay dùng nó lại rồi chỉ ra ngoài.

“Thôi không lên xà nữa, ra chạy bền cho đến khi hết sức. Cứ đeo hai cái tải trọng đấy. Đi đi.”

Quang nghe lời chạy đi. Nhưng cũng tương tự, nó chạy được hơn năm mươi vòng những vẫn chưa thấy mệt. Ngay cả nó cũng thấy bất ngờ về khả năng của mình. Nhưng mà nghĩ lại cũng thấy hợp lý, nó có liên kết linh hồn với tận hai con rồng đã gần một năm trời, cơ thể nó bị ảnh hưởng thì mạnh lên là phải, chỉ là không rõ giới hạn ở mức nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Buổi học võ đầu tiên

Cả buổi sáng, Quang thử hết tất cả mọi bài kiểm tra mà ông Trương nghĩ ra được. Từ cái đơn giản như hít đất, gập bụng đến những thứ phức tạp hơn như đeo tạ đứng cân bằng trên hai cái xà. Cơ thể nó không những mạnh mẽ, bền bỉ mà còn dẻo dai. Mấy động tác co giãn vòng vèo như của yoga mà nó cũng làm được tốt.

Điều này làm cho ông Trương băn khoăn mãi. Đến khi thử lực đâm trên bao cát thì ông Trương há mồm kinh ngạc. Tuy ông nói rằng kỹ thuật phát lực của nó chẳng ra thể thống gì hết nhưng hình như vì lực lượng của nó quá mạnh nên mỗi lần đâm của nó đều đủ để bắn bay mấy cái bao cát to đùng ông Trương chuẩn bị. Sau một hồi, ông Trương gọi nó lại, bảo nó ngồi xếp bằng xuống rồi cất tiếng.

“Thả lỏng nhé, ta sẽ dùng ma lực để kiểm tra tình huống cơ thể của cháu.”

Ông Trương đặt tay lên cổ tay Quang. Một dòng lực lượng kỳ quái vừa âm áp vừa thanh mát truyền qua vào trong người nó rồi tản ra dần dần. Dòng lực lượng này lan đến đâu, nó thu lại của ma lực của nó đến đấy. Dần dần, dòng lực lượng kia tản đều ra hết cả cơ thể Quang.

Cũng chỉ một vài phút, lực lượng kia rút lại thu dần về phía cổ tay rồi biến mất hẳn. Nó mở mắt ra thì thấy ông Trương nhăn mày suy nghĩ. Quang thấy vậy ngồi im lặng chờ đợi xem ông có đánh giá gì về cái cơ thể này của nó.

Ông Trương bỗng dưng thở ra.

“Kỳ lạ. Kỳ lạ thật.”

“Sao ạ?”

“Cơ thể của cháu khác thường một cách không thể hiểu nổi.”

“Khác sao ạ?”

“Nó như thể là không phải của con người vậy.”

“Dạ...?”

“Tất cả bộ phận nội tạng của cháu đều nhìn giống như của con người nhưng lại vận động mạnh mẽ kinh khủng. Tim của cháu đập có 15 lần một phút.

Chậm phải nói là kỳ lục. Đây là cháu còn vừa vận động ác liệt xong. Tế bào của cháu có vẻ như thiếu đốt năng lượng nhanh hơn người trưởng thành bình thường gấp mấy chục lần. Ta đoán cháu ăn rất nhiều?”

“Vâng.” Nó gật gù. Từ đợt có hai bé rỗng xong, Quang như bị lây tính ăn nhiều của bọn nó. Bữa nào cũng phải đớp ít nhất bốn năm đĩa gà chiên mới vừa bụng.

“Phôi, gan, thận, cơ bắp, cốt xương. Tất cả mọi thứ đều ưu tú hơn một người học võ lâu năm” Ông càng nói càng nhíu mày. “Mà đây còn chưa là chỗ kỳ lạ nhất.”

“Còn gì nữa ạ?”

“Cháu vừa mới mười hai, đúng không?”

“Dạ, vâng.”

“Hừm. Đúng ra mà nói, thì ở tuổi này nên là thời điểm cháu phải chuẩn bị dậy thì, cơ thể bắt đầu trưởng thành, nhưng tế bào của cháu lại như thể cháu mới sinh vậy.”

“Mới sinh ý ả?” Nó nghĩ ngợi. Có thể nào mà lúc nó liên kết linh hồn với hai bé rỗng, cả ba đứa được cộng hưởng cả tuổi thọ? Ủ, có thể lắm chứ. Nó gật thăm trong lòng.

“Đó còn chưa hết, tốc độ trưởng thành của tế bào lại nhanh gấp năm lần người bình thường nữa. Mà rõ ràng cháu chưa bắt đầu dậy thì. Nghịch lý. Rõ ràng nếu mà tốc độ sinh trưởng nhanh như thế này thì cháu phải thành người lớn từ năm bốn tuổi rồi. Vô lý, vô lý quá đi.” Ông tắc tặc lưỡi, lắc lắc đầu.

Ngẫm lại thì quá trình trưởng thành của rỗng mất ba năm còn của người mất mười tám năm. Cộng hưởng xong thì chắc nó cũng trưởng thành trong tầm ba năm hơn. Cũng may là tới gần đây nó mới lấy được hai bé rỗng. Lớn nhanh như vậy người ta lại bảo là quái vật, hay người khổng lồ gì đó. Giờ thì trùng hợp vào đợt dậy thì, nên cũng đỡ phải lo lắng.

“Hay có lẽ nào cơ thể cháu mới thay đổi gần đây?” Mắt ông Trương sáng lên. “Đây là cách duy nhất để giải thích tốc độ tế bào sinh trưởng. Sao? Gần đây có thay đổi gì không?”

“Dạ không, chẳng có gì cả. Chỉ đi học trên trường thôi ạ. Hay là do đồ ăn của trường ạ? Nhà cháu chẳng khá giả cho lắm nên thỉnh thoảng ăn cũng không được đủ. Đến trường thì được no bụng hơn.”

Ông lại nhăn mày, có vẻ không chấp nhận câu trả lời của nó lắm.

“À mà bác à, sao bác kiểm tra thân thể cháu bằng ma lực kia được thế ạ? Có vẻ như bác nhìn thấy được đến cả từng tế bào. Bác biết Trung Y à? Tại vì nhìn như bắt mạch ý ả.” Nó cố gắng đổi chủ đề.

“Hừ?” Ông Trương nghiêng đầu giăn đôi mày, cười. “À không, cái này là kỹ thuật của phù thủy cấp cao thôi. Về sau ta sẽ dạy cháu sau.”

Ông Trương đáp xong lại ngồi trầm tư. Thấy đánh lạc hướng không thành, Quang đành ngồi im chờ ông ra lệnh. Sau một hồi nghĩ ngợi, ông cũng đành cho nó về sớm. Khả năng cơ thể nó vượt qua dự đoán của ông nên cũng làm phá sản kế hoạch huấn luyện mà ông đã đặt ra trước đó. Giờ thì ông bảo ông cần vài ngày để suy nghĩ và chỉnh sửa lại kế hoạch, hẹn nó vài ngày nữa quay lại. Nó hơi thất vọng vì chưa được nghe về ma võ nhưng cũng đành vâng rồi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đi Đón Harry

Chiều tối về đến nhà, ăn uống tắm rửa xong, cả bọn chúm chúm đầu lại bàn kế hoạch giải cứu Harry ra khỏi nhà dượng nó. Ban đầu trong truyện là phải đến gần cuối hè, bọn nó mới tới đưa Harry đi nhưng mà Quang nghĩ lại thì thấy Dobby sẽ tới nhà Vernon phá nên quyết định đi sớm để Harry đỡ khổ. Cũng chẳng có mấy thứ để bàn hết, chỉ là quyết định chờ đến tối mới đi thôi. Quang đã gửi thư trước cho Harry, hẹn thẳng bé tối nay sẽ tới rồi. Giờ chỉ cần chờ đến tối là được.

Tất nhiên là tụi nó dùng chiếc xe bay mà Arthur đã cải tiến với sự giúp đỡ của Quang. Xe có bốn chỗ mà giờ có đến bốn đứa muốn đi: Fred, George, Ron và Quang. Sau một hồi oản tù tì thì cuối cùng George bị bắt phải ở lại nhà.

Đến 11 giờ tối, ba đứa rón rén lên xe, Fred ngồi cầm lái, Quang ngồi ghế phụ còn Ron thì ngồi đằng sau. Sau khi biến hẳn thành tàng hình, bọn nó mất khoảng ba tiếng mới đến nơi. Lái xe trên đường đã khó, lái xe trên không trung còn khó gấp mấy lần. Ban đầu nó định chuyển hẳn bộ điều khiển thành như trong trực thăng nhưng mà chưa làm kịp, ông Arthur mới mang cái xe về được gần tháng, nó chưa có thời gian đi kiểm nguyên liệu cần thiết để chỉnh sửa.

Fred cẩn thận đưa cái xe lại sát cửa sổ phòng gác mái của Harry. Quang kéo cái cửa kính xuống, giờ tay gõ.

Cộc. Cộc. Cộc.

“Đề tao yên... Im đi... Đề tao ngủ...”

Có vẻ như Harry không nhận được thư nó gửi mà đang nằm kênh trên giường ngáy. Nó gõ lại lần nữa. Lần này, thằng bé mở mắt ra. Quang vẫy vẫy tay cười. Thằng bé giật mình, vụt dậy khỏi giường mở cửa sổ ra.

“Anh Quang! Sao anh lại...? Cái gì thế này...?”

Miệng thằng bé há hốc, không thể tin nổi nhìn vào cái xe hơi đang lơ lửng. Quang cười đắc chí.

“Thấy hay không? Kiệt tác của anh và bố đấy. Ron và Fred cũng đến kìa.”

“Harry!” Ron và Fred ngoái đầu vẫy tay.

“Bọn anh đến đón em ra nhà tụi anh chơi cho hết hè luôn.”

“Ra nhà anh?”

“Ừ, em ở đây cũng đâu có vui đâu đúng không? Qua nhà anh ở cả hè luôn đi.”

Thằng bé có vẻ ngờ ngàng giây lát rồi vẻ vui mừng lập tức hiện ra trên mặt.

“Đi bây giờ ạ?”

“Ừ, đi bây giờ. Xếp đồ vô rương đi. Thích thì viết thư đề lại cho họ.”

“Nhưng mà em không ra được.”

“Sao lại không ra được? Em bị nhốt à?”

“Vâng. Lúc tối em rửa bát nhờ tay làm vỡ ba cái đĩa. Bị phạt nhin cơm luôn.” Thằng bé xấu hổ đáp. “Bọn mình đâu được phép làm phép đâu? Làm sao mà ra được?”

“Yên tâm.” Quang đáp.

Lúc ở nhà bạn thì bọn nó không nghĩ tới việc Harry sẽ bị nhốt nên cũng không chuẩn bị dây hay cái gì để dùng xe kéo hết. Nó đành đưa hai tay ra nắm lấy thanh sắt chắn ngang cửa sổ, gấn lên kéo ra. Chỉ trong phút chốc, cái thanh bị bẻ cong oằn xuống. Ba đứa còn lại nhìn một cách kinh dị.

“Em bảo rồi, thiên tài học võ đấy.” Nó cười đáp.

“Mới học chưa được một buổi mà?”

“Thì thiên tài mà lị.”

Fred bĩu môi lắc đầu không tin. Nó cũng mặc kệ, vặn nốt bốn cái thanh sắt còn lại.

“Xong rồi đấy, dọn đồ rồi ném ra đây.”

“Nhưng mà đồ của em ở dưới căn phòng dưới cầu thang cơ. Bị khóa rồi.” Harry vừa trèo

“Rồi, đề anh.” Fred cười nhăn nhă, lôi ra một cái kẹp tóc, rón rén đi theo Harry, rồi cẩn thận nạy cái khóa ra. Chỉ chốc lát, một tiếng cạch vang lên và cái cửa mở toang chào đón.

“Được rồi. Vào lấy hết đồ rồi mình té.” Fred cười thì thầm

Mấy đứa nhanh nhẹn chuyển hết đồ vào trong cốp xe. Fred lôi ra một bình sơn xịt, cười.

“Trước khi đi, phải lưu lại tí làm kỷ niệm nhỉ?”

Harry thấy vậy, cướp lấy cái bình son, hăng hái đáp.

“Đề em.” Thằng bé xịt lên tường nhà một dòng chữ to đùng: “Bye nhá thằng béo ụ.” Cũng không rõ là thằng bé chửi Vernon hay là Dudley nữa.

Son xong, Harry chạy xuống cầu thang rồi lại chạy lên, dậm chân thật mạnh hết sức có thể. Còn đứng tại chỗ nhảy ầm ầm mấy cái trước khi nhảy vào cái xe bay.

Dưới nhà, đèn sáng lên, Vernon có vẻ bị đánh thức, tức giận gào ầm lên.

“Mày làm gì thế thằng khốn kia?”

“Đi, đi thôi.” Harry xúi.

Fred khởi động máy. Chiếc xe cất cánh, Harry ngoái đầu ra ngoài, vừa hét vừa vẫy tay.

“Hè năm sau gặp lại!!!”

Vernon đứng đó, mặt đỏ bừng vì giận dữ, gào thét.

“Petunia! Petunia! Thằng quỷ kia đang chạy! Nó đang chạy đi!”

Cả bọn phá lên cười ầm ỹ. Sau một hồi lắng xuống, Harry mới quay ra hỏi.

“Bọn anh kiếm đâu ra cái xe đấy?”

“Xe mới của ba đấy.” Fred đáp. “Hôm nay ông làm ca tối. Mong là mình về kịp trước khi mẹ nhận ra là bọn anh bay ra ngoài giữa đêm.”

“Ba anh làm gì?”

“Ông làm cho bộ Pháp Thuật.” Quang đáp lại.

“Nhưng mà là trong bộ phận chán nhất của Bộ.” Ron tiếp lời. “Sở Dùng Sai Chế Tác Của Muggle.”

“Sở gì cơ?”

“Là cái sở mà chuyên lo về mấy thứ đồ Muggle chế tạo mà bị đem đi phù phép, phòng khi những thứ ấy lọt vô nhà hay chợ của một Muggle nào đó. Thí dụ như năm ngoái, có một phù thủy chết già, bộ ấm chén của bà bị bán cho một tiệm đồ cổ rồi một Muggle mua về nhà pha trà uống. Loạn hết cả lên. Lần đấy ba phải làm thêm giờ mấy tuần liền.”

“Thế chính xác là chuyện gì xảy ra?”

“Thì cái bộ đồ như bị ma ám, làm đủ trò. Cái ấm thì phun nước nóng lung tung, cái chén thì bịt luôn mồm mấy Muggle lại không cho ăn uống. Lần đấy ba như điên lên ý, bực cả tuần, chả làm gì cũng ăn mắng.”

“Thế còn cái xe hơi này?”

Fred cười. “À ừ, ba anh mê mấy đồ của Muggle lắm, cả cái thằng Quang này nữa. Nhà kho cả đồng đồ Muggle luôn. Hai người cứ gỡ ra gỡ vô, lắp đi lắp lại. Làm mẹ anh bực lắm. Mấy tuần trước, ông kiếm đâu ra mạng về cái xe hơi này. Thằng này thấy vậy sướng quá, nhảy cẫng cẫng lên ầm ầm đủ thứ bùa lên đây. Cái xe này giờ hơi bị đa năng luôn.”

“Thật ý ả?” Harry tò mò hỏi. “Có những gì ả?”

“Ờ, có bùa tàng hình, bùa bay thì thấy rồi đó. Có bùa định hướng, bùa đi xuyên tường, bùa tăng tốc, bùa giảm xóc. Còn gì nữa không mày?” Fred quay qua hỏi nó.

“Còn có bùa phòng thủ.”

“Thiệt tình, mày ẻm bùa phòng thủ vô làm cái gì? Xe dùng để đi lại chứ có phải để đánh nhau đâu?”

“Kệ em.” Quang hừ.

Chương 58: Đi Đón Harry (2)

Trương tự như lúc đi, chuyến xe về cũng mất tầm ba tiếng. Fred hạ chiếc xe xuống trước sân với một cái nảy nhẹ. Đứng trước chiếc bảng cẩm lịch ghi chữ “Trang Trại Burrow” với cả đồng giày ông, vạc lưng ngón ngang, Quang vỗ vai Harry nói.

“Chào mừng tới trang trại Burrow!”

“Vây thôi, nhà tụi mình cũng chẳng có gì đặc biệt.” Ron tiếp lời.

Harry cười tươi, vui vẻ nói.

“Nhìn tuyệt lắm.”

Cả bọn mở cốp, giúp Harry bê đồ ra. Fred nói:

“Bây giờ đi lên lầu, nhớ có bước nhẹ thôi. Chờ tới bữa sáng thì xuống, giả bộ như Harry đi xe bus tới, chắc mẹ sẽ không để tâm đâu.”

Ron nói.

“Ok, đi theo mình, Harry. Mình ngủ ở... ở gác mái...”

Mặt Ron chợt đổi màu xanh tái mét, mắt nó trợn trừng. Bà Weasley đang băng ngang qua sân, mặt hầm hầm như thể muốn giết người.

“Tiêu rồi.” Fred kêu.

Bà dừng lại trước mặt bọn trẻ, hai tay chống hông, ngó chăm chăm vào mấy khuôn mặt tội lỗi đang đứng đó. Bà nói như thể đang nghiền răng kèn kẹt:

“Các con có biết là mẹ lo lắng thế nào không?”

“Tụi con xin lỗi, nhưng mà mẹ, tụi con chỉ...”

Fred chưa kịp nói hết lời thì bà gào lên.

“Giường trống trơn! Dám lấy cái xe hơi đi... Nhờ mà có tai nạn thì sao? Mẹ lo chết đi được... Các con có biết nghĩ tới mẹ không hả? Chờ bố bọn bay về... Mấy anh tụi bây có bao giờ làm khổ mẹ thế này đâu?”

Bà quay ra chỉ Fred nói.

“Chỉ giờ đầu tiên thôi, hai đứa em ngoan như thế mà lại lôi kéo tụi nó đi làm những trò nghịch dại. Con có biết bao nhiêu điều có thể xảy ra không? Nhờ con bị tai nạn thì sao? Nhờ cái xe bị Muggle nhìn thấy thì sao? Con có biết là bố có thể bị mất việc không?”

Bà lại quay ra chỉ Quang.

“Còn con nữa, bình thường con ngoan ngoãn, trưởng thành nhất nhà nhưng giờ lại đi làm cái trò này. Mẹ vô cùng thất vọng với con.”

Thời gian trôi qua một cách nặng nề, ba đứa cứ đứng đó nghe bà mắng một cách im lặng. Sau một hồi, bà quay ra nói với Harry.

“Bác rất vui khi được gặp con, Harry yêu dấu. Mang đồ vô nhà đi con.”

“Đi vào ăn sáng chờ bố về xử lý.” Bà trừng mắt nhìn tụi nó.

Một lúc sau, cả bọn thêm cả George đã ngồi trên bàn ăn xúc xích và bánh mì phết bơ. Harry đang có một đồng đồ ăn to tởm chằng trước mặt, bà Molly thì ngồi ngay cạnh vừa trấn an nó, vừa đưa cho nó thêm đồ ăn.

“Con đừng lo, bác không giận con đâu. Bác chỉ đang giận cái tụi này thôi. Dùng xe bay bắt hợp pháp ngang qua một nửa đất nước thì bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy các con...”

Fred chen ngang.

“Xe tàng hình mà mẹ.”

Bà Weasley nạt.

“Đang ăn thì ngậm miệng lại.”

Quang bảo.

“Mẹ à, họ bỏ đói Harry...”

“Cả mày nữa.”

Bà Weasley lại nạt, nhưng giọng có vẻ dịu đi ít nhiều. Bà quay ra nói tiếp với thằng bé.

“Quang với Ron nói hết cho bác nghe về gia đình di dưỡng của con rồi. Nếu con thích thì hè nào con cũng có thể tới đây chơi, coi như đây là ngôi nhà thứ hai của con cũng được. Nhà bác không có nhiều nhưng mà đồ ăn cho thêm một người thì vẫn đủ.”

“Dạ, cảm ơn bác...” Harry có vẻ xúc động không biết nói gì. Thằng bé bỗng đứng nghĩ đồng tiền trong ngân hàng mà nó có chắc cũng không thể nào mua được cảm giác ấm áp mà nó có được lúc này. “Con có thể góp tiền ạ?”

“Gi cơ?”

“Để con trả tiền ăn ở.”

Bà Molly giật mình, cười. “Đừng ngớ ngẩn chứ, con cứ ở đây thoải mái, tiền nong gì. Nếu con thích thì có thể cùng bọn quý sứ này giúp bác làm chút việc vặt trong nhà là được.”

“Dạ.” Thằng bé gật gật, cúi đầu ăn tiếp.

Vừa lúc đó, Ginny xuất hiện trong bộ đồ ngủ, cô bé đứng ở ngay cửa nhà bếp. Đúng như thói quen, cô bé dụi dụi mắt, mò mẫm đi lại chỗ Quang ngồi lên ngay trên đùi nó, lằm bằm:

“Cho em cốc sữa.”

Quang cười xoa xoa đầu cô bé.

“Bé con, mở mắt ra nhìn đi, nhà có khách này.”

Cô bé mở mắt tí hí ra một cách cẩn thận như sợ chói, rồi ă một tiếng, mắt mở to hẳn ra khi nhìn thấy Harry.

“Anh là Harry Potter!”

Ginny vẫn như cũ là fan của Harry nhưng chắc một phần nào đó do Quang mà cô bé không có thẹn thùng như ở trong truyện nữa mà ngồi đó hỏi thẳng luôn.

“Tí nữa anh cho em xin chữ ký nhá?”

“Chữ ký?” Harry bất ngờ.

“Fan hâm mộ của em đó, Harry.” Fred chiêm vô. “Nó mới đọc xong mấy bài báo về em gần đây.”

“A...” Có vẻ như Harry cũng chẳng biết nói gì nên chỉ gật gật.

Ginny thì cũng chỉ hỏi qua vậy thôi, thấy Harry chẳng trả lời cũng kệ, xong cô bé vẫn ngồi đó, uống cốc sữa mà nó vừa đưa rồi nằm ườn ra bàn bắt nó bón cho cô bé ăn. Bà Molly nhìn thấy vậy mắng:

“Con gái con đũa. Làm cái gì đấy? Tự ăn đi, mười một tuổi rồi mà cứ bắt anh bón. Còn ra thể thống gì nữa. Quang! Đừng có chiều nó mãi.”

Ginny nghe vậy cũng chỉ bịu môi rồi lại cứ ngồi đó há mồm chờ ăn. Nó thì cũng cười cho qua, tiếp tục bón cô bé ngủ cốc. Bà Molly thấy vậy đành lắc đầu.

“Sáng nào cũng thế. Đến chịu với tụi bây.”

Chương 59: Đi Đón Harry (3)

Ăn uống xong xuôi Fred đặt dao nĩa xuống và ngáp:

“Mệt quá. Con đi ngủ đây...”

Bà Weasley nói ngay:

“Không được đi ngủ. Ra vườn dọn dẹp ma lùn đi. Để đó từ mấy tuần trước rồi.”

“Ồ, mẹ...”

Bà quay sang nói với Quang, George và Ron.

“Cả ba đứa ăn xong rồi thì cũng đi ra làm đi. Quang, mẹ bảo không bón nó nữa, để nó tự ăn.”

“Ồ, con có tội gì đâu? Sao mẹ lại phạt con?” George phản kháng.

“Tội biết chuyện mà không chịu nói. Đi đi.” Bà đáp rồi quay sang Harry nói. “Con đi ngủ đi, Harry. Chắc con mệt lắm rồi.”

“Dạ bác, để con giúp Ron với mấy anh. Con chưa thấy ma lùn sống bao giờ.”

“Ừm, vậy tùy con. Nhưng mà nếu thấy mệt thì cứ đi ngủ đi, kệ tội nó.” Bà gật rồi quay ra nạt. “Tội bây làm cho cẩn thận, còn thừa con nào thì nhin com tối.”

“Vâng...” Bốn đứa vâng một cách ỉu xìu.

Mấy đứa trẻ dọn một hồi thì cũng hết, mệt nhưng mà lại chẳng được đi ngủ nên tội nó cũng chẳng hăng hái cho lắm, làm khoảng gần tiếng mới xong. Tuy xong việc, bọn nó vẫn đứng lờn vờn ngoài sân vì biết thừa giờ mà vào nhà là sẽ lại bị mẹ giao thêm việc vặt. Rồi bỗng dưng có tiếng Ginny trong nhà kêu:

“Bố về! Bố đã về!”

Tội nó nghe vậy cũng ồ vào nhà theo. Ông Weasley đang ngồi trên một cái ghế ở nhà bếp, cặp kính đã gỡ ra, hai mắt nhắm nghiền thương thức tách trà nóng bà Weasley vừa đưa cho. Ông làm bầm:

“Thật là một đêm khủng khiếp!”

Mọi người bắt đầu quây quần xung quanh.

“Chín cuộc khám xét. Chín! Lão Fletcher còn thử ếm bùa linh tinh...”

Ông nhóp miếng trà, thờ dãi.

“Có tìm được gì hay không bố?” Quang hỏi rất hăng hái.

“Chỉ tịch thu được vài cái chìa khóa co rút với một cái ấm hay cần người. Cũng khá bình thường.” Ông ngáp đầy mệt mỏi. “Có một vài vụ khá bê bối, nhưng may mà không phải sở của bố...”

“Ai mất công ếm bùa mấy thứ linh tinh vậy hả bác?” Harry hỏi.

Cũng chẳng nhận ra người hỏi là Harry, ông cứ trả lời. “Chẳng qua là mấy người chán chẳng có gì làm đi trêu Muggle thôi. Nếu không thì cũng là tìm cách lừa tiền. Nhiều người rảnh rỗi lắm, cháu không tin được đâu. Ếm đủ thứ linh tinh.”

Bà Weasley bỗng dưng nói.

“Như xe hơi chẳng hạn.”

“Xe... xe hả, em yêu?” Mắt ông mở bừng ra, nhìn vợ đầy vẻ tội lỗi.

“Ừ, xe, anh Arthur.”

“Thử tưởng tượng một phù thủy mua một chiếc xe hơi cũ kỹ rỉ sét, xong nói với vợ là ông chỉ muốn tháo nó ra xem nó hoạt động như thế nào, trong khi thực ra ông ấy ếm bùa cho nó bay.”

Ông Weasley chớp chớp mắt.

“Chà, êm yêu, anh nghĩ em sẽ nhận thấy rằng ông ta làm chuyện đó hoàn toàn hợp pháp. Ngay cả nếu như... ờ... nếu ông ta được nói thật với vợ thì ông có thể đã làm tốt hơn... Em sẽ thấy trong luật có chỗ sơ hở... Nếu ông ta không có ý định lái chiếc xe bay, thì việc trong nhà có một chiếc xe biết bay cũng không...”

Bà Weasley la lên:

“Anh Arthur, khi anh viết cái luật đó, chắc anh đã chủ tâm chừa ra kẻ hở phải không? Có vậy anh mới có thể thực hiện được chuyện chấp vớ ba mớ rác rưởi Muggle trong nhà kho của anh. Và xin thông báo cho anh hay, Harry đã đến đây, hồi sáng này, trên chính chiếc xe mà anh không có ý định bay ấy!”

Ông Weasley ngo ngác:

“Harry? Harry nào?”

Ông nhìn quanh, thấy Harry, và nhảy dựng lên.

“Quý thần ơi! là Harry Potter hả? Rất mừng được gặp con. Ron đã kể cho gia đình bác nghe rất nhiều về...”

Bà Weasley vẫn tiếp tục hét:

“Mấy đứa con trai anh lái chiếc xe bay ấy đến nhà Harry rồi trở về tối hôm qua đó! Anh nói sao về chuyện đó chứ hả?”

Ông Weasley háo hức:

“Thực hả? Nó bay tốt không? Ách... Ý bố là... là...”

Ông lấp bấp khi mắt bà Weasley phát ra những tia sáng giận dữ.

“Là... là làm vậy là rất bậy, các con à... đúng là bậy quá...”

Ông liếc nhìn bà Molly như thể cố đoán xem ý bà là gì.

“Phải phạt... Đúng rồi, phải phạt. Fred và George chắc chắn là hai đứa đầu têu, phạt dọn nhà và trang trại 1 tháng, không được đi đâu. Còn Quang thì phải làm hết bài tập về nhà hè trong hai tuần. Ron cũng thế.”

Nhìn bà Molly hơi hài lòng, ông mới thở ra quát nạt.

“Thôi, đi đi, làm gì thì làm, giải tán.”

Cả bọn về phòng ngủ thẳng tới chiều tối. Lúc nó dậy, đi ra khỏi phòng thì bất ngờ thấy Cho Chang đã ngồi trong phòng khách chơi với mẹ nó. Hai người nói chuyện có vẻ rất vui vẻ.

“Quang. Bạn đến chơi này.”

Cho Chang mỉm cười vẫy tay chào nó. Nó cũng cười đáp lại.

“Chờ tí tí nhé. Để tớ gọi bọn nó dậy hết rồi tụi mình đi chơi.”

Nó nhanh nhẹn đi từng phòng gọi hết cả bọn dậy, rú hét mọi người ra sân chơi. Chiều hôm đó tụi nó chơi hết Quidditch đến đá bóng rồi trốn tìm. Cho Chang còn ở lại ăn tối luôn.

Cô bé bị hai anh em sinh đôi trên mái cũng thành quen, không đồ mặt như xưa nữa mà thỉnh thoảng còn đốp chát lại rất tự nhiên.

“Hôm nay tớ vui lắm. Cảm ơn cậu nhé!”

“Ừ, có gì đâu. Lúc nào chán thì cứ tới chơi.”

“Ừ, cậu nhớ nhé. Đừng để lúc tớ tới lại không tiếp.”

“Nhớ mà.”

“Hi.” Cô bé cười. “À, bố tớ bảo cậu sáng sớm mai tới học võ tiếp đấy.”

“A... ừ, vậy sáng mai tớ tới.”

“Ừm, vậy thôi, tớ về nhé.”

“Ừ, bye, mai gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ma Võ

Buổi sáng hôm sau, Quang tới sớm. Vẫn như lần trước, Kevin đã đứng chờ sẵn, dẫn nó tới sân sau. Chỉ khác một chỗ là lần này không có những dụng cụ linh tinh như lần trước mà chỉ có một tảng đá cao tầm 4 mét to tổ chẳng nằm ngay giữa sân còn ông Trương đứng ngay đó. Thấy Quang đến, ông cười chào.

“Quang! Đến sớm thế?”

“Dạ.”

“Đến sớm cũng tốt. Ta có kế hoạch huấn luyện mới rồi. Lại đây.”

Nó bước lại gần cái tảng đá. Ông Trương cười.

“Ban đầu ta định để cháu luyện tập thể lực, cơ bắp trước. Nhưng giờ cơ thể của cháu đã mạnh như vậy rồi thì chúng ta sẽ bắt đầu với mục tiếp theo luôn: ma võ.”

“Ma võ?”

“Ừ, giờ ta sẽ cho cháu xem sức mạnh của ma võ. Nhìn tảng đá này. Đây là đá cẩm thạch hoa cương. Không phải loại bình thường đâu, mật độ cao gấp năm lần bình thường. Nặng gần hai tấn. Bình thường muốn cắt loại đá này phải dùng dao phủ bụi kim cương.” Ông cười. “Nhìn này.”

Ông ra hiệu cho nó lùi lại. Ông hạ xuống tấn, hít hơi, tay phải đâm mạnh ra trước.

Rầm.

Nắm đấm của ông đập vào với một tiếng nổ lớn. Một cái lỗ lớn bắn tung ra từ phía đằng sau tảng đá. Ông rút tay lại, xoay người đá chân lên phần đầu.

Rầm.

Phần đầu tảng đá vỡ ra thành những mảnh nhỏ. Nó nhìn một cách kinh ngạc, cất miệng hỏi.

“Bác làm thế nào đấy?”

“Đây chỉ là một ứng dụng đơn giản của ma võ thôi. Rút đũa ra.”

“Làm gì ạ?”

“Cứ rút ra.”

Quang đưa tay rút đũa ra từ túi quần, nói.

“Bắn một bùa tấn công vào người ta. Không phải lời nguyện không thể tha thứ là được.”

“Nhưng mà cháu không được phép dùng phép thuật trong mùa hè?”

“Yên tâm, bộ không dò được ma pháp trong trang trại của ta đâu. Cứ làm đi.”

Nó gật đầu, giờ đũa chĩa vào người ông và hét to.

“Choáng!”

Một tia sáng bắn ra từ cái đũa của nó về phía ông Trương. Tia sáng chạm vào người ông nhưng lại biến mất như không có gì. Quang nhú mày.

“Đoán được không?” Ông Trương cười hỏi.

“Đoán?” Nó nhú mày. “Bác dùng bùa chắn phủ cả cơ thể?”

“Sai.” Ông cười. “Đây là một phương pháp dùng ma lực của ma võ: dùng ma lực để cường hóa cơ thể. Thay vì dùng bùa chắn, ta dùng ma lực để cường hóa cơ thể mỗi ngày, cho đến mức mà cơ thể của ta trở thành kháng pháp. Tất nhiên chỉ tới một mức độ nào đó mà thôi. Ta mới chỉ kháng lại được phép của một thần sáng tâm trung. Cha ta kể lại là thời thế chiến, ông nội ta từng có thể chống lại đến sáu bùa Avada Kedavra (bùa giết chóc) từ sáu thần sáng cao cấp cùng một lúc.” Ông Trương kể đầy tự hào.

“Sáu cái ạ?”

“Ừ, sáu cái! Thành huyền thoại của Trung Quốc. Sau trận đánh đấy, giang hồ tôn ông là Bất Tử Đạo Nhân.”

“Bất Tử Đạo Nhân? Ông là người đạo giáo ạ?”

“Ừ. Giờ ta sẽ giới thiệu cho cháu về gia tộc của ta.”

“Dạ?” Quang tò mò.

“Tên ta là Trương Thanh. Gia tộc họ Trương của ta là con cháu mấy chục đời của lão tổ Trương Quân Bảo, hay còn được biết đến với cái tên Trương Tam Phong, Trương Chân Nhân, người sáng lập ra phái Võ Đang.”

“Vậy là bác sẽ dạy cháu võ thuật Võ Đang ạ? Thái Cực Quyền ạ?” Quang mắt sáng bừng. Từng là một fan hâm mộ của truyện võ hiệp, tất nhiên nó đã từng nghe về phái Võ Đang. Bác tôn Thiếu Lâm, Nam sùng Võ Đang.

“A, vậy là cháu đã từng nghe về Võ Đang.” Ông Trương vui vẻ cười. “Không hẳn. Trước khi cháu chính thức thành đệ tử của ta thì ta không được quyền dạy cháu võ công chính tông.”

“Thế thì cháu sẽ học cái gì?”

“Trước đây Cho Chang có nói là cháu có khả năng điều khiển ma lực?”

“Vâng. Nhưng cái đấy thì liên quan gì ạ?”

“Điều khiển ma lực là một trong những điểm quan trọng trong ma võ. Và cũng là thứ ta định dạy cháu hôm nay. Tâm pháp nội công.”

“Tâm pháp nội công? Nhưng mà cháu đã điều khiển được ma lực rồi mà?”

Ông Trương hừ một tiếng rồi nói.

“Cháu chỉ biết điều khiển được thôi. Nhưng mà cháu đâu có biết điều khiển nó như thế nào để cho hữu dụng? Ta đoán là cháu chỉ điều khiển ma lực chạy lung tung thôi đúng không?”

“Dạ.”

“Nội công tâm pháp nói đơn giản là một lộ tuyến ma lực chạy qua các huyệt đạo và mạch máu trên cơ thể để tạo ra các hiệu quả kỳ diệu.”

“Hiệu quả kỳ diệu ạ?” Mắt Quang sáng lên.

“Ừ. Ta đoán là lúc cháu điều khiển nó lung tung, thỉnh thoảng cơ thể cháu có phản ứng kỳ lạ?”

“Dạ vâng. Chủ yếu cháu làm thế để tăng tốc ma lực tăng trưởng. Nhiều lúc nó tăng nhanh hơn bình thường. Nhiều lúc thì mất cả ngày mới hồi phục đầy đủ. Ý bác là thế ạ?”

“Ừ. Ví dụ như tăng tốc độ hồi phục thương thế hay ma lực. Cường hóa cơ bắp... Vân vân... Trên cơ thể con người có 365 huyệt. 108 đại huyệt và 257 tiểu huyệt. Rồi tính thêm cả 12 chính kinh, hai mạch Nhâm Đốc và cả đông mạch phụ nhỏ. Điều này tức là có đến cả tỷ lộ tuyến có thể dùng. Cũng có nghĩa là trên đời có cả đông nội công tâm pháp với hiệu quả kỳ diệu.”

Quang gật gật, ra hiệu nó vẫn đang theo dõi.

“Nhưng mà ta phải nói thật là chúng ta không biết huyệt đạo nào có tác dụng nào, kinh mạch cũng vậy. Qua mấy nghìn năm lịch sử, bao nhiêu người đã cố viết ra lý thuyết giải thích nhưng mà cũng chẳng có ai thành công cả. Vì thế nên chúng ta hầu hết dùng phương pháp thử để biết cái nào tốt, cái nào xấu. Qua ngàn năm thì những tâm pháp tốt sẽ nổi lên. Những cái xấu sẽ chết đi. Đơn giản vậy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ma Võ (2)

“Qua ngàn năm thì những tâm pháp tốt sẽ nổi lên. Những cái xấu sẽ chết đi. Đơn giản vậy thôi.” Ông Trương giải thích.

“Vậy là chỉ thử đi thử lại ý à? Thế thì có khác gì mò mẫm ạ?” Quang nghiêng đầu hỏi.

“Đúng, chẳng khác gì mò mẫm cả. Cứ mò thế cả mấy ngàn năm, người nào may mắn mò trúng thì được tôn làm tông sư, người nào xấu xổ thì chết mà chẳng ai nhớ đến. Điều ta thấy lạ là có vẻ như chỉ có văn hóa Châu Á làm điều này. Lò dò mò mẫm kinh mạch, huyết đạo suốt ngàn năm. Trong khi các văn hóa khác chỉ dừng lại ở tìm hiểu y học và chữa bệnh rồi nghiên cứu vũ khí đạn dược, chúng ta lại say mê nghiên cứu cách đào bới sức mạnh trong cơ thể.”

“Hai bên đều có cái hay mà bác?”

“Đúng. Hai bên đều hay.” Ông Trương gật gù. “Phương Tây phát triển mạnh mẽ về công nghệ, còn phương Đông chúng ta lại nổi trội hơn về phương diện tinh thần và thân thể. Giờ đây, người phương Tây thì nhau đi học ‘công phu’, học thiền, rồi học yoga trong khi mấy nước phương Đông chúng ta vẫn đang cố thúc đẩy công nghệ.”

Ông thở dài một hơi, rồi tiếp tục.

“Nói lạc đề thế đủ rồi. Giờ ta phải dạy cho cháu về huyết đạo và kinh mạch. Cháu phải nhớ hết những thứ này thì lần sau ta mới dạy tâm pháp cho cháu được.”

Ông búng ngón tay gọi Kevin tới. Con gia tinh trẻ nhanh nhẹn bê tới một cái mộc nhân lớn hơn cả người nó chẳng chịt đường gân và điểm nối. Kevin đặt xuống giữa sân rồi đi mất. Ông Trương đặt tay vào cái mộc nhân vuốt vuốt rồi nói.

“Hồi bé bố ta cũng dùng một cái y hệt như thế này. Từ lúc ta năm tuổi ông đã dạy cho ta từng kinh mạch, từng huyết đạo. Hơn một tháng trời, ta chỉ học những thứ này. Nào, lại đây, chúng ta bắt đầu. Có mang bút và vở không? Mang ra mà chép. Sẽ dài đấy.”

Ông chỉ tay vào cái mộc nhân rồi bắt đầu điểm từng huyết đạo đọc tên từng cái.

“Đây là Bách Hội, đánh vào sẽ choáng.” Ông chỉ vào điểm giữa đỉnh đầu.

“Đây là Thần Đình, đánh vào cũng choáng.” Ông chuyển sang chỉ lên trên trán.

“Đây là Thái Dương. Ủ tai, mắt tối, choáng.”

“Nhĩ Môn. Ủ tai, choáng.”

“Tinh Minh. Hôn mê.”

“Nhân Trung. Hoa mắt.”

“Á Môn...”

“Phong Trì...”

“Nhân Nghênh...”

Cả buổi sáng hôm đó, ông đọc hết cho nó 365 huyết đạo, 12 chính kinh và 2 mạch Nhâm Đốc. Quang thì ngồi đó, vừa chép vừa cố gắng ghi nhớ hết những điểm mà ông Trương chỉ.

“Bác có quyển sách nào về mấy điểm huyết đạo này không ạ? Để cháu học cho dễ nhớ. Cứ thế này thì mãi cháu sẽ chẳng nhớ được.”

“Không. Nhà ta không thích dùng sách để vẽ huyết đạo. Vừa nhỏ vừa dễ nhầm. Lại đây.” Ông vẫy tay gọi nó lại.

Quang bước lại gần cái mộc nhân, đứng ngay trước mặt.

“Rồi, chỉ vào huyệt Thần Đình.” Nó đưa tay lên chỉ lên trên trán.

“Chuyển sang Thái Dương.” Nó chuyển tay.

“Nhĩ Môn.” Nó định di chuyển thì ông Trương ngừng nó lại.

“Không phải như thế, bước cả chân theo. Như thế này.” Ông đá chân nó qua, xếp thành một đường chéo. “Đứng, thế.”

“Tĩnh Minh.”

“Nhân Trung.”

“...”

Sau một lượt chạy qua cả 365 huyệt đạo, ông dừng lại hỏi.

“Thế nào? Có hiểu ra gì không?”

Quang hơi nhú mồm nghĩ ngợi rồi mắt nó bùng sáng. Bước đi... động tác di chuyển...

“Đây là một bài quyền ạ?”

“Chính xác.” Ông Trương cười gật đầu. “Đây là một bài quyền do ông tổ sáng tạo, là bài quyền nhập môn của Võ Đang Phái. Tuy nó không nổi tiếng như Thái Cực Quyền nhưng tầm quan trọng của nó đối với võ sư phái ta cũng ngang bằng Thái Cực Quyền.”

“Cháu tưởng bác không được phép dạy cháu võ công chính tông ạ?”

“Yên tâm, bài quyền này phổ biến khắp nơi rồi, cũng không có sao cả. Tác dụng chính của nó là để học huyệt đạo, kinh mạch chứ không phải là võ công nên chúng ta cũng không bảo mật làm gì.”

Thật là thiên tài. Quang nghĩ ngợi. Phương pháp học này bao gồm cả ba phần quan trọng trong giáo dục hiện đại: bộ nhớ cơ thể, bộ nhớ âm thanh và bộ nhớ hình ảnh. Từ đọc huyệt đạo, cho đến bước đi, rồi cảm giác khi gõ vào mộc nhân. Đánh giá theo tiêu chuẩn giáo dục hiện đại thì phương pháp này đã vô cùng hoàn hảo rồi. Nếu viết thành thơ hay bài hát thì còn tốt hơn nhưng mà phương pháp từ mấy ngàn năm trước được thế này là tốt lắm rồi.

Cả buổi chiều hôm đó, nó tập bài quyền trong sự giám sát của ông Trương. Ông chỉnh từng động tác chân tay của nó, thêm cả việc căng cơ nào dãn cơ nào ông cũng nói. Đến gần tối, hai người mới dừng lại.

“Bác này, có bộ quyền này thì sao lại cần cả tháng mới học được hết huyệt đạo và kinh mạch ạ? Cháu thấy chỉ cần tầm hơn tuần là cháu sẽ nhớ được hết rồi.”

Ông Trương cười.

“Đừng có nóng, tiểu tử. Đây chỉ là huyệt đạo chết thôi. Cái ta cần cháu thuộc là huyệt đạo sống cơ.”

“Huyệt đạo sống ý ạ?” Nó ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, huyệt đạo sống.” Ông gật. “Vật sống ý. Cháu thử nói ta xem huyệt Thần Đình ở chỗ nào trên cái mộc nhân kia?”

“Khoảng 5cm trên trán ạ?”

“Ừ, vậy ta hỏi thử cháu. Đối với một người cao một mét tám, và một người cao một mét năm, hai người này có vị trí huyệt Thần Đình có giống nhau hay không?”

“Chắc là... không ạ?” Nó chần chừ.

“Ừ, đúng, vị trí huyệt của họ sẽ khác nhau. Và đây huyệt đạo sống. Huyệt đạo sống ý là mỗi một cá thể sẽ có vị trí huyệt đạo hơi khác nhau một chút. Ta muốn cháu tập luyện tìm huyệt đạo sống trên người thật rồi mới bắt đầu luyện nội công. Căn bản là quan trọng. Đợt đó, ta phải thực tập trên một ngàn người khác nhau mới được phép học tiếp.”

Quang gật đầu lặng lẽ. Hai ông sư phụ của nó đều có vẻ nặng căn bản hơi quá. Ông Olivander thì vẫn chưa chịu dạy nó tí nào về làm đũa, còn ông Trương giờ lại bắt nó thực tập trên ngàn người. Tối về mình phải tìm cách đẩy nhanh tiến độ mới được.

Chương 62: Nâng Cấp

Sau một ngày tập đi quyền cùng ông Trương, Quang sáng khoái về nhà ăn tối. Ăn uống xong xuôi, nó xin phép về phòng trước để nghĩ cách để tăng tốc tiến triển học tập của nó.

Vừa vào phòng, Quang nằm lên giường, nhắm mắt, lập tức tiến nhập vào hệ thống Tạo Thần. Đã lâu lắm rồi nó chẳng có thay đổi gì cho cái hệ thống này cả. Một phần lớn là vì nó thấy kiến thức và khả năng của nó vẫn đang tăng dần một cách ổn định.

Hiện giờ thì hệ thống đang có ba kiến trúc chính mà nó đã xây. Thứ nhất tất nhiên là cái nó sử dụng nhiều nhất: Thư Viện cấp một. Cái kiến trúc này chủ yếu là để nó sao chép bất kỳ một cuốn sách nào mà nó đã từng chạm vào. Nó có công năng sắp xếp và tìm kiếm, vô cùng hữu dụng. Chắc phải đến hơn chín mươi phần trăm thời gian rảnh mà nó có là được dùng ở đây, đọc sách, nghiên cứu phép thuật.

Kiến trúc thứ hai là cơ sở nuôi thú cấp 1. Quang xây kiến trúc này lúc nó mới nhận được hai con rồng con Tiểu Hắc và Tiểu Bạch. Hiện giờ hai đứa nó cũng đang ở trong này nghỉ ngơi. Cơ sở nuôi thú cấp 1 cũng chỉ có tác dụng cung cấp chỗ ở vừa phải chứ cũng không hơn. Nó phải tự lo phần thức ăn, còn thỉnh thoảng phải cho hai bé rồng con ra ngoài chơi cho thoải mái.

Kiến trúc thứ ba thì nó gần như chẳng dùng lần nào sau khi xây: cơ sở huấn luyện thực chiến cấp 1. Cấu trúc này cho phép Quang có thể trải qua lại những cuộc chiến đấu cũ như là một cái Tường Ký cao cấp. Nhưng mà điều quan trọng là ngoài lần đánh nhau nhỏ nhất với bọn Malfoy, nó gần như chẳng có một tí kinh nghiệm chiến đấu nào khác. Thành ra là nó chỉ thử một vài lần rồi cũng chán, trở về đọc sách tiếp.

Quang nhìn tên ba cái kiến trúc sáng lấp lánh, rồi quay ra nhìn số linh điểm mà nó đang có: 168523 điểm. Đây là số điểm nó tích góp gần 9 tháng trời rồi. Sau đợt lấy được trứng rồng và phải xây cái cơ sở nuôi thú, nó mới thấy được là điểm năng lượng quan trọng đến mức nào. Tuy hiện giờ không cần nhưng rồi sẽ một lúc nào đó nó sẽ thành hữu dụng, nên từ đợt đó nó xin phép cô Kate, cô giáo dạy đọc được của nó, cho phép nó được dọn dẹp cả rác thải của những lớp trên.

Vì là lớp trên nên đọc được họ pha chế là loại cao cấp hơn, tác dụng mạnh mẽ hơn nên cũng cho nó nhiều điểm năng lượng hơn rất nhiều. Điều này làm cho tốc độ thu linh điểm của nó phải tăng gấp năm sáu lần.

Lại còn thêm hai tiểu tử rồng hỗ trợ nữa. Cũng tương tự như hồi trước, mỗi ngày nó bảo hai bé rồng con chuyển giao hết ma lực cho nó rồi nó chuyển qua thành linh điểm. Chỉ cần cho ăn đầy đủ là chỉ ngày hôm sau Tiểu Hắc, Tiểu Bạch sẽ lại đầy ma lực như cũ. Thành ra coi như nó có hai cái máy phát năng lượng điểm cực kỳ mạnh mẽ.

Tích góp hơn 9 tháng trời, giờ nó đã có được một số điểm không lồ như thế: 168532. Một phần lý do mà nó để số điểm cao như vậy là do nó chẳng biết nên dùng làm cái gì cả, xây cấu trúc thì chẳng có cái cấu trúc nào mà nó cần phải có. Tuy có nhiều cái nó thấy hay nhưng lại cứ lưỡng lự mãi vì chẳng biết có hữu dụng thật không, thành ra nó cũng để lại đó.

Giờ nghĩ lại mới thấy, có vẻ như ảnh hưởng từ ông bà Weasley và kiếp trước, nó vẫn quá cẩn thận trong việc tiêu tiền. Làm gì cũng dè xèn, không cần là không mua. Cho đến hôm nay, nó nhận ra là linh điểm nên đầu tư, tiêu vào nâng cấp hệ thống thì tốt hơn.

Sau cả tháng nghĩ ngợi, nó đã tìm một giải pháp cực kỳ hữu hiệu: trí tuệ nhân tạo. Ngay từ kiếp trước nó đã là một người ủng hộ cực kỳ nhiệt huyết đối với công nghệ trí tuệ nhân tạo. Trí tuệ nhân tạo so sánh với bộ não con người càng về sau càng vượt trội. Nó nhớ hết tất cả mọi thứ, suy xét hết tất cả mọi thứ, nó có thể phân tích cả tỷ tỷ thông tin cùng một lúc, một điều mà không một bộ não sinh học nào có thể làm được.

Giờ Quang muốn nâng cấp trí tuệ nhân tạo của hệ thống, cái mà hiện giờ nó gọi là “Linh”. Nó mong rằng sau khi nâng cấp, “Linh” có thể cho nó gợi ý về nên xây cái gì, nên làm cái gì chứ không phải chỉ có hỏi đáp ra lệnh đơn giản như hiện giờ. Nó đã hỏi qua Linh và nhận được đáp án là muốn nâng cấp trí tuệ nhân tạo thì cần một trăm ngàn điểm, gần hai phần ba của số điểm mà nó có hiện giờ, cũng là công sức tích góp của nó gần 6 tháng. Tuy đắt như thế nhưng nó muốn liều một phen, liều là khoản đầu tư đắt đỏ này sẽ giúp nó phát triển dễ dàng hơn.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, nó cất tiếng gọi.

“Linh!”

“Dạ, chủ nhân.”

“Ta muốn nâng cấp trí tuệ nhân tạo của hệ thống.”

“Nâng cấp sẽ tốn 100000 điểm năng lượng và mười lăm phút. Nâng cấp này không thể hoàn trả. Ngài có chắc chắn không ạ?”

Hít một hơi sâu, Quang gật đầu.

“Chắc chắn, tiến hành đi.”

Con số 168532 giảm xuống còn có 68532. Người “Linh” nhạt dần rồi biến mất không còn gì. Nó ngồi đó kiên nhẫn chờ đợi. Hết mười lăm phút, một thanh âm bỗng dưng hiện ra.

“Đang điều chỉnh hệ thống và tối ưu hóa trạng thái. Mời ngài chờ một phút.”

Một phút trôi qua lặng lẽ. “Linh” lại hiện ra, ngoại hình vẫn vậy nhưng mà lại có thêm phần sinh khí, hoạt bát hơn hẳn.

“Chủ nhân.”

“Báo cáo xem, nâng cấp lên được những gì?”

“Dạ. Thứ nhất là nguồn thông tin ạ. Trước khi nâng cấp, ta chỉ có những thông tin liên quan đến hệ thống như là danh sách cấu trúc, tác dụng... Giờ thì ta có thông tin từ hết thấy trí nhớ của ngài. Có kiến thức từ sách của thư viện, ngoài ra còn có thể thu thập thêm từ thế giới bên ngoài.”

Nó gật đầu ra hiệu hiểu.

“Thứ hai đó là khả năng phân tích, cũng là khả năng quan trọng nhất. Ta có thể phân tích tình hình từ những số liệu, thông tin có được để cho ra gợi ý phù hợp với tình hình và yêu cầu của chủ nhân. Tất nhiên, ta chỉ cho ra gợi ý, lệnh điều hành vẫn là phải chủ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Thần Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.